

Decizii relevante
Trimestrul IV, anul 2011

Cuprins:

1. Mărturie mincinoasă. Elemente constitutive. Momentul consumării infracțiunii. Lipsa de relevanță a împrejurării dacă declarațiile mincinoase au influențat sau nu soluția pronunțată.....	2
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1569/R din 6 octombrie 2011	
2. Părăsirea locului accidentului fără încuviințarea organelor de poliție, infracțiune prevăzută de art. 89 alin.(1) din O.U.G. nr. 195/2002. Elemente constitutive. Consecințe.....	10
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1614 din 13 octombrie 2011.	10
3. Infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală prev. de art. 87 alin.(1) din O.U.G. nr. 195/2002. Imposibilitatea fundamentării soluției de achitare a inculpatului doar pe baza expertizei medico-legale de calcul retroactiv al alcoolemiei, întocmită exclusiv pe datele prezentate de acesta. Ignorarea fără o justificare concretă a celorlalte probe existente la dosar. Încălcarea art. 63, 64, 69 C.pr.pen.	21
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1772 din 3 noiembrie 2011 ..	22
4. Restituirea cauzei la procuror. Nelegalitate. Dacă în cursul urmăririi penale se comite vreo încălcare a dispozițiilor procedurale sancționabilă cu nulitatea relativă, iar inculpatul sau apărătorul său iau cunoștință de aceasta (prin încălcare înțelegându-se fie aplicarea greșită a legii de procedură, fie o neaplicare) – cazul în speță, nu există nulitate câtă vreme inculpatul sau avocatul său nu au adus la cunoștință organului de urmărire penală neregularitatea procedurală observată și nu au cerut la momentul respectiv, aplicarea legii în mod corect.....	26
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 2011/R din 8 decembrie 2011	26
5. Contrabandă. Soluționarea laturii civile. Datoria vamală	31
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1775/R din 4 noiembrie 2011	31
6. Cerere de încetare a măsurii obligării la tratament medical. Respingere. Tulburare afectivă bipolară. Semnificația unei ameliorări.....	34
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1855/R din 16 noiembrie 2011	34
7. Accident de circulație. Moartea a trei persoane și vătămarea corporală a altor două. Indivizibilitate pasivă. Încadrarea juridică a faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată. Individualizarea pedepsei.....	37
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.1698/R din 26 octombrie 2011	37
8. Proces penal. Părți. Problema răspunderii pentru fapta minorului. Furt calificat. Introducerea în cauză a direcției generale de asistență socială și protecția copilului	45
Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.1703/R din 26 octombrie 2011	45
9. Regimul aplicării dispozițiilor art. 320¹ C.pr.pen. Inculpat trimis în judecată și condamnat în primă instanță pentru vătămare corporală gravă, prev. de	

art. 182 alin.(1) C.pen. Împrejurări noi ivite după condamnarea la fond – număr mult mai mare de îngrijiri medicale și invaliditate. Casare cu trimitere spre rejudecare48

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1740/R din 1 noiembrie 2011

..... 48

10. Infracțiunea de deținere de droguri de risc fără drept, pentru consum propriu reglementată de art. 4 din Legea nr. 143/2000. lipsa elementelor constitutive. Achitare în temeiul art. 10 lit. d) și art. 11 pct. 2 lit. a) C.pr.pen.50

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 203/A din 17 noiembrie 2011

..... 51

11. Infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000. utilizarea de către denunțator pentru dovedirea infracțiunii a unui mijloc de dovedire a infracțiunii a unui mijloc de probă ilegal obținut. Incidența art. 64 alin.(2) C.pr.civ., conform dreptului intern și al celui european. Cauza R.G. și J.H. contra Marii Britanii. Înregistrările convorbirilor dintre inculpat și denunțator într-un cadru privat, fără ca inculpatul să aibă cunoștința de acest fapt vor avea valoarea probatorie a unor indicii58

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 203/A din 17 noiembrie 201158

12. Lovituri cauzatoare de moarte. Stabilirea prejudiciului moral și material în echitate în favoarea părții civile. Răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art. 14 C.pr.pen.) 77

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 206/A din 24 noiembrie 2011

..... 77

13. 4. Trafic de persoane. Existența laturii obiective și subiective a infracțiunii reglementate de art. 12 alin.(1) și (2¹) lit. a) din Legea nr. 678/2001 81

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 186/A din 20 octombrie 2011

..... 81

14. Infracțiune la legea cecului. Înșelăciune cu cecuri. Deosebiri93

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 166/A din 4 octombrie 2011 93

1. Mărturie mincinoasă. Elemente constitutive. Momentul consumării infracțiunii. Lipsa de relevanță a împrejurării dacă declarațiile mincinoase au influențat sau nu soluția pronunțată

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1569/R din 6 octombrie 2011

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr.574 din 16 mai 2011, în temeiul art. 11 pct.2 lit.a C.p.p. raportat la art.10 lit. d C.p.p. a achitat pe inculpatul C.M.E., pentru savarsirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevazuta de art.260 alin. 1 C.p.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În data de 20.03.2008 procurorul de ședință care a participat la judecarea cauzei aferentă dosarului nr. aaa/211/2007 al Judecătoriei Cluj-Napoca privind pe inculpatul P.H.G. trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de refuz de recoltare de probe biologice, s-a sesizat din oficiu cu privire la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă de către martorul C.M.E., apreciind că există contradicții evidente între declarațiile acestuia și ansamblul probator administrat în cauză.

În dosarul nr. aaa/211/2007 numitul P.H.G. a declarat că, în noaptea de 21/22.11.2005, după ce a consumat băuturi alcoolice a luat un taximetru din centrul mun. Cluj-Napoca pentru a se deplasa pe strada G. unde locuiește prietenul său S.C.. Acesta a arătat că a ajuns cu taximetrul pe strada S. și i-a cerut șoferului să oprească, deoarece vorbise anterior cu prietenul său C.M.E.,

căruia i-a cerut să-l aștepte cu taximetrul proprietatea sa în zona str. S.. Numitul P.H.G. a declarat că a coborât din taximetrul de firmă și a urcat în taximetrul prietenului său C.M.E., deplasându-se cu acesta pe strada G.. Acesta a susținut că a coborât din mașină îndreptându-se spre adresa unde locuia S.C., iar înainte de a intra în scara blocului a fost oprit de doi lucrători de poliție care i-au cerut actele spunându-i că ar fi condus o mașină aflată în parcare. Numitul P.H.G. a declarat că le-a spus polițiștilor că autoturismul respectiv marca VW Passat de culoare albă îi aparține, dar nu l-a condus, motiv pentru care a refuzat să se supună recoltării probelor biologice.

Raportat la aceste susțineri ale numitului P.H.G. a fost audiat în calitate de martor inculpatul din prezenta cauză, C.M.E.. Atât în faza de urmărire penală aferentă dosarului nr. aaa/211/2007, cât și în cursul judecătii inculpatul a declarat că, în data de 20/21.11.2005 fără să rețină exact la ce oră, l-a dus pe numitul P.H.G. cu autoturismul marca Opel de pe strada S. până pe strada G. din Cluj-Napoca. Acesta a arătat că a condus autoturismul pe străzile S., M., A., A., A., fără să sesizeze că ar fi urmărit de vreun echipaj de poliție. Inculpatul a arătat că după ce a ajuns pe strada G., numitul P.H.G. a coborât și s-a îndreptat spre scara blocului unde locuiește prietenul său S. după care el a întors mașina și a plecat spre casă. Acesta a menționat că nu a văzut nici o mașină de poliție în momentul plecării de pe strada G.. La câteva zile s-a întâlnit cu numitul P.H.G. care i s-a plâns că a fost prins de organele de poliție și i-a povestit că a refuzat recoltarea de probe biologice, la solicitarea acestora, care i-au reproșat că ar fi condus în stare de ebrietate un autovehicul.

Declarațiile date de inculpat în calitate de martor în dosarul respectiv au fost înlăturate de instanța care a dispus condamnarea inculpatului P.H.G. pentru săvârșirea infracțiunii de refuz de recoltare de probe biologice cu motivația că martorul C.M.E. nu a fost în măsură să arate ora la care l-a transportat pe inculpat de pe strada S. pe strada G. cu taximetrul care avea inscripțiile firmei „T.”.

Instanța a valorificat în schimb declarațiile martorilor D.D. și P.A.I., lucrătorii de poliție care au făcut parte din echipajul de patrulare și care în noaptea de 21/22 noiembrie 2005, în jurul orelor 01.20, au observat momentul în care numitul P.H.G. a coborât pe strada S. dintr-un taximetru de culoare galbenă care avea inscripțiile firmei „Diesel” și s-a îndreptat spre un autoturism marca VW Passat de culoare albă, urcându-se la volanul acestuia. Ambii martori au fost audiați în cursul urmăririi penale și în cursul judecătii în dosarul nr. aaa/211/2007 al Judecătoriei Cluj-Napoca arătând că au observat că numitul P.H.G. avea un mers sinuos dând semne că ar fi în stare de ebrietate. Cei doi polițiști au declarat că și-au continuat deplasarea de pe str. S. pe strada M. unde au oprit, iar după aproximativ un minut a trecut pe lângă ei autoturismul marca VW Passat și au plecat în urmărirea acestuia. Aceștia au arătat că șoferul autoturismului respectiv a oprit pe strada G. în dreptul imobilului cu nr. 7 și după ce a coborât s-a îndreptat în grabă spre scara blocului respectiv. Martorii au menționat că i-au cerut șoferului actele și i-au solicitat să-i însoțească la sediul secției de poliție, acesta devenind recalcitrant și susținând că a fost doar pieton, fără să conducă autoturismul în ziua respectivă.

În afara declarațiilor date de cei doi lucrători de poliție, instanța a avut în vedere și declarația martorului M.C.A., taximetrul care l-a transportat pe inculpatul P.H.G. în data de 21 noiembrie 2005, în jurul orei 00.50 din centrul municipiului Cluj-Napoca până pe str. S.. Acesta a declarat că numitul P.H.G. a coborât din taximetru și s-a îndreptat spre un autoturism marca VW de culoare albă, a introdus cheia în ușă pe care a deschis-o. Martorul a declarat că în acel timp el a întors taximetrul ca să poată trece pe lângă el o mașină de poliție marca Dacia Solenza, iar după aproximativ 30 minute a fost apelat prin dispecerat și a fost rugat să se prezinte la Secția 3 Poliție, unde a recunoscut persoana pe care a lăsat-o pe str. S. aflând că se numește P.H.G.. Martorul a menționat că i s-a spus de către organele de poliție că acesta a condus autoturismul marca VW Passat până pe strada G., fiind legitimat de organele de poliție în momentul în care a vrut să intre în scara imobilului cu nr. 7.

Pe baza declarațiilor martorilor D.D., P.A.I. și M.C.A. instanța a reținut vinovăția inculpatului P.H.G. și a dispus condamnarea acestuia la pedeapsa de 2 ani închisoare cu

suspendare condiționată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 79 al. 4 din OUG nr. 195/2002.

După începerea urmăririi penale în prezentul dosar inculpatul C.M.E. audiat în data de 3.10.2008 a declarat că nu își amintește amănunte în legătură cu ziua incidentului, deoarece a trecut mult timp de atunci, menționând că nu se consideră vinovat de săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă. În prezența apărătorului ales, inculpatul a declarat că în ziua de 20.11.2005 s-a întâlnit o singură dată cu numitul P.H.G. pe care l-a transportat de pe strada S. pe strada G., astfel cum a declarat cu ocazia audierii în calitate de martor. În legătură cu momentul zilei, inculpatul a declarat că s-a întâlnit cu prietenul său „când se însera”.

În cursul judecății inculpatul a declarat aceleași aspecte, arătând că s-a întâlnit întâmplător cu numitul P.H.G. pe str. S. și l-a transportat pe acesta pe strada G., deoarece i-a spus că dorește să meargă la locuința unui prieten. Inculpatul a precizat că a văzut când acesta s-a îndreptat spre scara unui bloc, fără să observe în zonă vreo mașină de poliție. În legătură cu ora la care l-a transportat pe P.H.G. acesta a declarat că este posibil să fi fost în jurul orelor 22,00 – 22,30, deoarece nu obișnuia să lucreze ca taximetrist în cursul nopții. Inculpatul a menționat că a aflat după câteva zile de la prietenul său pe care l-a întâlnit într-un bar, că a fost oprit de poliție în fața blocului respectiv, pe motiv că ar fi condus un autoturism. Acesta a arătat că nu se consideră vinovat de săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă deoarece a declarat în fața organelor judiciare ceea ce a văzut efectiv și ceea ce i-a relatat numitul P.H.G. Inculpatul a apreciat că este posibil ca episodul cu organele de poliție să se fi petrecut la o altă oră decât cea la care l-a transportat el pe numitul, P.H.G. pe strada G.. La finalul declarației inculpatul a menționat că nu a avut nici o relevanță pentru el întâlnirea din seara respectivă și că P.H. a fost cel care i-a spus că în acea noapte în care l-a transportat pe strada G. a fost oprit de poliție, fără ca el să aibă certitudinea că acest lucru este adevărat. Inculpatul a arătat că P.H.G. i-a spus că a fost vorba de aceeași zi, aspect pe care l-a relatat și el mai departe organelor de poliție.

Martorii D.D. și M.C.A. au declarat cu ocazia audierii în fața instanței aceleași aspecte precizate în dosarul nr. aaa/211/2007.

Instanța a apreciat că din coroborarea tuturor declarațiilor nu se poate reține în sarcina inculpatului C.M.E. săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă. Acesta a avut o poziție constantă cu ocazia audierilor în fața organelor judiciare, relatând aspectele pe care și le-a amintit și cele care i-au fost evocate de P.H.G.. Inculpatul a declarat de la început că nu își aduce aminte la ce oră l-a transportat pe acesta pe strada G. cu taximetrul, dar în toate declarațiile date a făcut referire la seara zilei de 20.11.2005 (în declarația din data de 26.01.2007 fila 7 „știu că era târziu, era înserat, dar nu noaptea”; în declarația din data de 20 martie 2008 fila 6 „într-o seară de toamnă după ora 22.00, fără a putea preciza exact la ce oră”).

Nu poate fi exclusă varianta ca numitul P.H.G. să se fi deplasat de mai multe ori pe strada S. în seara, respectiv în noaptea de 20/21.11.2005; din declarațiile celorlalți martori a rezultat că numitul P.H.G. a fost văzut de organele de poliție coborând din taximetru în jurul orelor 01.20. Inculpatul C.M.E. a declarat că nu are certitudinea că l-a transportat pe prietenul său pe strada G. în ziua în care acesta a fost oprit de organele de poliție, aflând acest aspect de la P.H.G. care avea interesul să-și construiască o apărare, atâta timp cât era cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de refuz de recoltare de probe biologice. Faptul că acesta nu a fost de bună credință rezultă și din susținerile pe care le-a făcut în fața organelor judiciare și care nu au fost confirmate de inculpatul C.M.E.; numitul P.H.G. a arătat că îl contactase telefonic pe inculpat cărui i-a cerut să-l aștepte cu taximetrul pe strada S.; inculpatul a arătat de la început că s-au întâlnit întâmplător pe strada respectivă fără să facă referire la o eventuală convorbire telefonică și o înțelegere cu acesta în sensul menționat.

Inculpatul a arătat că nu a observat nici un echipaj de poliție pe strada G., că numitul P.H.G. nu părea în stare de ebrietate în momentul în care l-a dus cu mașina, afirmații care pot să exprime adevărul atâta timp cât s-a dovedit prin audierea celorlalți martori că în momentul în care P.H.G. a fost transportat cu taximetrul mirosea a alcool și pe strada G. se afla echipajul de poliție cu autoturismul din dotare. Toate aceste elemente conduc la concluzia că numitul P.H.G. s-a folosit de întâlnirea pe care a avut-o cu inculpatul C.M.E. pentru a-și construi apărarea în

dosarul respectiv; nu se poate stabili cu certitudine dacă acea întâlnire a avut loc în seara zilei de 20.11.2005 sau în altă zi, condiții în care nu se poate aprecia că afirmațiile inculpatului C.M.E. sunt mincinoase, condiție esențială pentru a se putea reține săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă. pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 260 al. 1 C.pen.

Din aceste motive, instanța a apreciat că fapta săvârșită de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, existând cel puțin un dubiu în privința caracterului mincinos al afirmațiilor sale, care trebuie să profite inculpatului.

Față de cele de mai sus în temeiul art. 11 pct.2 lit. a C.p.p., raportat la art.10 lit. d C.p.p. instanța a dispus achitarea inculpatului C.M.E., pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevazuta de art.260 alin. 1 C.p.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței și rejudecând cauza, pronunțarea unei soluții de condamnare a inculpatului C.M.E. pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă, prev.de art.260 alin.1 C.pen., întrucât printr-o interpretare eronată a prevederilor art.63 și 64 C.pr.pen., s-a dispus o soluție de achitare a acestuia, deși actele dosarului relevă o altă stare de fapt.

Curtea, examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinutului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatul C.M.E. a avut o poziție constantă de nerecunoaștere a infracțiunii pe întreg parcursul procesului penal.

La stabilirea soluției de achitare, prima instanță a avut în vedere că nu se poate stabili cu certitudine dacă acea întâlnire dintre inculpatul C.M.E. și P.H.G. a avut loc în seara zilei de 20.11.2005 sau în altă zi, condiții în care nu se poate aprecia că afirmațiile inculpatului C.M.E. sunt mincinoase, condiție esențială pentru a se putea reține săvârșirea acestei infracțiuni prev. de art. 260 al. 1 C.pen.

Din aceste motive, judecătoria a considerat că fapta săvârșită de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii deduse judecății, existând cel puțin un dubiu în privința caracterului mincinos al afirmațiilor sale, care trebuie să profite acestuia.

Inculpatului C.M.E. i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între

părți, implică obligația de a oferi fiecăreia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 Dombó Beheer Bv versus Olanda).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 Bendenoun versus Franța). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

În fața instanței de recurs, inculpatul C.M.E. a uzat de dreptul său la tăcere, conform art.70 C.pr.pen. și art.143 alin.3 C.pr.pen., refuzând să facă vreo declarație.

Deși art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului nu prevede, în mod expres, dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria acuzare, CEDO s-a pronunțat în sensul că acestea reprezintă reguli general recunoscute și acceptate pe plan internațional care stau la baza noțiunii de proces echitabil.

Curtea Europeană a admis însă că „dreptul la tăcere nu este un drept absolut și că, în situațiile în care probele de vinovăție sunt evidente, judecătorul poate reține unele consecințe defavorabile din tăcerea acuzatului, fără să fie afectat caracterul echitabil al procesului și prezumția de nevinovăție”.(cauza Saunders contra Regatului Unit 17 decembrie 1996).

Instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost savârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 din Codul de procedura penală, „urmarirea penala are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infractiunilor, la identificarea faptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecata.

Art. 289 Cod pr.penală dispune ca „ judecata cauzei se face în fata instantei constituita potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecata.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecata de către instanța, în ședință publică în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, ca exprimă adevărul, fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecătii.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 Cod pr.penală, cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 Cod pr.penală , hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv , fără discontinuitate.

Ori, în cauza, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecata, precum și probele administrate în faza judecătii, dovedesc, în mod cert, ca autorul infractiunii de mărturie mincinoasă este inculpatul C.M.E. și că fapta a existat în realitate.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de recurs a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecării, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecării și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Instanța de recurs examinând actele și lucrările dosarului, reține că prin sentința pronunțată, Judecătoria Cluj Napoca în mod eronat a dispus achitarea inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă prev.de art.260 alin.1 C.pen.

Potrivit textului mai sus citat, această infracțiune constă în fapta martorului care într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă speță în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase, ori nu spune tot ceea ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebat.

În speță, sunt întrunite atât elementele laturii obiective, cât și cele ale laturii subiective, vizând fapta incriminată în art.260 C.pen.

Astfel, afirmațiile inculpatului C.M.E., în dosarul care a avut ca obiect infracțiunea de refuz de a se supune recoltării probelor biologice de către numitul P.H.G., sunt vădit mincinoase, aspect care se deduce, din coroborarea declarațiilor acestuia – care pe parcursul procesului penal, oferă suficiente elemente pentru a se putea stabili dincolo de orice îndoială rezonabilă că declarația sa viza exact noaptea și intervalul orar în care numitul P.H.G. a fost depistat de către organele de poliție conducând sub influența băuturilor alcoolice, cu ale martorilor audiați în cauză – care exact pentru același interval de timp, oferă o altă succesiune a derulării evenimentelor (declarațiile martorilor D.D., P.A.I., M.C.A.).

Cu ocazia declarației din 26.01.2007, dată în dosarul bbbb/P/2005, inculpatul C.M.E. a localizat precis, atât data la care l-a transportat pe numitul P.H.G. cu taximetrul, respectiv în noaptea de 20/21.11.2005, târziu noaptea, cât și traseul parcurs cu acesta, respectiv de pe strada S. până pe strada G., unde numitul P.H.G. se deplasa la prietenul său, S.C..

Se poate constata astfel, cu ușurință, că este vorba exact de noaptea în care numitul P.H.G. a fost surprins de către organele de poliție, după ce a condus autoturismul, proprietate personală marca WV Passat, fiind sub influența băuturilor alcoolice.

Chiar dacă inculpatul nu a putut preciza cu exactitate ora la care se presupune că l-a transportat pe numitul P.H.G. (acesta fiind și motivul care a condus la înlăturarea declarației sale în procesul penal în care a fost judecat numitul P.H.G. pentru infracțiunea de refuz de a se supune recoltării probelor biologice, acesta a precizat, însă, **expres că s-a întâlnit o singură dată cu P. și că pe acea rută, l-a transportat doar atunci în noaptea de 20/21.11.2005.** În plus, în declarațiile date, inculpatul C. oferă și alte informații precise cu privire la noaptea respectivă, care conduc la concluzia că, declarațiile sale vizau acea dată și erau menite să îl discolpe pe numitul P. de săvârșirea infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată.

Astfel, inculpatul C. a declarat că, în noaptea de 20/21.11.2005 s-a întâlnit cu numitul P. exact pe strada S. (locație unde numitul P. a fost lăsat de taximetrul condus de către martorul M.C.A. și de unde s-a urcat la volanul autoturismului personal, după cum rezultă din coroborarea declarațiilor acestui martor cu ale martorilor D.D. și P.A.I.) și l-a transportat exact pe strada G., unde l-a văzut pe acesta cum se îndreaptă spre scara blocului unde locuia prietenul său, S.C., (împrejurare relatată expres și de către martorii D.D. și P.A., doar că aceștia l-au văzut pe numitul P.H., că a coborât din propriul autoturism pe care l-a condus de pe strada S. până pe strada G.).

Faptul că inculpatul C. nu a observat mașina de poliție, pe traseul său, de pe strada S. până pe strada G., nu poate conduce la concluzia că de fapt, acesta l-a transportat într-o altă zi sau la o

altă oră, astfel încât afirmațiile sale să nu fie mincinoase, ci trebuie privit din perspectiva scopului pe care inculpatul l-a urmărit prin declarațiile date în fața organelor de urmărire penală și a instanței de judecată, respectiv să îl exonereze de răspundere pe numitul P.H.G..

De asemenea, înlăturarea din probatoriu dispusă de Judecătoria Cluj, în dosarul în care a fost inculpat numitul P.H.G., a declarațiilor inculpatului C. „dovedindu-se a fi neconcludente, deoarece martorul nu a fost în măsură să arate ora la care l-ar fi transportat pe inculpatul P. de pe strada S. pe strada G.”, nu demonstrează lipsa intenției acestuia de a împiedica înlăturarea justiției prin ascunderea faptei comise de către numitul P.H.G., sens în care s-a pronunțat întreaga practică judiciară a instanței supreme, care în mod constant a atestat că **„fapta martorului care, participând în această calitate într-o cauză, face afirmații mincinoase cu privire la împrejurările esențiale ale cauzei asupra cărora a fost întrebat, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, indiferent dacă instanța care a soluționat cauza a înlăturat din ansamblul probator administrat, declarațiile date de către acesta, ca fiind nesincere, întrucât infracțiunea de mărturie mincinoasă se consumă în momentul în care s-au făcut afirmațiile mincinoase cu privire la împrejurările esențiale, neavând relevanță dacă au influențat sau nu soluția pronunțată”**.

De asemenea, caracterul esențial al împrejurărilor la care trebuie să se refere afirmațiile mincinoase nu se determină în funcție de sentința pronunțată în cauza în care s-a făcut mărturia mincinoasă, **ci în funcție de obiectul probei. Dacă aceasta este concludentă, în raport cu învinuirea adusă inculpatului sau cu orice alt aspect de natură să influențeze răspunderea penală a acestuia, împrejurarea relatată mincinos de martor are caracter esențial în sensul art.260 alin.1 C.pen, sens în care s-a pronunțat instanța supremă în mod constant.**

Prin urmare, din întregul material probator administrat în cauză, rezultă fără dubiu că inculpatul C. a cunoscut că declarațiile sale nu corespund adevărului, ci sunt menite să susțină varianta oferită de către P.H.G. (fără a se putea vorbi de o simplă coincidență sau de faptul că numitul P. s-ar fi folosit de întâlnirea cu inculpatul pentru a-și construi apărarea), cu consecința exonerării acestuia de răspundere pentru săvârșirea infracțiunii de refuz de a se supune recoltării probelor biologice.

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia vinovăției inculpatului C.M.E., în săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Astfel, martorul D.D. arată în declarația de la fila 38 judecătoreie, că „mă aflu împreună cu colegul meu P.A., într-o noapte după orele 24, pe strada S. și am observat o persoană care s-a urcat într-un autoturism, văzând că aceasta se clătina. M-am gândit că acela era sub influența alcoolului și deoarece am văzut că s-a urcat la volanul unui autoturism și a început să conducă, am plecat în urmărirea acelei mașini. Autoturismul a oprit pe strada G. și am văzut când șoferul a coborât. Am ajuns lângă el când se afla lângă scara unui bloc. Șoferul a fost foarte recalcitrant și ne-a întrebat de ce-l oprim, pentru că era doar pieton, nerecunoscând că a condus vehicolul. **Nu mi amintesc ca șoferul să fi făcut afirmația că ar fi fost adus pe strada G. de o altă persoană cu un autoturism.** Precizez faptul, că pe strada S. am văzut când numitul P. a coborât dintr-un taximetru, o Dacie Solenza și până ce conducătorul taxiului a întors mașina, l-am observat pe P. că s-a deplasat spre un WV Passat cu nr. de culoare albă”.

În același sens, declară și martorul M.C.A., care învederează „în urmă cu mai mulți ani, în timp ce desfășuram activități de taximetrie, am transportat un bărbat în Cluj Napoca, l-am luat din centru și l-am dus până pe strada S.. Taximetrul era un autoturism Dacia Solenza. Mi-am dat seama că persoana consumase băuturi alcoolice, pentru că mirosea a alcool. Am observat că bărbatul, după ce a coborât din taxi, s-a îndreptat spre o altă mașină, dar nu pot preciza dacă s-a urcat sau nu în ea, pentru că am plecat. Nu țin minte ora la care l-am transportat, dar afară era întuneric. În aceeași noapte, am fost chemat la poliție și interogat de unde l-am luat pe acel bărbat și unde l-am lăsat. Imediat, după ce am lăsat persoana pe strada S., **am dat cu spatele ca să poată trece o mașină de poliție, strada fiind îngustă. Polițiștii mi-au comunicat că persoana pe care am transportat-o a fost găsită la volanul unui autoturism în altă**

parte decât am lăsat-o eu. Nu-mi amintesc ca acea persoană să fi vorbit la telefon pe parcursul deplasării din centru până pe strada S.. Acea persoană s-a îndreptat după ce a coborât din taximetru, spre o mașină parcată pe trotuar”. Martorul și-a menținut declarațiile date în faza de urmărire penală, precizare făcută și de D.D..

La fel a declarat în fața instanței la 22.11.2007 și martorul P.A.I., care confirmă cele susținute de colegul său D.D., „ambii polițiști văzând personal coborând din taxiul condus de martorul M. pe numitul P.H., care apoi s-a urcat la volanul unui WV Passat de culoare albă, având un mers sinuos, dând semne că s-ar afla în stare de ebrietate”, declarație dată în dosarul în care s-a pronunțat condamnarea numitului P.H..

În final, este de remarcat inadvertența dintre declarația inculpatului C.E., care precizează „m-am întâlnit întâmplător pe strada S. cu P.H. și l-am dus cu mașina de pe această stradă până pe strada G., unde acesta a coborât, mergând spre scara unui bloc, nevăzând vreo mașină de poliție, nesusizând ca P.H. să fi fost sub influența alcoolului sau în stare de ebrietate” și cea a numitului P.H.G. dată în dosarul aaa/211/2007 al Judecătoriei Cluj Napoca, unde a fost trimis în judecată în calitate de inculpat pentru refuz de a se supune recoltării probelor biologice, care învederează „în noaptea de 21/22.11.2005, nu-mi aduc aminte ora, după ce am consumat băuturi alcoolice, am luat un taximetru din centru pentru a mă deplasa pe strada G., unde locuiește S.C.. Ajuns cu taximetrul pe strada S., i-am cerut să oprească întrucât vorbisem la telefon cu prietenul meu C.M.E. căruia i-am cerut să mă aștepte cu taximetrul proprietatea sa în zona str.S. Am coborât din primul taximetru și am urcat în cel al numitului C., deplasându-ne împreună pe strada G..”

Declarațiile mincinoase ale numitului C.M.E. vizează și consumul de băuturi alcoolice de către numitul P.H., care, de altfel, singur recunoaște că a consumat alcool în noaptea respectivă, declarație coroborată cu a martorilor M., D. și P., care învederează că P.H. avea un mers sinuos, iar numitul M. a relevat halena alcoolică prezentată de P.H.. În timp ce C.M.E. a învederat că l-a transportat pe P.H. cu autoturismul său Opel de pe strada S. până pe strada G., martorii M., D. și P. relevă că transportul s-a efectuat cu un taxi Dacia Solenza de pe strada S. pe strada G., martori care au observat de asemenea, că P.H. s-a urcat într-un WV Passat alb, sub influența alcoolului, în noaptea de 21/22.11.2005.

Și în privința orei la care a avut loc incidentul în care a fost implicat inculpatul P.H., numitul C.M.E. este singurul care precizează data de 20/21.11.2005, toți ceilalți martori (M., D., P.) învederând că în mod cert data săvârșirii infracțiunii este noaptea de 21/22.11.2005 ora 0.50.

Simpla afirmație de către C.M.E. a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatului C.E. rezultă fără putință de tăgadă din declarațiile constante ale martorilor D., P., M. depoziii care se coroborează perfect cu declarațiile chiar ale inculpatului P.H. din dosarul în care a fost condamnat pentru infracțiunea la legea circulației.

În raport de starea de fapt prezentată mai sus, este exclusă posibilitatea acceptării achitării inculpatului C.M.E., deoarece evidența identității dintre autor și persoana inculpatului este indubitabilă.

Astfel fiind, apărarea inculpatului vizând achitarea sa în baza art.10 lit.c și d C.pr.pen. nu poate fi primită.

Întrucât condamnarea inculpatului de către Curte s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5/2 C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Pentru motivele ce preced, în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.pr.pen., recursul Parchetului se va admite ca fondat împotriva sentinței penale nr.574 din 16 mai 2011 a Judecătoriei Cluj Napoca, care va fi casată în întregime și rejudecând cauza, se va dispune condamnarea inculpatului C.M.E. în baza art.260 alin.1 C.pen., cu aplic. art.74 alin.1 lit.a și alin.2 și art.76 lit.d C.pen., pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, la o pedeapsă de 6 luni închisoare.

În baza art.81 C.pen. se va suspenda condiționat executarea pedepsei pe durata termenului de încercare prev.de art.82 C.pen., acela de 2 ani și 6 luni.

Conform art.359 C.pr.pen. se va atrage atenția inculpatului asupra nerespectării art.83 C.pen.

Se va face aplicarea art. 64 lit.a teza a II-a C.pen. și art.71 alin.5 C.pen. privind suspendarea pedepselor accesorii.

Curtea va reține în favoarea inculpatului semnificația conținutului circumstanțelor judiciare atenuante prevăzute în art.74 alin.1 lit.a și alin.2 C.pen. și art.76 lit.d C.pen., apreciind just că acestea își găsesc aplicabilitatea, în raport cu persoana lui, deoarece el a avut o conduită bună anterior faptelor din prezentul dosar, nu posedă antecedente penale, împrejurare ce constituie o stare de normalitate de altfel, dar în același timp a demonstrat și o atitudine corectă față de familie și întreg contextul relațiilor sociale, în fapt inculpatul C. nemaifiind implicat până în prezent în infracțiuni de acest gen, evenimentele din prezentul dosar având un caracter izolat.

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței judecătorești datoria asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, pune în evidență caracterul just al sancțiunii aplicate dar mai ales al modalității de executare a acesteia, Curtea acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpatul nu posedă antecedente penale, a uzat de dreptul la tăcere, este încadrat în muncă și pozitiv caracterizat de unitatea unde își desfășoară activitatea, astfel că privarea sa de libertate la prima încălcare a legii penale ar avea consecințe extrem de nefavorabile, greu de evaluat, față de circumstanțele reale ale faptei și raportat la cele personale ale inculpatului.

În sfârșit, ținând seama și de intervalul de timp însumând 6 ani de la comiterea faptei și până la soluționarea recursului, există suficiente temeiuri pentru a se considera că scopul pedepsei poate fi atins și în condițiile suspendării condiționate a executării acesteia.

Cuantumul de 6 luni închisoare va contribui la reinsertia socială pozitivă a inculpatului, conform art.72 și 52 C.pen. (Judecător Delia Purice)

2. Părăsirea locului accidentului fără încuviințarea organelor de poliție, infracțiune prevăzută de art. 89 alin.(1) din O.U.G. nr. 195/2002. Elemente constitutive. Consecințe

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1614 din 13 octombrie 2011

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr.655 din 24 mai 2011 în baza art. 89 al. 1 din OUG 195/2002 l-a condamnat pe inculpatul G.F.A., la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsirea locului accidentului soldat cu victime fără încuviințarea organelor de poliție.

În baza art. 90 al. 1 din OUG 195/2002 a condamnat pe inculpatul G.F.A. la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de consum de alcool ulterior producerii unui accident de circulație soldat cu victime.

S-a constatat că cele două infracțiuni au fost săvârșite în condițiile concursului real de infracțiuni și s-au contopit pedepsele de 2 ani închisoare și 1 an închisoare, s-a stabilit pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare pe care instanța a sporit-o cu 3 luni închisoare, urmând ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de **2 ani și 3 luni închisoare**.

În baza art. 71 al. 2 din C.pen. s-a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 al. 1 lit. a (teza a II-a) C. pen. pe perioada prev. de art. 71 al. 2 din C.pen.

În baza art. 86/1 și 86/2 din C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatul G.F.A. și s-a stabilit termenul de încercare de 4 ani și 3 luni.

În baza art. 71 al. 5 din C.pen. s-a dispus suspendare executării pedepselor accesorii dispuse.

În baza 86/3 al. 1 și 3 din C.pen. s-a dispus ca, pe durata termenului de încercare inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj;
- să anunțe în prealabil orice schimbare a domiciliului, reședinței sau locuinței și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele de existență;

În baza 359 din C.p.p. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor a căror nerespectare au ca urmare revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

În baza art. 88 din C.pen. s-a dedus perioada reținerii și a arestării preventive începând cu data de 11 aprilie 2010 până la data de 12 mai 2010.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Urmărirea penală a început împotriva inculpatului prin rezoluția procurorului din data de 11 aprilie 2010.

În seara zilei de 10 aprilie 2010, în jurul orei 22.00 organele de poliție au fost sesizate cu privire la un accident rutier soldat cu victime și petrecut pe Calea Florești din Cluj-Napoca. În urma cercetării la fața locului s-a stabilit că lățimea zonei de asfalt este de 14 metri, drumul fiind prevăzut cu două benzi pe sens. Victima decedată, un bărbat de circa 50-60 de ani, 1,75 m înălțime a fost găsită pe sensul de mers Calea Florești spre Cluj-Napoca și având în vedere că cercetarea s-a făcut pe direcția de deplasare Cluj-Napoca – Florești, s-a stabilit că aceasta era poziționată la o distanță de 9,20 m față de bordura trotuarului din partea dreaptă, adică pe sensul invers de deplasare, respectiv Florești – Cluj-Napoca.

La fața locului a fost identificat martorul F.F.G. care a declarat că a condus autovehiculul marca VW Bora din direcția Cluj-Napoca – Florești pe banda a doua de sens, circulând într-o coloană de mașini. La un moment dat a observat victima, lângă marcajul care delimita benzile de sens Cluj-Napoca – Florești și care s-a angajat în traversare de la dreapta spre stânga, raportat la sensul său de deplasare. Încercând să evite impactul cu victima a virat brusc stânga, intrând pe sensul opus de deplasare, însă a acroșat victima cu aripa dreapta față, de unde a fost proiectată pe parbriz și a căzut în partea dreaptă a autovehiculului condus de martor. Pentru a nu bloca circulația, martorul a oprit pe partea dreaptă a drumului și s-a întors spre locul impactului constatând că victima a fost la câțiva metri de locul impactului întinsă pe banda a doua a sensului opus. Martorul U.T. identificat la fața locului a declarat că circula din direcția Florești spre Cluj-Napoca pe banda a doua de sens, când a observat autovehiculul condus de martorul F. care circula din sensul opus și care a intrat brusc pe contrasens pe banda pe care circula martorul U., acesta fiind nevoit să intre pe banda I și să oprească. În acel moment a observat un autovehicul marca Audi de culoare roșie care circula în spatele autovehiculului condus de martorul F. cu o viteză mult mai mare și fiind orbit de faza lungă a acestuia și de faptul că cele două autovehicule circulau pe contrasens în condiții de ploaie, carosabil umed și întuneric a observat cu întârziere o persoană întinsă pe carosabil peste care a trecut autovehiculul marca Audi. În jurul orei 00.35, în urma investigațiilor a fost identificat în apropierea locului evenimentului autoturismul marca BMW 318I, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare, condus de către inculpat, și care prezenta următoarele avarii: bara față+ornamente, suport număr față+scut motor.

Din buletinul de analiză toxicologică nr. 895/13 aprilie 2010 s-a reținut că, la data de 11 aprilie 2010, la ora 1.20 inculpatul avea o alcoolemie de 0,40 g‰, iar la ora 2.20 o alcoolemie de 0,30 g‰.

Audiat în cursul judecății inculpatul a arătat că în seara zilei de 10 aprilie 2010, în jurul orei 22.00 a condus autovehiculul BMW 318I, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare ... de la locuința sa din cartierul Grigorescu din Cluj-Napoca, a coborât podul care face legătura dintre cartierul Grigorescu și cartierul Mănăștur, intrând pe Calea Florești, pe care a circulat pe banda a

doua de sens către Florești cu scopul de a ajunge la Polus Center unde urma să se întâlnească cu martora D.A., prietena sa.

La un moment dat autovehiculul care circula în fața sa a frânat brusc, iar inculpatul a efectuat manevra de depășire prin partea stângă pentru a evita coliziunea, imediat observând ceva pe carosabil. A încercat să ocolească prin partea stângă acel obiect pe care nu l-a putut identifica dar a crezut că este o pungă, iar în timp ce efectua manevra a simțit un șoc foarte ușor. Efectuând manevra de ocolire a obiectului, a depășit și autovehiculul care circula în fața sa și care apoi s-a oprit pe banda I. Ajuns la Polus Center a urcat în mașină martora D.A., după care inculpatul a condus spre casă. Trecând pe lângă locul unde a efectuat manevra de depășire descrisă mai sus a observat pe sensul opus oprită o mașină a poliției care avea semnalele luminoase pornite. Și-a continuat deplasarea până la locuința sa, unde a observat că spoilerul din față era rupt pe un fragment de 20 de cm și s-a gândit că ar putea fi vorba despre incidentul de pe Calea Florești unde a văzut oprită mașina Poliției. L-a sunat pe martorul S.E. lucrător la Secția 4 Poliție pe care l-a întrebat dacă știe ceva în legătură cu un eveniment rutier petrecut la ieșirea din Cluj-Napoca spre localitatea Florești. Martorul i-a spus că nu știe nimic dar l-a sunat după aproximativ 30-40 minute spunându-i că nu a reușit să ajungă la fața locului dar a văzut mai multe mașini ale poliției și că bănuiește că este vorba despre vreun accident de circulație. Inculpatul a declarat că înainte de a fi sunat de martor a băut un pahar de vin cu coca-cola, iar după ce a vorbit cu martorul aflând că a avut loc un accident rutier s-a urcat la volanul mașinii și a revenit la locul evenimentului.

Martorul F.F. a declarat că în seara de 10 aprilie 2010 în jurul orei 22.00 a condus autovehiculul marca VW Bora dinspre Cluj-Napoca spre Florești pe banda a doua, pe un drum prevăzut cu două benzi de circulație și pe timp de ploaie. La un moment dat a văzut o persoană care i-a apărut în față venind din partea dreaptă, raportat la sensul de mers al martorului. Încercând să evite coliziunea a virat brusc spre stânga intrând pe contrasens iar victima s-a izbit de aripa dreaptă față de autovehiculul său, după care s-a lovit cu capul de parbriz, apoi căzând în partea dreaptă a mașinii fără ca martorul să fi trecut cu roțile din spate peste victimă. A oprit pe partea dreaptă a drumului și în timp ce efectua această manevră a constatat că în urma lui au mai trecut și alte autovehicule pe ambele benzi de sens spre Florești. S-a îndreptat spre victimă și a sunat la serviciul de urgență, iar între timp a adunat fragmente împrăștiate pe carosabil și care proveneau de la un alt autovehicul. A constatat că victima era poziționată perpendicular pe axul drumului având corpul pe sensul Florești – Cluj-Napoca, iar în apropierea victimei, pe banda a doua de sens Cluj-Napoca – Florești a găsit o pungă în care era o pâine. Martorul U. care a oprit în trafic, i-a spus martorului F. că a văzut un autovehicul de culoare roșie ce a trecut peste victimă alături de alte mașini.

Martorul U. a declarat că în seara de 10 aprilie 2010 în jurul orei 22.00 a condus un autovehicul dinspre Florești spre Cluj-Napoca pe banda a doua, pe un drum prevăzut cu două benzi de circulație și pe timp de ploaie și ceață. La un moment dat a observat un autovehicul care circula din sensul opus și care a intrat pe sensul său de mers. A evitat acel autovehicul intrând brusc pe banda I, iar când a revenit pe banda a doua a observat un al doilea autovehicul care a intrat pe contrasens și care circula cu faza lungă și pe care l-a evitat printr-o manevră spre dreapta., după care a oprit. A precizat că cel de al doilea autovehicul și-a continuat deplasarea, martorul putând constata doar că avea culoarea roșie. A precizat că imediat după ce a evitat cea de a doua mașină, care avea culoarea roșie, pe sensul de mers Cluj-Napoca – Florești au trecut și alte mașini, dar numai pe banda întâi. La o distanță 15-20 de m de locul unde a oprit, martorul U. a observat corpul victimei care se afla întins pe axul drumului cu corpul pe sensul său de deplasare, iar în apropierea victimei a văzut o pungă din care a ieșit o sticlă de plastic de 1,5 litri ce conținea un lichid și o pâine.

Declarația martorului N.N. care ocupa locul din dreapta șoferului în autovehiculul condus de martorul F. se coroborează cu declarația martorului F.F. cu privire la dinamica inițială a accidentului, dar a mai adăugat că în spatele lor circula un autovehicul de culoare roșie care a intrat pe Calea Florești de pe podul de la ieșirea din Cluj-Napoca, iar martorul F. a remarcat *uite și pe asta cum ne stresează, tot stă foarte aproape.*

Declarația martorei M.C.C. care ocupa locul din dreapta șoferului în autovehiculul condus de martorul U. se coroborează cu declarația acestuia.

Din declarația martorei D.A., prietena inculpatului care a fost luată în mașină de către acesta de la Polus Center a rezultat că, în timp ce se deplasau spre locuința din cartierul Grigorescu, au observat în apropierea podului de la intrarea în localitatea Cluj-Napoca în sensul lor de deplasare un echipaj al Poliției cu semnalele luminoase aprinse, iar traficul era îngreunat. Inculpatul a intrat pe pod pentru a se deplasa în cartierul Grigorescu și imediat i-a spus martorei că în timp ce rula spre Polus Center, a fost nevoit să efectueze o manevră de evitare a unui autovehicul care circula în fața lui și care la rândul său a virat spre stânga încercând să evite un obstacol. Martora audiată la data de 7 septembrie 2010 a precizat că inculpatul i-a spus că *nu știa despre ce obstacol este vorba, dar afirma ceva despre o plasă*. Când au ajuns acasă inculpatul a constatat că spoilerul dreapta față al autovehiculului era rupt *însă nu s-a arătat îngrijorat spunând că a fost rupt și înainte*. Când a intrat în locuință și-a pus un pahar de vin cu coca-cola, iar după aceea gândindu-se mai bine l-a sunat pe un prieten pentru a-l întreba ce s-a întâmplat la ieșirea din Cluj-Napoca spre localitatea Florești. A fost sunat de acel prieten după aproximativ o oră, iar în urma discuției, s-au deplasat iarăși la fața locului, unde organele de cercetare au constatat avariile de la autovehiculul inculpatului.

Coroborând declarațiile martorilor cu celelalte probe din dosarul de urmărire penală și analizând în detaliu fiecare declarație a rezultat că victima care traversa Calea Florești prin loc nemarcat dinspre dreapta spre stânga în direcția de deplasare Cluj-Napoca – Florești a fost acroșată, pe banda a doua de autovehiculul condus de martorul F. cu partea laterală dreapta, fiind proiectată pe parbriz, apoi în aer și căzând pe carosabil în partea dreaptă, adică pe banda a doua în sensul de deplasare al martorului. Martorul F. a oprit cât mai aproape pe partea dreaptă, iar când s-a apropiat de victimă a constatat că aceasta nu se afla în locul în care a avut loc impactul fiind deplasată pe axul drumului cu corpul pe sensul opus de deplasare al martorului. Din declarația martorului U. a reieșit că punga, care, cel mai probabil aparținea victimei a fost găsită la câțiva metri de corpul acesteia pe banda a doua de sens către localitatea Florești, iar din plasă erau ieșite o pâine și o sticlă cu lichid, ceea ce înseamnă că sticla nu era spartă, altfel martorul nu ar fi precizat acest detaliu, neputând identifica vreo urmă de lichid scurs pe un carosabil deja ud din cauza ploii.

Declarația martorei D.A. este relevantă prin precizia detaliilor, dar numai a celor favorabile inculpatului. Martora și-a amintit că inculpatul, la vederea unui echipaj al poliției aflat în zona podului la ieșirea din localitatea Cluj-Napoca spre localitatea Florești, i-a spus că venind în sens invers a fost nevoit să facă o manevră de evitare spre stânga a unui autovehicul care circula în fața sa și care, la rândul său, încerca să evite un obstacol pe care inculpatul, în acel moment l-a aproximat ca fiind *o pungă*. Pe lângă caracterul banal al informației reținute precis de către martora magistratul fondului a apreciat că această împrejurare a fost relatată milimetric de către martora la 5 luni de la eveniment. Totodată, declarația martorei care a învederat instanței calmul afișat de către inculpat după ce au ajuns la domiciliul comun și a observat avariile de la autovehicul, este contrazisă de insistența inculpatului de a afla de la martorul S. ce s-a întâmplat în acea zonă, sunându-l în acest sens de trei ori. Deși martorul S. i-a dat doar o informație generală și mai mult bazată pe intuiție, respectiv că cel mai probabil a avut loc un accident rutier deoarece la fața locului era multă lume și echipaje ale poliției, inculpatul și martora D.A. au încercat să acrediteze ideea că această informație ar fi fost determinantă pentru inculpat care a decis să se întoarcă la fața locului. Totuși, având în vedere și calitatea de jandarm a inculpatului, s-a apreciat că aceeași intuiție trebuia să o aibă personal atunci când a condus autovehiculul la întoarcere spre locuință și a văzut un echipaj al poliției cu semnalele luminoase pornite, traficul îngreunat și mai multe persoane pe carosabil. Așa încât, cel mai probabil nu informațiile imprecise și generale date de martorul S. au fost determinate pentru întoarcerea inculpatului la fața locului.

Din raportul criminalistic nr. 378164/20 aprilie 2010 s-a reținut că bucățile de metal de culoare roșie găsite la fața locului provin de la autovehiculul condus de către inculpat în acea seară. Din înscrisurile de la filele 110-115 a rezultat că în seara zilei de 10 aprilie 2010, la ora 22.04

a circulat, pe banda a doua, la intrarea în localitatea Florești, după locul accidentului un autovehicul de culoarea roșie, care a fost ulterior identificat în parcare Polus Center și care nu avea în spate nici un autovehicul. Din raportul de expertiză medico-legală s-a reținut că moartea victimei M.D. a fost violentă și s-a datorat hemoragiei interne și externe consecutive unui politraumatism datorat unor leziuni tanatogeneratoare toraco-abdominale prin comprimare între planuri dure componente ale caroseriei-sol) în cadrul unui accident rutier (acestea conducând la deces), leziuni la nivelul membrului inferior stâng, capului și a membrilor superioare care s-au putut produce prin lovire-basculare-proiectare, în cadrul unui accident rutier.

Adăugând aceste date obiective la împrejurările de fapt desprinse din declarațiile martorilor a reieșit că peste victimă a trecut cel puțin un autovehicul; în același perimetru temporal petrecerii accidentului, inculpatul a încercat să evite impactul cu un autovehicul care circula în fața sa la ieșirea din localitatea Cluj-Napoca efectuând un viraj la stânga și trecând peste un obstacol, împrejurare ce a condus la desprinderea unei bucăți din partea din față a autovehiculului; că martorul U. a identificat un autovehicul de culoarea roșie care circula în spatele unui alt autovehicul și că ambele au pătruns aparent inexplicabil pe contrasens; că inculpatul s-a întors la fața locului numai după ce a constatat că s-a desprins o parte a spoilerului din față al mașinii; în mod necesar inculpatul trebuia să fi trecut peste un obstacol pentru a fi justificate avariile de la mașină; că inculpatul a văzut și identificat precis o pungă, peste care ar fi trecut și care ulterior a fost găsită la fața locului, dar a declarat că nu a văzut nici un moment o persoană de 1,78 m care să fi fost accidentată și care, la un moment anterior, avea acea pungă în mână; sticla care se afla în ambalaj nu era spartă, iar o pâine nu are structura și dimensiunile necesare pentru a produce avariile constatate în seara evenimentului, respectiv bara față+ornamente, suport număr față+scut motor.

În cauză a fost întocmit un raport de expertiză tehnică judiciară de către d-nul expert S.S., desemnat de către instanța de judecată în ședința publică din data de 7 septembrie 2010, la solicitarea apărătorului inculpatului și fără opoziția reprezentantei Ministerului Public. Expert parte pentru inculpat a fost desemnat d-nul L.S.. De la început s-a reținut că demersul științific și elaborat este măsura unor concluzii cu valoare probabilă de adevăr. Autovehiculul a fost verificat inițial la domiciliul inculpatului, iar apoi la un atelier service experții constatând că partea inferioară din zona motorului și a cutiei de viteze este stropită cu praf și ulei, iar pe îmbrăcămintea victimei nu au fost găsite pete de ulei, *care ar fi trebuit să existe dacă victima ajungea sub motor*. Concluzia experților este deplasată de vreme ce incidentul a avut loc la data de 10 aprilie 2010, iar inspecția mașinii, care a fost folosită de inculpat între timp s-a făcut la data de 28 februarie 2011. Ulterior, d-nul expert S., care este expert tehnic judiciar în specialitatea auto și circulație rutieră, reține din *descrierea diagnosticului anatomo-patologic macroscopic, din raportul de constatare medico-legală, punctele 3 și 4 în care se arată fracturile suferite de victimă, că acele zone ale corpului victimei nu puteau intra sub autoturismul în cauză, fără să aibă loc o frecare a zonelor inferioare aflate la cca 12 cm de sol*. Cu alte cuvinte, d-nul expert transcede domeniului său de expertiză, ignoră concluziile raportului medico-legal cu privire la modalitatea de producere a leziunilor care au condus spre decesul victimei și dă o interpretare absolut neavenită a modului de producere a fracturilor suferite de aceasta. În continuarea aceluiași concluzii, d-nul expert, pornind de la presupunerea că roata din față a autovehiculului condus de către inculpat ar fi trecut peste victimă concluzionează abrupt, în afara domeniului său de expertiză, și fără explicații suplimentare *în acest caz tegumentele victimei ar prezenta urmele profilului anvelopei, roții, cu care s-a produs călcarea și alte leziuni mult mai grave*. Desprinderea bucății din profilul față al autovehiculului condus de către inculpat și găsit la fața locului este interpretat de către expert prin aceea că *anterior datei accidentului cercetat, autovehiculul a suferit avarii care au fost remediate pe cale artizanală ... ca urmare a slăbirii rezistenței materialului datorat tehnologiei de remediere aplicată, chiar la o solicitare mică apărută în urma lovirii unui pachet aflat pe carosabil, căzut din mâna victimei, se putea rupe*. Pe lângă faptul că la data constatărilor expertului autovehiculul era deja reparat, nu se explică cum s-a concluzionat că autovehiculul ar fi suferit anterior avarii similare și nu s-au stabilit ce materiale și ce tehnologie au fost folosite pentru remediere, deși d-nul expert se pronunță asupra calității acestora.

Demersul incoerent al celor doi experți a pornit de la premise, unele false, iar altele neverificate și neverificabile pentru a concluziona ferm, dar dincolo de obiectivele încuviințate de instanța de judecată, *că victima nu a fost lovită de autovehiculul condus de către inculpat*. Demersul științific al celor doi experți recomandă în mod necesar înlăturarea în totalitate a concluziilor raportului de expertiză.

Așadar, instanța a concluzionat dincolo de orice dubiu rezonabil că inculpatul a trecut cu autovehiculul BMW 318I, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare ... peste corpul victimei și apoi și-a continuat deplasarea.

Aceste fapte întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 89 al. 1 și 90 al. 1 din OUG 195/2002, R.

La individualizarea pedepsei instanța a ținut seama de prev. art. 72 din C.pen., a luat în considerare limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunile săvârșite de către inculpat, de gradul culpei fără prevedere caracterizată prin neglijență, de conduita anterioară și ulterioară a inculpatului, precum și de vârsta acestuia. În același context instanța a reținut că inculpatul avea la acea dată calitatea de jandarm și cunoștea foarte bine care sunt obligațiile unui conducător auto implicat într-un astfel de incident.

Așa fiind, inculpatul a fost condamnat conform dispozitivului sentinței.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat recurs inculpatul G.F.A., care a solicitat casarea acesteia și rejudecând dosarul, a se dispune în principal, achitarea sa de sub învinuirile aduse prin rechizitoriul Parchetului în temeiul art.10 lit.d și art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen., lipsind latura obiectivă a acestora, iar în subsidiar, a se aprecia că reinserția sa socială este posibilă și prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea situată sub minimul special prevăzut de lege, ca efect al recunoașterii circumstanțelor atenuante prev.de art.74 lit.a și 76 C.pen., cu suspendarea condiționată a sancțiunii.

Curtea examinând recursul promovat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

În esență, critica inculpatului vizează interpretarea eronată de către judecătoria a probelor administrate, testimoniale și științifice prin prisma dispozițiilor art.63 și 64 C.pen.

Premisa coerenței și predictibilității sistemului judiciar constă în previzibilitatea interpretării și aplicării normelor de drept.

În operațiunea de interpretare a normelor juridice, magistratul este chemat să deslușească voința legiuitorului în edictarea acestora.

Una din cele mai utilizate metode de interpretare și, de regulă, prima la care apelează magistratul, este cea literală sau gramaticală, deoarece în acest fel se asigură, cu cea mai mare certitudine, condiția previzibilității legii.

În acest sens, în Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, privind calitatea hotărârilor judecătorești se arată că „examinarea chestiunilor în drept trece, într-un mare număr de cazuri, prin interpretarea regulii de drept. Această putere de interpretare nu trebuie să ne facă să uităm că **judecătorul trebuie să asigure securitatea juridică, ce garantează previzibilitatea, atât a conținutului regulii de drept, cât și a aplicării sale și contribuie la calitatea sistemului judiciar**”.

Existența unor contradicții între probe și mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, sunt inevitabile, cauzele fiind diverse și nu obligatoriu izvorâte din comportamentul rău-voitor sau neconform legii al persoanelor ascultate ori al celor care au strâns și administrat probele. Unele se referă la împrejurări neesențiale, nerelevante pentru aflarea adevărului și corecta stabilire a situației de fapt, dar altele pot afecta judicioasa deslușire a stării de fapt și în mod obligatoriu, trebuie înlăturate de organele judiciare prin coroborarea tuturor mijloacelor de probă.

În unele cazuri, contradicțiile invocate de părți sunt consecința evaluării subiective a probatoriului administrat și constituie o motivare a apelului sau recursului.

Potrivit art.63 alin.2 C.proc.pen., probele nu au o valoare dinainte stabilită, iar aprecierea fiecăreia se face de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de recurs, este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că “judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Vinovăția exclusivă a inculpatului G.F.A. în săvârșirea infracțiunilor deduse judecății rezultă, atât din probe științifice, cât și din cele testimoniale administrate nemijlocit în fața judecătoriei.

Potrivit art.89 alin.1 din OUG 195/2002, un conducător de vehicul, angajat într-un accident, are obligația de a nu părăsi locul acestuia, fără încuviințarea organului de poliție, printre altele, și în cazul în care de pe urma accidentului a rezultat o vătămare a integrității corporale sau a sănătății vreunei persoane. Textul sus-menționat nu vizează numai anumite vătămări, calificarea lor fiind de atributul organelor judiciare, pe baza actelor medico-legale, neputând fi lăsate la aprecierea necompetentă a conducătorului auto sau altor persoane.

Conform textului suscitât, accidentul de circulație se poate înfățișa și ca un eveniment rutier dăunător, produs ca urmare a unei infracțiuni – indiferent de urmările periculoase ale acestuia – și cum conducerea cu o anumită îmbibație alcoolică și chiar fără aceasta, impune concluzia că inculpatul nu putea părăsi locul coliziunii, chiar dacă aceasta n-a avut niciuna dintre urmările vătămătoare indicate în norma de incriminare.

Subiectul activ al acestei infracțiuni reglementată de art.89 alin.1 din OUG 195/2002 poate fi nu numai un conducător de autovehicul, ci și șoferul oricărui alt fel de vehicul, inclusiv cu tracțiune animală.

Conform practicii judiciare constante a instanței supreme „obligația de a nu părăsi locul accidentului incumbă tuturor conducătorilor de vehicul – inclusiv al celor acționate prin forța musculară, deci chiar și bicicliștilor – implicați, adică efectiv angajați în accident. În această categorie intră pe lângă conducătorul vehicolului care a provocat nemijlocit accidentul și conducătorul mașinii accidentate, precum și șoferii oricăror altor vehicule aflate în perimetrul locului unde a avut loc, dacă au contribuit, într-o formă sau alta, mai mult sau mai puțin, creând o condiție oricât de îndepărtată la producerea accidentului.”

Prin lege, nu se face vreo distincție în raport cu numărul de zile necesare pentru vindecarea vătămării corporale a victimei. Ca atare, conducătorul vehicolului este obligat să rămână la locul accidentului, indiferent de gravitatea vătămării produse. Aceasta, întrucât nu el, ci numai organele judiciare sunt îndreptățite și în măsură să califice ca fiind infracțiune sau nu, cauzarea acelei urmări.

În consecință, pentru existența infracțiunii de părăsirea locului accidentului prev.de art.89 alin.1 din OUG 195/2002 nu prezintă relevanță că vătămarea corporală produsă, chiar din culpă, sau uciderea unei persoane are sau nu, caracter penal.

Instanța supremă, în numeroase decizii de speță, a precizat că „în legătură cu urmările accidentului de circulație, moartea sau vătămarea integrității corporale – condiții stabilite pentru existența obligației conducătorului auto, implicat în eveniment, de a nu părăsi locul accidentului

– textul de mai sus se referă la criteriile obiective, producerea unuia din rezultatele enumerate și nu la culpa inculpatului în producerea acestui rezultat”.

Conținutul infracțiunii este realizat când sunt întrunite elementele prevăzute de lege, chiar dacă vătămarea integrității corporale a victimei este urmarea culpei sale exclusive și, chiar dacă nu există vinovăție în producerea evenimentului din partea conducătorului autovehiculului care a părăsit, fără încuviințare, locul accidentului.

Coroborând și sintetizând declarațiile martorilor din faza de urmărire penală cu cele date nemijlocit de aceștia în fața judecătoriei rezultă indubitabil vinovăția recurentului în săvârșirea infracțiunilor deduse judecății (martorii N.N., U.T., M.C.C., D.A.A., D.I.D.).

Astfel, în esență, se reține că în seara de 10 aprilie 2010 în jurul orelor 22.00, martorul F.F.G. conducea autoturismul VW Bora pe Calea Florești din Cluj, în zona nodului N, în direcția comunei Florești, pe un sector de drum prevăzut cu 2 benzi de circulație pe sens, în condiții de noapte, carosabil umed și ploaie abundentă. În același timp, inculpatul G.F. conducea autovehiculul marca BMW 318U, cu număr de înmatriculare ... pe drumul ce făcea legătura între cartierul Grigorescu și Calea Florești din Mănăstur, iar când a ajuns în zona nodului N, s-a angajat pe banda a II-a pe Calea Florești a sensului de mers spre comuna cu același nume, în spatele martorului F.F.

În declarația de la fila 49 u.p. și 73 în fața instanței, martorul N.N. precizează că „în timp ce rulam cu mașina condusă de F.F. spre comuna Florești, fiind pe Calea Florești, plouând abundent am observat în apropierea reprezentanței VW din partea dreaptă, printre mașinile ce rula pe prima bandă, că a țâșnit un bărbat cu păr grizonat, cu o plasă în mână, cu intenția de a traversa. Am apucat să strig la conducătorul auto, dar în același moment am auzit o lovitură puternică, dându-mi seama că autoturismul lui F. a lovit acel bărbat, iar după circa 20 m, șoferul a oprit pe dreapta și a fugit spre locul impactului, eu însoțindu-l....Trei persoane au văzut că F. a vrut să evite victima, dar au observat când un autoturism de culoare roșie, parcă marca Audi, a trecut peste victimă, depășind linia continuă pe partea stângă. Cei trei au precizat că autoturismul de culoare roșie avea faza lungă aprinsă. Imediat după accident, F.F. a strâns de jos fragmente de plastic, mai multe bucăți, una de culoare roșie, toate căzute de la acel Audi roșu, care a trecut peste victimă și le-a predat organelor de poliție....Când ne-am apropiat de podul de la ieșirea din Cluj, din dreapta, s-a apropiat un autoturism de culoare roșie, care a vrut să intre pe Calea Florești direct pe banda a doua, moment în care F.F. a frânat și a afirmat „uite-l și pe acesta, nu are răbdare”, după care acel autoturism a venit în spatele nostru”.

Probele dosarului au demonstrat că urmare a impactului cu autoturismul condus de F.F. și a trecerii autoturismului BMW, condus de recurent peste el, victima M.D. a ajuns pe banda a doua a sensului de circulație Florești - Cluj-Napoca. Materialul probator evidențiază împrejurarea că după producerea evenimentului rutier soldat cu moartea victimei, inculpatul recurent a părăsit locul accidentului și s-a deplasat până la complexul comercial Polus, de unde a luat-o în vehicul pe martora D.A., îndreptându-se apoi spre Mun.Cluj, cu intenția de a ajunge la locuința sa din cartierul Grigorescu. Când a ajuns în zona nodului N, recurentul și martora au observat că circulația era blocată și la fața locului era prezent un echipaj de poliție. Cu toate acestea, inculpatul G. și-a continuat deplasarea, ieșind de pe Calea Florești pe drumul ce duce spre cartierul Mănăstur, după care a virat la stânga și a trecut peste podul nodului N, deplasându-se până la locuința sa.

Observând avariile autoturismului, în momentul în care a parcat în fața blocului unde domiciliază, inculpatul a urcat în locuință și a consumat alcool, respectiv 250 ml vin amestecat cu Cola. În jurul orelor 0,30, recurentul a hotărât să se deplaseze cu autoturismul la locul producerii accidentului, iar în zona respectivă a fost depistat de polițiști la ora 0,45, iar la 0,56 a fost verificat cu alcooltestul, stabilindu-se o valoare de 0,14 mg/l alcool în aerul expirat. Fiindu-i recoltate probe biologice, s-a stabilit o alcoolemie de 0,40 g‰ pentru prima probă și 0,30 g‰ pentru a doua probă, conform buletinului toxicologic nr.895 din 13 aprilie 2010 al IML Cluj Napoca.

Martorul U.T. în declarația din faza de urmărire penală și din fața instanței a relevat „că a circulat din direcția Florești spre Cluj-Napoca pe banda a doua de sens, când a observat autovehiculul condus de martorul F. care rula din sensul opus și care a intrat brusc pe contrasens

pe banda pe care circula martorul, acesta fiind nevoit să intre pe banda I și să oprească. În acel moment a observat un autovehicul marca Audi de culoare roșie care circula în spatele autoturismului condus de martorul F. cu o viteză mult mai mare și fiind orbit de faza lungă a acestuia și de faptul că cele două autovehicule circulau pe contrasens în condiții de ploaie, carosabil umed și întuneric, a observat cu întârziere o persoană întinsă pe jos peste care a trecut autovehiculul marca Audi. În jurul orei 00.35, în urma investigațiilor, a fost identificat în apropierea locului evenimentului, autoturismul marca BMW 318I, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare ..., condus de către inculpat, și care prezenta următoarele avarii: bara față+ornamente, suport număr față+scut motor.

Martorul U. a mai declarat că, în seara de 10 aprilie 2010 în jurul orei 22.00 a condus un autovehicul dinspre Florești spre Cluj-Napoca pe banda a doua, pe un drum prevăzut cu două benzi de circulație pe timp de ploaie și ceață. La un moment dat, a observat un autovehicul care circula din sensul opus și care a intrat pe sensul său de mers. A evitat acel autovehicul intrând brusc pe banda I, iar când a revenit pe banda a doua a observat un al doilea autoturism care a intrat pe contrasens și care circula cu faza lungă și pe care l-a evitat printr-o manevră spre dreapta., după care a oprit. A precizat că al doilea autovehicul și-a continuat deplasarea, martorul putând constata doar că avea culoarea roșie. A afirmat că imediat după ce a evitat cea de a doua mașină, care aparținea recurentului, pe sensul de mers Cluj-Napoca – Florești au trecut și alte mașini, dar numai pe banda întâi. La o distanță 15-20 de m de locul unde a oprit, martorul U. a observat victima care se afla întinsă pe axul drumului, pe sensul său de deplasare, iar în apropierea acesteia a văzut o pungă din care a ieșit o sticlă de plastic de 1,5 litri și o pâine”.

Deosebit de relevant în speță, este aspectul reținut și învederat de martorul U. la fila 53 u.p. „al doilea autoturismal recurentului.....care venea pe contrasens , **nu avea pe unde să treacă decât peste victimă și nu am observat să fi oprit** pentru a vedea ce s-a întâmplat la locul accidentului, în acel moment”.

Depozițiile martorului N.N., ocupant al vehiculului condus de martorul F.F. se coroborează perfect cu cele susținute de acesta care a învederat despre conduita recurentului, aflat în autoturismul ce rula în spatele său „ uite și pe acesta cum ne stresează, tot stă foarte aproape”.

Declarațiile martorilor N., F. și U. sunt concordante cu cele ale martorei M.C.C., care ocupa locul din dreapta, în autoturismul condus de martorul U..

Referitor la martora D.A. în declarația de la fila 57 u.p. aceasta precizează „când am ajuns în zona podului N, prietenul meu, inculpatul din cauză mi-a povestit că atunci când a venit să mă ia de la serviciu crede că a lovit un animal.....deoarece la podul N era o coloană de mașini și un vehicul al poliției, am luat-o la stânga spre Grigorescu iar când am ajuns în parcare din fața blocului am observat că spoilerul de la autoturismul BMW al inculpatului era rupt în partea stângă. Observând spoilerul rupt, inculpatul s-a gândit că aceasta este consecința izbiturii cu animalul pe care l-a lovit.....Când a aflat că a avut loc accidentul pe Calea Florești, inculpatul a hotărât să meargă cu mine să vadă ce s-a întâmplat. Ne-am deplasat cu vehiculul BMW până în zona unde recurentul simțise că a lovit acel animal, zonă în care am fost opriți de polițiști iar aceștia văzând avariile la mașină ne-au condus la sediul poliției rutiere”.

Din declarația martorei D.A. (instanță), prietena inculpatului care a fost luată în mașină de către acesta de la Polus Center rezultă „că în timp ce se deplasau spre locuința din cartierul Grigorescu au observat în apropierea podului de la intrarea în localitatea Cluj-Napoca în sensul lor de deplasare un echipaj al Poliției cu semnalele luminoase aprinse, iar traficul era îngreunat. Inculpatul a intrat pe pod pentru a se deplasa în cartierul Grigorescu și imediat i-a spus martorei că în timp ce rula spre Polus Center a fost nevoit să efectueze o manevră de evitare a unui autovehicul care circula în fața lui și care la rândul său a virat spre stânga încercând să pareze un obstacol. Martora a învederat că inculpatul i-a comunicat că nu știa despre ce obstacol este vorba, dar spunea ceva despre o plasă . Când au ajuns acasă inculpatul a constatat că spoilerul dreapta față al autovehiculului era rupt însă nu s-a arătat îngrijorat, afirmând că a prezentat deteriorări și înainte. Când a intrat în locuință și-a pus un pahar de vin cu coca-cola, iar după aceea gândindu-se mai bine l-a sunat pe un prieten pentru a-l întreba ce s-a întâmplat la ieșirea din Cluj-Napoca spre localitatea Florești. A fost contactat de acel prieten, după aproximativ o oră, iar în urma

discuției cu acea persoană s-au deplasat din nou la fața locului, unde organele de cercetare au constatat avariile de la autovehiculul inculpatului”.

Declarația martorei D.A. se coroborează perfect cu depoziția martorului S.S.E. – agent al Poliției rutiere Cluj cu obligații de a exercita sarcinile de serviciu exact în zona accidentului rutier-care confirmă că a fost contactat de inculpat, ce se arăta interesat de incidentul petrecut în zona magazinului Polus.

În cauză, a mai fost audiat și martorul D.I.D. atât în faza de urmărire penală cât și în fața judecătoriei care confirmă pe deplin cele susținute de martorul U.T..

Inculpatul-recurent în faza de urmărire penală a învederat că „în timp ce se deplasa spre magazinul Polus la intersecția cu Calea Florești s-a încadrat spre direcția complexului comercial iar la un moment dat, în condiții de întuneric și ploaie, i s-a părut că a trecut cu mașina peste un obstacol, fără să poată preciza de ce natură. Și-a continuat drumul și s-a gândit că ar fi putut fi un animal pe carosabil. După ce a luat-o pe prietena sa în vehicul s-au întors spre oraș și în apropiere de reprezentanța VW, a observat multă poliție și un trafic aglomerat. A ajuns la domiciliu și în parcare din fața blocului a observat spoilerul dreapta față că era rupt, lipsind o bucată de 20 cm. După un timp m-am reîntors la locul unde erau echipajele de poliție, care m-au îndrumat la Serviciul Poliției Rutiere Cluj. În aceeași declarație inculpatul recunoaște că după ce a urcat în locuință, înainte de revenirea la locul accidentului, a consumat un pahar de vin cu Cola de aproximativ 250 ml.”.

În fața Judecătoriei Cluj-Napoca inculpatul a fost ascultat nemijlocit fila 48, învederând următoarele: „în seara zilei de 10 aprilie 2010, în jurul orei 22.00 a condus autovehiculul BMW 318I, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare ... de la locuința sa din cartierul Grigorescu din Cluj-Napoca, a coborât podul care face legătura dintre acest cartier și Mănăștur, intrând pe Calea Florești, pe care a circulat, pe banda a doua de sens către Florești cu scopul de a ajunge la Polus Center, unde urma să se întâlnească cu martora D.A., prietena sa.

La un moment dat autovehiculul care circula în fața sa a frânat brusc, iar inculpatul a efectuat manevra de depășire prin partea stângă, pentru a evita coliziunea, imediat observând ceva pe carosabil. A încercat să ocolească prin partea stângă acel obiect, pe care nu l-a putut identifica, dar a crezut că este o pungă, iar în timp ce efectua manevra a simțit un șoc foarte ușor. Realizând manevra de ocolire a obiectului, a depășit și autovehiculul care circula în fața sa și care apoi s-a oprit pe banda I. Ajungând la Polus Center a luat-o în mașină pe martora D.A., după care inculpatul a pilotat spre casă. Trecând pe lângă locul unde a efectuat manevra de depășire, descrisă mai sus, a observat pe sensul opus oprită o mașină a poliției care avea semnalele luminoase, în stare de funcționare. Și-a continuat deplasarea până la locuința sa, unde a observat că spoilerul din față era rupt pe un fragment de 20 de cm și s-a gândit că ar putea fi vorba despre incidentul de pe Calea Florești, unde a văzut oprită mașina Poliției. L-a contactat telefonic pe martorul S.E.S., lucrător la Secția 4 Poliție, pe care l-a întrebat dacă știe ceva în legătură cu un eveniment rutier petrecut la ieșirea din Cluj-Napoca spre localitatea Florești. Martorul i-a comunicat că nu cunoaște nimic, dar l-a sunat după aproximativ 30-40 minute spunându-i că nu a reușit să ajungă la fața locului, dar a observat mai multe mașini ale poliției și că bănuiește că este vorba despre vreun accident de circulație. Inculpatul a recunoscut că înainte de a fi contactat telefonic de către martor, a băut un pahar de vin cu coca-cola, iar după aceea, aflând că a avut loc un accident, s-a urcat la volanul BMW-ului său și a revenit la locul evenimentului.

Analizând susținerile inculpatului din ambele faze ale procesului penal, Curtea reține că acestea sunt nesincere și nu se coroborează cu celelalte probe testimoniale și științifice.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptelor, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, Curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării

tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Vinovăția inculpatului rezultă fără putință de tăgadă din declarațiile martorilor, analizate mai sus și din care reiese că autovehiculul marca BMW 318 I, proprietatea recurentului, are garda la sol, joasă și suspensii sport rigide, condiții în care, în mod evident inculpatul a resimțit un șoc puternic în momentul trecerii peste victimă, (lovită inițial și ucisă de martorul F.F.), aspect dovedit o dată în plus și de avariile suferite de autoturism și urmele materiale rămase la fața locului.

În mod indubitabil, recurentul a sesizat manevra de evitare realizată de martorul F.F. și la rândul său a realizat și el una similară, dându-și seama că a trecut peste un om, dar cu toate acestea și-a continuat deplasarea.

Atât martorul F.F. cât și recurentul au învederat că în momentul manevrelor de evitare, au trecut pe contrasens, împrejurare confirmată prin declarațiile martorilor U.T. și M.C., ce veneau din sens opus.

Chiar dacă teoretic și abstract s-ar admite ipoteza că recurentul nu și-a dat seama că a trecut cu autoturismul peste un om, trebuia să realizeze această împrejurare, în momentul în care revenind de la complexul Polus, a observat că circulația era oprită în zona unde inițial a sesizat „acea pungă sau acel animal” și că la fața locului era prezent un echipaj de poliție. În acest context, ignorând dispozițiile art. 89 alin.1 din OUG nr.195/2002, care impuneau oprirea de îndată, pentru a observa obstacolul peste care a trecut, recurentul s-a deplasat până la locuința sa, unde constatând avariile importante ale autoturismului, și-a dat seama că în speță, putea fi vorba despre o persoană și cu toate acestea, realizând că este posibil să fi fost implicat într-un accident rutier, în loc să revină de urgență la locul faptei, a urcat în apartament, unde, mai mult, a consumat și alcool.

Raportat la consumul de băuturi alcoolice, în locuință, după părăsirea locului accidentului, respectiv a unui pahar de vin de 250 ml amestecat cu cola, acesta nu poate justifica valoarea alcoolemiei de 0,40 gr/mie (ora 1,20) , destul de ridicată, ceea ce indică împrejurarea că inculpatul a ingerat băuturi alcoolice și anterior producerii evenimentului rutier, acesta fiind motivul pentru care a părăsit locul faptei.

Nu în ultimul rând, inculpatul a revenit la locul accidentului, dându-și seama că o parte din accesoriile autoturismului său, constând în fragmente din material plastic din spoiler, au rămas pe carosabil, fiind identificate de organele de poliție, astfel că depistarea sa era doar o chestiune de timp. Raportul tehnico-științific nr. 378164 din 20 aprilie 2010 întocmit de către IPJ CLUJ-Serviciul Criminalistic atestă că bucățile de metal de culoare roșie, găsite la fața locului, provin de la autovehiculul condus de recurent în acea seară.

Prezența inculpatului la locul faptei și implicarea sa în evenimentul rutier, este demonstrată și prin procesul-verbal încheiat la 3 mai 2010 de către Biroul Rutier- Poliția municipiului Cluj cât și de înregistrările camerelor de supraveghere amplasate în incinta complexului Polus din 10 aprilie 2010, în intervalul 22-22.30 din care rezultă „că la ora 22.18 se observă un autoturism de culoare roșie care rulează înspre localitatea Florești, singurul care avea această nuanță, după care nu a mai fost sesizată prezența nici unui autovehicul timp de aproximativ 20 secunde”.

Corespunde realității că în speță a fost întocmit un raport de expertiză tehnică judiciară, având ca obiectiv clarificarea modului în care s-a putut realiza uciderea victimei, probă care însă va fi înlăturată de către Curte, ca nefiind concludentă, pertinentă și utilă cauzei, întrucât a fost realizată de abia la data de 28 februarie 2011, în timp ce accidentul a avut loc la 10 aprilie 2010, iar în intervalul de timp de la producerea evenimentului rutier și până la întocmirea probei științifice, autoturismul a fost utilizat de către inculpat.

Astfel, s-a dovedit fără putință de tăgadă că, în seara zilei de 10 aprilie 2010, în jurul orei 22.00, inculpatul, care conducea autovehiculul BMW 318I, de culoare roșie, cu nr. de înmatriculare ... pe Calea Florești din Cluj-Napoca spre localitatea Florești a trecut peste corpul victimei M.D. care a fost proiectat în fața autovehiculului său, ca urmare a coliziunii victimei cu autovehiculul condus de către martorul F.F., după care recurentul și-a continuat deplasarea până

la domiciliu, deși și-a dat seama că a fost implicat într-un eveniment rutier, părăsind locul faptei fără încuviințarea organelor de poliție, consumând apoi băuturi alcoolice.

Sintetizând și coroborând probele testimoniale și științifice administrate în dosar, Curtea va reține vinovăția inculpatului G.F.A. în producerea infracțiunilor vizate de art. 89 și art. 90 din OUG nr. 195/2002, soluția primei instanțe fiind judicioasă și temeinică sub acest aspect, neimpunându-se achitarea, deoarece evidența identității dintre autorul evenimentului rutier și persoana inculpatului este indubitabilă, latura subiectivă a infracțiunilor, sub forma intenției, fiind dovedită.

Cât privește al doilea motiv de recurs, vizând netemeinicia sancțiunii aplicate și a modului de executare a acesteia, se remarcă următoarele:

Curtea constată că Judecătoria a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptelor comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea, fiind făcută fără o preeminență a vreunui din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare neprivative de libertate, prin prisma funcțiilor unei asemenea sancțiuni.

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumului pedepsei consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Instanța de recurs consideră că pedeapsa rezultantă de 2 ani și 3 luni închisoare, în privința căreia s-a dispus suspendarea sub supraveghere conform art.86/1 C.pen., reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de recurent, concretizate prin modul în care acesta a acționat, prin încălcarea normelor ce reglementează siguranța circulației pe drumurile publice și care au avut drept efect pierderea vieții victimei M.D.. Urmările accidentului reliefează pericolozitatea excesivă a modului de operare al recurentului, cât și profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este parțial negativă, încercând să plaseze vinovăția asupra altor persoane.

Calitatea de jandarm, de persoană angajată în rândul forțelor de ordine, avută de recurent la data săvârșirii infracțiunilor îi impunea acestuia o conduită diligentă, care să fie îndreptată atât spre respectarea normelor de conduită în traficul rutier, în special, precum și a tuturor dispozițiilor legale, obligație ce incumbă de altfel cetățenilor țării.

Față de modul de săvârșire a faptelor, de calitatea avută de inculpat, cuantumul sancțiunii rezultante de 2 ani și 3 luni închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor pedepsei, iar individualizarea sa, prin suspendare sub supraveghere, va contribui la o reinsertie socială reală a acestuia, ținând cont de vârsta tânără de 30 de ani, lipsa antecedentelor penale și de împrejurarea că este încadrat în muncă la Gruparea Mobilă de Jandarmi Cluj.

Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus și nici a se aplica art. 81 Cod penal, față de gravitatea faptelor comise, consecințele acestora, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni, așa încât nu este incident cazul de casare invocat, respectiv art.385/9 pct.14 C.pr.pen.

Așa fiind, recursul inculpatului se va respinge ca nefondat, în baza art. 385¹⁵pct.1 lit.b împotriva sentinței penale nr. 655 din 24 mai 2011 a Judecătoriei Cluj Napoca. (Judecător Delia Purice)

3. Infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală prev. de art. 87 alin.(1) din O.U.G. nr. 195/2002. Imposibilitatea fundamentării soluției de achitare a inculpatului doar pe baza expertizei medico-legale de calcul retroactiv al alcoolemiei, întocmită exclusiv pe datele prezentate de acesta. Ignorarea fără o

justificare concretă a celorlalte probe existente la dosar. Încălcarea art. 63, 64, 69 C.pr.pen.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1772 din 3 noiembrie 2011

Judecătoria Baia Mare prin sentința penală nr.1415 din 24.06.2011 în baza art. 11 pct. 2 lit. a cod de procedură penală, rap. la art. 10 lit. b cod de procedură penală, achită pe inculpatul **Z.F.D.**, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală prev. de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002.

În baza art. 191 alin. 3 cod de procedură penală, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În data de 30.04.2010, înainte de a urca la volanul autoturismului marca Mitsubishi cu nr. de înmatriculare ..., inculpatul Z.F.D. a consumat aproximativ 175-200 ml de țuică de casă având o tărie de aproximativ 50-55 de grade, după care a condus autoturismul pe drumurile publice din municipiul Baia Mare fiind oprit pentru control de un echipaj al poliției rutiere pe B-dul București.

După ce inculpatul a refuzat să fie testat cu aparatul etilotest, organele de poliție l-au condus la Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș” din Baia Mare unde i-au fost recoltate probe biologice stabilindu-se că acesta a avut în sânge o îmbibație alcoolică de 1.20 g % la prima probă recoltată, respectiv 1.10 g%o la cea de-a doua probă recoltată.

Potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală de calcul retroactiv al alcoolemiei, nr.3883/IX/d/171 din data de 03.06.2011, pentru ora evenimentului rutier, inculpatul Z.F.D. avea o alcoolemie mai mică de 0,80 g%, cu o valoare teoretică apropiată de 0,40 g%. Instanța constată că la stabilirea alcoolemiei la ora evenimentului rutier, s-a avut în vedere datele certe (valorile alcoolemiei stabilite la analiză, orele recoltării probelor de sânge, greutatea și înălțimea inculpatului), dar și datele rezultate din declarațiile inculpatului (consum de alcool, alimente și intervale orare).

Declarațiile inculpatului care au fost constante pe tot parcursul procesului penal în sensul că înainte cu 10 minute de a urca la volan a consumat 175-200 ml de țuică, fără aport alimentar, nu au fost înlăturate cu alte mijloace de probă pentru a nu fi luate în considerare.

Pentru aceste considerente, instanța, în baza art. 11 pct. 2 lit. a cod de procedură penală, rap. la art. 10 lit. b cod de procedură penală, a achitat pe inculpatul **Z.F.D.**, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală prev. de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002.

În baza art. 191 alin. 3 cod de procedură penală, cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia Mare care a solicitat admiterea căii de atac promovate și rejuducând dosarul, pronunțarea unei soluții de condamnare a inculpatului Z.F.D. pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală, probele dosarului atestând că acesta la 30 aprilie 2010 când a fost oprit pentru control de către un echipaj al Poliției Rutiere Baia Mare, avea în sânge o concentrație a alcoolului mai mare decât limita legală, a fost recalitrant față de polițiști, a refuzat să sufle în etilotest, iar din buletinul de analiză toxicologică depus la f.9, rezultă că la ora 3,25 cu ocazia recoltării primei probe biologice avea în sânge o alcoolemie de 1,20 gr.%o iar la ora 4,25 la cea de a doua prelevare prezenta o alcoolemie de 1,10 gr.%o, ceea ce impune pedepsirea acestuia pentru infracțiunea dedusă judecății.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Alcoolemia de 1,20 gr.%o deși este suficientă prin ea însăși pentru condamnarea inculpatului, poate fi interpretată într-un context mai larg întrucât pericolul social nu rezultă doar

din expunerea pur și simplu a cifrelor ce exprimă alcoolemia, ci din faptul că aceasta duce, când este cazul, la o stare virtual periculoasă prin ea însăși, motiv pentru care legiuitorul a și prevăzut ca infracțiune distinctă o faptă nu doar probată prin cifre, ci constatată clinic, în teza a II-a a textului incriminator.

Desigur că în situația când starea exprimată cifric este însoțită și de o evidentă situație sanitară alterată, constatabilă clinic, nu mai este loc de interpretarea împrejurării, că respectiva stare ar fi lipsită de pericol social. Dar, în speță tocmai datorită constatării urmărilor clinice, se poate aprecia ca prezentând pericol social fapta comisă de inculpat.

În speță, s-a dovedit fără nici un dubiu că la data de 30.04.2010, înainte de a urca la volanul autoturismului marca Mitsubishi, inculpatul Z.F.D. a consumat aproximativ 175-200 ml țuică de casă, având o tărie de aproximativ 55 grade, după care a condus autovehiculul pe drumurile publice din Baia Mare, fiind oprit pentru control pe B-dul București de către un echipaj al poliției rutiere. După ce inculpatul a refuzat să fie testat cu aparatul etilotest, organele de poliție l-au condus la Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Opreș” din Baia Mare unde i-au fost recoltate probe biologice stabilindu-se că acesta a avut în sânge o îmbibație alcoolică de 1.20 g la mie la prima probă recoltată, respectiv 1.10 g‰o la cea de-a doua.

Judecătoria Baia Mare pe baza declarației inculpatului (cantitate de alcool ingerată, tăria băuturii, greutatea și înălțimea acestuia) a încuviințat efectuarea unei expertize medico-legale de calcul retroactiv a alcoolemiei, la IML Cluj care a statuat că pentru ora evenimentului rutier, acesta avea în sânge o îmbibație alcoolică mai mică de 0,80 gr.‰o, cu o valoare apropiată de 0,40 gr.‰o, ceea ce a determinat judecătorul fondului să aprecieze că fapta inculpatului nu este prevăzută de legea penală.

Curtea de Apel analizând probele de la dosar constată că acestea conduc, fără dubii, la o concluzie opusă celei reținute de judecătorie cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii prev. de art. 87 alin.1 din OUG 195/2002.

Atunci când se apreciază dacă fapta săvârșită prezintă sau nu gradul de pericol social al unei infracțiuni, trebuie să se aibă în vedere, printre altele, dacă urmările faptei sunt reduse.

De altfel, sancțiunea aplicată, penală sau cu caracter administrativ, își poate îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, numai în măsura în care corespunde gravității faptei, potențialului de pericol social pe care-l prezintă în mod real, persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența măsurii luate față de el.

Acțiunea de conducere a unui autovehicul pe un drum public, de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală, sau aflată în stare de ebrietate, are întotdeauna ca rezultat o stare de pericol pentru securitatea circulației rutiere, care constituie obiectul ocrotirii penale. Acest pericol este inseparabil legat de materialitatea faptei, indiferent de împrejurările în care s-ar comite aceasta.

Este vorba, deci, de un pericol abstract, implicat în mod necesar de săvârșirea acțiunii constitutive, și nu concret, cum ar rezulta, în fiecare caz în parte, din circumstanțele în care a avut loc săvârșirea faptei și din urmările produse ori care s-ar fi putut produce pentru persoane sau bunuri.

Fiind implicat în mod necesar de elementul material al infracțiunii, rezultatul – starea de pericol pentru traficul rutier – nu trebuie dovedit; el există în aceeași măsură în care există și acțiunea constitutivă a faptei penale.

Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul cu o îmbibație alcoolică peste limita legală, are ca rezultat o stare de pericol pentru siguranța circulației rutiere. Această urmare este inerentă elementului material al infracțiunii și se produce în momentul în care punerea în mișcare și deplasarea autovehiculului dobândește semnificația unei „conduceri” pe drumurile publice a acestuia. În acel moment are loc și consumarea infracțiunii.

Instanța apreciază că mobilul sau scopul ce stă la baza comiterii faptei este indiferent pentru existența infracțiunii, dar el poate constitui un element de apreciere în operația de individualizare judiciară a sancțiunii.

În fine, infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul având în sânge o îmbibație alcoolică de 1,20 gr.‰, este o infracțiune de pericol, acest pericol constând tocmai în aceea că legea a stabilit că, a conduce un autovehicul cu o alcoolemie de o anumită valoare, constituie infracțiune și nu contravenție. Pericolul unei astfel de fapte este obiectiv, legal, și efectiv. Așa încât, a considera că o astfel de faptă este lipsită de pericolul social al unei infracțiuni, ar însemna că se adaugă la lege, scoțându-se din sfera penalului ceea ce însăși legea stabilește a fi infracțiune.

Considerarea lipsei de pericol social al unei infracțiuni poate fi reținută numai în cazul infracțiunilor de rezultat, situație în care pericolul social are o arie mai vastă, cu elemente multiple de apreciere a acestuia. Aceasta, spre deosebire de infracțiunile de pericol, ca și în speță, când pericol există fără dubiu.

Curtea, verificând actele și lucrările dosarului va înlătura ca nerelevantă proba științifică depusă la judecătorie, respectiv raportul de expertiză medico-legală de calcul retroactiv al alcoolemiei, reținând corespunzător adevărului buletinul de analiză toxicologică-alcoolemie nr.333873 din 30.04.2010, întocmit de SML Baia Mare, conform căruia inculpatul a condus pe drumurile publice un autoturism, având în sânge o concentrație alcoolică ce depășește limita legală, pentru următoarele argumente:

Într-adevăr, tot mai des se face resimțită, în activitatea instanțelor de judecată, controversata problemă a calculului retroactiv din domeniul accidentelor de circulație.

Alcoolul, odată ingerat, se resoarbe relativ repede în organism, dată fiind marea sa solubilitate în apă. Odată ajuns în sânge, se repartizează, pe cale de consecință, în diferite țesuturi. În același timp, începe și metabolizarea lui.

Curba alcoolemiei cunoaște, așadar, o continuă modificare. Există o primă fază, în cadrul căreia resorbția predomină. Ea este cunoscută sub denumirea de fază de intoxicație, difuziune sau prin sintagma „faza sau panta ascendentă a curbei alcoolemiei”.

Această fază ascendentă poate dura de la cca 15 minute până la două ore, când, de regulă, difuziunea alcoolului se echilibrează cu procesul de oxidare și eliminare a lui.

În acest moment se atinge nivelul maxim al alcoolemiei, vârful pantei ascendente, care este cunoscut sub denumirea de peak-ul alcoolemiei. După aceasta, urmează faza sau panta descendentă, până la dispariția totală a alcoolului din organism. Cunoașterea acestei curbe de metabolizare permite, prin urmare, doar aprecierea raportului dintre concentrația alcoolului în sânge și urină.

„În literatura de specialitate s-a conturat ideea, sprijinită și de practică, potrivit căreia calculul retrospectiv al alcoolemiei dă rezultate care trebuie privite cu unele rezerve, mai ales când din momentul producerii accidentului și până la recoltare se scurge un interval de timp mai lung. Acest calcul rămâne în discuție numai dacă cel în cauză se află în faza postresorbțivă a curbei Widmark. Dacă accidentul a avut loc imediat după consumul de alcool, deci în faza de absorbție, formula Widmark își pierde valoarea”.

Ori, tocmai o astfel de situație se regăsește în speță, câtă vreme inculpatul însuși a declarat: „la ora 2,50 am consumat cca 175 – 200 ml țuică, iar din buletinul de analiză toxicologică rezultă că prima recoltare a probelor biologice a avut loc la ora 3,25”, deci după 35 de minute de la ingerarea rapidă, a unei cantități mari de alcool cu o tărie de 55 grade.

Trebuie făcută și precizarea, în raport de această împrejurare, că o băutură concentrată, precum țuica, dă o alcoolemie mult mai ridicată, decât o băutură slabă, datorită tăriei acesteia de 50-55 grade.

De altfel, chiar în conținutul expertizei medico-legale nr.3883/IX/d/171 din 3.06.2011 a IML Cluj, se precizează că „rezultatul probei științifice se bazează pe datele prezentate de inculpat și este condiționat de verosimilitatea și certitudinea probării lor”.

Conducerea autoturismului de către inculpat, în acea stare care a pus în pericol circulația rutieră, este dovedită și de procesul verbal de constatare și de depozițiile a doi martori asistenți B.V. și M.D.I.. Din actul întocmit de Poliția Rutieră Baia Mare rezultă că „întrucât conducătorul auto Z.F. emana vapori de alcool în aerul expirat, i s-a solicitat în prezența martorilor asistenți, să

fie testat cu aparatul etilotest, declarând că nu poate realiza această activitate, din diferite motive, unul dintre acestea referindu-se la o suferință alergică”.

De asemenea, din buletinul de examinare clinică însoțitor al prelevării probelor biologice pentru determinarea alcoolemiei rezultă că „inculpatul prezenta un echilibru nesigur, o vorbire dizartrică, era agitat, agresiv, susținând că este sub tratament antialergic” după cum precizează medicul de la Serviciul de urgență Baia Mare.

Din declarația martorului M.D.I. din faza de urmărire penală și din fața instanței, rezultă că atunci „când organele de poliție i-au solicitat inculpatului să sufle în aparatul alcooltest, acesta a refuzat, dar am observat că se afla vizibil sub influența băuturilor alcoolice, a avut un comportament inadecvat în fața agenților, a făcut scandal și a strigat”. Martorul B.V. în faza de urmărire penală învederează că: „inculpatul a refuzat să se supună testării cu aparatul alcooltest, când a fost solicitat în acest sens de către organele de poliție”.

Probele administrate în faza de urmărire penală precum și în fața instanței se coroborează și cu declarația inculpatului dată în fața organelor de poliție în care precizează că: „din momentul opririi mele în trafic ora 2,50 și până la prelevarea probelor biologice au trecut 30, 40 minute, timp în care am simțit că alcoolul ce îl consumasem începe să-și facă efectul”.

Susținerea inculpatului se coroborează așa cum reține și instanța de recurs și cu conținutul buletinului de analiză toxicologică în care se relevă că prima probă biologică a fost recoltată la ora 3,25, respectiv la un interval de 35 de minute de la oprirea sa de către organele de poliție, pentru control, respectiv ora 2,50.

În faza de urmărire penală inculpatul a fost supus testării cu aparatul poligraf, iar din raportul de constatare tehnico-științifică din 9 decembrie 2010 a IPJ Maramureș – Serviciul Criminalistic a rezultat că la întrebările relevante din cauză, au fost evidențiate reacții specifice ale comportamentului simulat.

Din coroborarea tuturor probelor atașate dosarului, Curtea nu va da eficiență rezultatului ce se obține în urma calculului retroactiv al alcoolemiei, când din momentul opririi în trafic a inculpatului și până la recoltare se scurge un interval de timp mai lung, întrucât acest calcul rămâne în discuție numai dacă cel în cauză se află în faza postresorbțivă a curbei Widmark, care indică nivelul alcoolului din organism. S-a dovedit în speță că prima recoltare a avut loc la 35 de minute după oprirea în trafic a inculpatului.

Prima instanță a interpretat eronat probele de la dosar prin încălcarea dispozițiilor art.63, 64 și 69 C.proc.pen., la pronunțarea soluției de achitare, deoarece susținerea inculpatului în privința cantității de alcool ingerate, a tăriei acestuia, a duratei în timp a ingestiei băuturilor, nu se coroborează decât parțial, cu probațiunea testimonială și științifică din cauză.

Reapreciind materialul probator administrat atât în faza de urmărire penală cât și în cea a cercetării judecătorești, rezultă fără dubiu că inculpatul în momentul opririi pentru control de către poliția rutieră, se afla sub influența băuturilor alcoolice, așa cum rezultă din declarația martorului Manole, a agenților de poliție, a personalului sanitar de la Serviciul de urgență Baia Mare, din conținutul buletinului de analiză toxicologică întocmit de SML Baia Mare. Raportul de expertiză medico-legală efectuat în faza de judecată de către IML Cluj are la bază doar declarația inculpatului, iar pe de altă parte, chiar și medicii legiști învederează că rezultatul probei științifice este condiționat de verosimilitatea și certitudinea dovedirii datelor susținute de inculpat cu privire la consumul de alcool declarat, în funcție de cantitate, calitate, tărie reală a acestuia.

Curtea apreciază că instanța de fond era obligată ca, analizând probele administrate să rețină doar pe cele care reflectă adevărul, exprimându-se în mod explicit cu privire la cele pe care le înlătură pe considerentul că nu îndeplinesc această condiție, **nefiind permis ca o parte din probele existente în cauză să fie ignorate fără o justificare concretă.**

Pentru motivele ce preced, se va admite ca fondat recursul declarat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia Mare în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen., împotriva sentinței penale nr.1415 din 24.06.2011 a Judecătoriei Baia Mare, pe care o va casa în întregime și rejudecând, va condamna pe inculpat pentru infracțiunea dedusă judecătii la o pedeapsă de 1 an și 6 luni închisoare.

La dozarea și individualizarea pedepsei s-au avut în vedere dispozițiile art.72 și 52 C.pen.precum și împrejurarea că până în prezent inculpatul are menționate în cazierul auto un număr de 15 abateri de la regimul circulației pe drumurile publice.

Din fișa de cazier judiciar rezultă că nu posedă antecedente penale. Se mai reține că inculpatul este în vârstă de 31 de ani, posedă studii superioare, este încadrat în muncă și necăsătorit.

Având în vedere că inculpatul este la prima confruntare cu legea penală, există suficiente garanții prin prisma art.52 C.pen. că reeducarea sa va fi posibilă și fără executarea pedepsei, sens în care va dispune conform art. 81 Cod penal suspendarea condiționată a executării sancțiunii pe durata termenului de încercare prev.de art.82 Cod penal, acela de 3 ani și 6 luni.

Conform art. 359 Cod proc.penală va atrage atenția inculpatului asupra nerespectării art. 83 Cod penal.

Se va face aplicarea art. 71 al.5 Cod penal, privind suspendarea pedepselor accesorii. (Judecător Delia Purice)

4. Restituirea cauzei la procuror. Nelegalitate. Dacă în cursul urmăririi penale se comite vreo încălcare a dispozițiilor procedurale sancționabilă cu nulitatea relativă, iar inculpatul sau apărătorul său iau cunoștință de aceasta (prin încălcare înțelegându-se fie aplicarea greșită a legii de procedură, fie o neaplicare) – cazul în speță, nu există nulitate câtă vreme inculpatul sau avocatul său nu au adus la cunoștință organului de urmărire penală neregularitatea procedurală observată și nu au cerut la momentul respectiv, aplicarea legii în mod corect

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 2011/R din 8 decembrie 2011

Judecătoria Sighetu Marmației prin sentința penală nr.451 din 3 noiembrie 2011, în baza art. 332 alin. 2 C.p.p a restituit cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în dosarul privind pe inculpatul N.M.V., cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere prev. de art. 86 alin. 1 din OUG nr. 195/2002 republicată și uz de fals prev. de art. 291 C.pen., cu aplicarea art. 33 lit.a C. pen.

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației, înregistrat pe rolul acestei instanțe, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului N.M.V., pentru infrațiunile de mai sus.

În actul de sesizare s-a reținut faptul în data de 07.03.2011, în jurul orei 15.30, în Piața 1 Decembrie 1918 din Sighetu Marmației, inculpatul a fost oprit în trafic, în timp ce conducea autoturismul marca VW, prezentând permisul de conducere seria -----, pentru categoriile ABC, emis la data de 19.10.2010, de autoritățile ucrainiene.

S-a stabilit că învinuitul nu figurează în evidențele de la domiciliu ca posesor de permis de conducere pentru nici o categorie. Permisul de conducere emis de autoritățile ucrainiene este fals, inculpatul afirmând că l-a obținut în Ucraina în luna octombrie 2010, unde a susținut probe teoretice și practice și a dat suma de 600 Euro unei persoane pe care nu o cunoaște.

La termenul de judecată din data de 08.09.2011, avocatul inculpatului a învederat faptul că în temeiul art. 207, 208 lit. d C. p.p nu s-a făcut nici o cercetare penală de poliția rutieră ci de către poliția de frontieră, organ neabilitat în cercetarea infracțiunilor la legea circulației.

În memoriul înregistrat la data de 12.10.2011, inculpatul prin avocatul său a solicitat restituirea cauzei la procuror în temeiul art. 332 alin.2 C.p.p.

În motivarea cererii sale a invocat excepția necompetenței materiale a celor care au constatat infracțiunea reținută în sarcina inculpatului, împrejurările în care a fost stabilită fapta,

respectiv prin proces-verbal de constatare încheiat de către agenți ai poliției de frontieră. S-a arătat că fiind vorba de o infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice aceasta trebuia constatată de către polițiști rutieri din cadrul Poliției Române, potrivit Regulamentului de aplicare a Codului rutier (HG nr. 1391/2006), Poliția de frontieră având competență în această materie exclusiv în punctele de trecere a frontierei.

De asemenea, Poliția de Frontieră a efectuat o seamă de acte premergătoare, iar după declinarea competenței în favoarea Poliției, aceasta s-a limitat doar la audierea în calitate de învinuit a lui N.M.V., fără să mai audieze oficial, pe formular, martorii asistenți.

Reprezentantul Parchetului a solicitat prin notele scrise depuse la dosar, respingerea solicitării de restituire a cauzei la procuror.

În motivare s-a arătat că agenții din cadrul IJPF Maramureș au constatat săvârșirea infracțiunii, încheind proces-verbal în acest sens, după care au audiat făptuitorul și martorii asistenți.

Ulterior însă, a fost declinată competența în favoarea Poliției Municipiului Sighetu Marmăției.

Mai departe rezoluția cu propunere de începere a urmăririi penale, precum și actele din faza urmăririi penale au fost efectuate de către polițiști din cadrul Poliției Municipiului Sighetu Marmăției-Biroul Rutier. În aceste împrejurări nu se poate susține necompetența organului care a desfășurat urmărirea penală, astfel încât nu sunt întrunite condițiile art. 332 alin. 2 C.p.p.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarele:

În data de 07.03.2011, ora 15, 30 în Piața 1 Decembrie din Sighetu Marmăției a fost oprit în trafic de către agenți din cadrul SPF Sighetu Marmăției autoturismul marca Volkswagen. Prin legitimarea conducătorului auto s-a stabilit că acesta se numește N.M.V., acesta prezentând actele mașinii și permisul de conducere cu seria -----.

Din verificarea bazei naționale de date a rezultat că acesta nu posedă permis de conducere eliberat de către autoritățile naționale, iar în urma informațiilor comunicate de către Punctul de Contact Porubne din Ucraina permisul de conducere seria ----- este fals.

În acest sens a fost încheiat procesul-verbal de constatare, după care au fost audiați: făptuitorul, martora P.M.V. și martorii asistenți M.V. și S.A.I. .

Prin referatul din data de 14.04.2011 s-a declinat competența în favoarea Poliției Municipiului Sighetu Marmăției.

Potrivit art. 28 alin. 2 din OUG nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române “când ia cunoștință de existența unei infracțiuni flagrante politistul de frontieră este obligat să intervină și în afara orelor de program, a atribuțiilor de serviciu și a competenței sale, pentru încheierea actelor prevăzute în Codul de procedură penală”.

În conformitate cu alin. 3 al aceluiași articol “când situația impune să acționeze în afara competenței sale polițistul de frontieră procedează ca și acea autoritate în a cărei competență intră soluționarea cauzei. Despre acțiunea sa polițistul de frontieră informează de îndată autoritatea competentă. Dacă autoritatea competentă nu poate să intervină în timp util, polițistul de frontieră îndeplinește toate actele și faptele prevăzute de lege în competența acelei autorități. Acțiunea acestuia încetează în momentul în care intervine autoritatea competentă.”

Raportat la prevederile acestui text legal nu se mai poate susține că agenții din cadrul poliției de frontieră nu aveau competența să constate săvârșirea infracțiunii ce se reține în sarcina inculpatului.

Prin urmare, în speță nu se poate vorbi despre nerespectarea dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei.

Cu toate acestea, instanța a constatat în cauză nelegala ei sesizare, motiv pentru care s-a dispus restituirea cauzei la procuror în temeiul art. 332 alin. 2 C.p.p.

Astfel, s-a reținut că urmărirea penală în cauză a început prin rezoluția din data de 04.05.2011. Toate actele procesuale și procedurale din dosar (declarațiile martorilor, adrese, etc) au fost realizate în faza actelor premergătoare. După începerea urmăririi penale, organul de cercetare penală nu a mai administrat nici o probă pentru a dovedi vinovăția sau nevinovăția

acestui, ci a procedat doar la audierea acestuia, solicitarea fișei de cazier și prezentarea materialului de urmărire penală.

Faza actelor premergătoare vizează doar strângerea datelor necesare în vederea începerii urmăririi penale, urmărirea penală fiind cea care are drept scop, potrivit art. 200 C.p.p, strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este cazul sau nu să se dispună trimiterea în judecată.

Prin urmare, administrarea întregului material probator în faza actelor premergătoare contravine tuturor regulilor de bază ale procesului penal și constituie o încălcare flagrantă a drepturilor procesuale ale făptuitorului care este astfel lipsit de garanțiile pe care legea i le oferă în cursul procesului penal, adică din momentul în care a fost începută urmărirea penală.

Potrivit art. 2 C. p.p, urmărirea penală este o fază obligatorie a procesului penal, în cadrul căreia învinuitul sau inculpatul își poate exercita corespunzător toate drepturile procesuale, astfel că lipsa ei duce la o sesizare nelegală a instanței.

Având în vedere că în cauză nu s-a efectuat față de inculpat urmărirea penală în sensul arătat și definit de legea procesual penală, instanța a admis cererea avocatului inculpatului de restituire a cauzei la procuror în vederea refacerii urmăririi penale.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței judecătorești în întregime și trimiterea dosarului aceleiași instanțe pentru continuarea judecății, soluția fiind nelegală întrucât în luna august 2011 la primul termen de judecată instanța de fond a constatat că este legal investită prin rechizitoriu, după care la 3 noiembrie 2011 a restituit cauza organelor de urmărire penală, solicitându-le refacerea întregii activități, apreciind că inculpatului i-a fost încălcat dreptul la apărare, probațiunea fiind administrată în faza actelor premergătoare.

Curtea examinând recursul formulat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Inculpatul N.M.V. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției din 1 august 2011 cu învinuirea de a fi comis infracțiunile de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană ce nu posedă permis de conducere prev.de art.86 alin.1 din OUG 195/2002 și uz de fals prev.de art.291 C.pen. cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.

Prin încheierea de ședință din data de 25.08.2011 s-a reținut că Judecătoria „a **apreciat că este legal investită prin actul de sesizare**” ceea ce a condus la concluzia că verificarea regularității sesizării instanței în conformitate cu dispozițiile art.300 din C.proc.pen.s-a făcut la acel termen de judecată.

Ca atare, constatarea nelegalității sesizării la termenul de judecată din 3 noiembrie 2011 contravine dispozițiilor procedurale anterior relevate care impun obligația magistratului de a verifica regularitatea sesizării din oficiu la prima zi de înfățișare, astfel că după această verificare nemaiputându-se reveni printr-o constatare antagonică.

Raportat la faptele pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, probatoriul administrat în faza actelor premergătoare începerii urmăririi penale în speță și în faza de urmărire penală, în dovedirea rechizitoriului întocmit în dosarul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției, este în principal reprezentat de înscrisuri, acestea putând servi ca mijloace de probă în condițiile art.89 și următoarele C.proc.pen.

Astfel, comunicarea din adresa nr.101126 din 25.03.2011 a Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatricularea Vehiculelor Maramureș prin care se atestă împrejurarea că inculpatul N.M.V. nu figurează în evidențe ca posesor de permis de conducere pentru nicio categorie, coroborat cu adresa nr.1868295 din 23.02.2011 a IGPF de unde rezultă că inculpatului nu i-a fost eliberat de către autoritățile ucraniene permisul de conducere cu seria ---- - pe care l-a prezentat cu ocazia depistării sale în trafic, constituie ambele, mijloace de probă scrise în înțelesul art.89 C.proc.pen., iar procesul verbal prin care s-a constatat efectuarea actelor premergătoare începerii urmăririi penale, constituie de asemenea mijloc de probă în conformitate cu disp.art.224 alin.3 C.proc.pen.

Potrivit art.90 C.proc.pen.procesul verbal de constatare a infracțiunii din 7 martie 2011, constituie de asemenea mijloc de probă.

De asemenea, în privința martorilor P.M.V., M.V. și S.A.I. propuși în acuzare prin rechizitoriu, urmează să se rețină că aceștia au calitatea de martori asistenți în conformitate cu art.92 C.proc.pen., astfel încât audierea acestora în faza actelor premergătoare cât și ulterior începerii urmăririi penale, nu era necesară.

Practica judiciară și doctrina au statuat că „dacă în cursul urmăririi penale se comite vreo încălcare a dispozițiilor procedurale sancționabilă cu nulitatea relativă, iar inculpatul sau apărătorul său iau cunoștință de aceasta (prin încălcare înțelegându-se fie aplicarea greșită a legii de procedură, fie o neaplicare) - cazul în speță – nu există nulitate câtă vreme inculpatul sau avocatul său nu au adus la cunoștință organului de urmărire penală neregularitatea procedurală observată și nu au cerut la momentul respectiv, aplicarea legii în mod corect”.

Această neaplicare a dispozițiilor procesuale nu a fost invocată de apărătorul din oficiu al inculpatului în fața procurorului, acesta neavând avocat în faza de urmărire penală, iar cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, inculpatul a declarat textual „recunosc și regret faptele comise”.

Nulitățile invocate de apărătorul inculpatului referitoare la nelegala sesizare a instanței constând în nerespectarea art.224 alin.1 și 3 C.proc.pen. și ca atare încălcarea dreptului la apărare vizează o nulitate relativă, pentru că nu este expres prevăzută între cazurile enumerate limitativ de legiuitor în dispozițiile art.197 alin.2 C.proc.pen.

Ca atare, nulitatea invocată pentru prima dată în fața judecătoriei, fiind relativă, se acoperă prin administrarea de către prima instanță atât a probelor în acuzare, cât și a celor în apărare, solicitate de inculpat, nefiind justificată restituirea cauzei la procuror.

Față de prevederile din art.197 alin.2 C.proc.pen., potrivit cărora dispozițiile relative la competența după materie sunt prevăzute sub sancțiunea nulității care nu poate fi înlăturată în nici un mod, putând fi invocată în orice stadiu al procesului și chiar luându-se în considerare din oficiu, se impune a se constata că atât urmărirea penală cât și judecata, nu au avut loc cu vreo încălcare a legii, iar actele de procedură efectuate sunt valide din punct de vedere material.

Astfel, potrivit art.332 C.proc.pen.când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecății s-au efectuat acte de cercetare penală de către un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului; **cauza nu se restituie atunci când constatarea are loc după începerea dezbaterilor.** Ori, în acest caz dezbaterile în cauză au început la data de 25 august 2011 când la primul termen de judecată cu procedura completă, instanța fondului a constatat că este legal investită prin rechizitoriu conform art.300 C.proc.pen.

Ca atare, în această situație, ne aflăm într-un caz în care legiuitorul derogă de la trăsăturile nulității absolute cu care este sancționată încălcarea normelor referitoare la competența materială, în sensul că **nulitatea nu poate fi invocată decât până la începerea dezbaterilor în fața primei instanțe.** Bineînțeles, această nulitate absolută poate fi ridicată și în căile de atac, ea constituind de altfel și motiv de recurs, **însă numai în condițiile în care a fost invocată la prima instanță înainte de terminarea cercetării judecătorești, iar instanța a respins cererea de restituirea cauzei la parchet.**

Curtea va reține în speța incidenta dispozițiilor Deciziei 126 din 26 aprilie 2001 a Curtii Constitutionale care statuează în al. 3 al. art. 224 din Codul de procedura penală că „ procesul verbal prin care se constata efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă. Rezultă, prin urmare, că în aceasta faza, cu excepția procesului verbal menționat, nu pot fi efectuate acte de procedura care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedura penală și care să vizeze o anumită persoană banuită ca fiind autorul infracțiunii”.

La fila 1 din dosarul de urmărire penală este depus procesul verbal prin care s-a constatat efectuarea actelor premergătoare, act care constituie mijloc de probă valid, care consemnează

depunerea în probațiunea vinovăției inculpatului a mai multor înscrisuri. (proces verbal de constatarea infracțiunii flagrante, dovada de ridicare a permisului de conducere fals, comunicarea organelor de poliție din Ucraina a caracterului fals al permisului, adresa Serviciului de Permise Maramureș din care reiese că inculpatul nu posedă permis de conducere.

Prin Legea 356/2006 s-au abrogat dispozițiile art.333 C.proc.pen.în concordanță cu principiile directe ale Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, care pune accentul pe activitatea de probațiune efectuată de un tribunal independent și imparțial, chemat să verifice învinuirea prin probele care se administrează în fața sa, în condiții de oralitate, contradictorialitate și publicitate. În acest mod, instanței de judecată îi revine sarcina, să lămurească sub toate aspectele cauza, prin administrare de probe.

Sintetizând, în prezenta cauză, Judecătoria la 25 august 2011 a apreciat că este legal investită cu soluționarea cauzei, astfel că la 3 noiembrie 2011 nu mai putea reveni asupra art.300 C.proc.pen. și să dispună restituirea cauzei la Parchet.

În al doilea rând, în cauză există legal încheiat prin prisma Deciziei Curții Constituționale 126/2001 procesul verbal de constatare a efectuării actelor premergătoare, care constituie mijloc de probă. Celelalte înscrisuri depuse în dovedirea vinovăției inculpatului constituie mijloace de probă valide conform art.89 C.proc.pen., iar procesul verbal de constatare a infracțiunii constituie de asemenea mijloc de probă conform art.90 C.proc.pen.

În al treilea rând, neregularitatea procedurală observată de către apărătorul inculpatului trebuia invocată în fața organului de urmărire penală și să i se solicite aplicarea legii în mod corect. Nu există nulitate câtă vreme inculpatul sau avocatul său nu au adus la cunoștință organului de urmărire penală, nelegalitățile sesizate.

Pe de altă parte, nulitățile invocate în fața instanței de fond fiind relative, ele se acoperă prin administrarea de către Judecătoria a tuturor probelor în acuzare cât și a celor în apărare cerute de inculpat, nefiind legală, pentru acest motiv restituirea cauzei la Parchet, Codul de procedură penală neindicând în prevederile art.197 C.proc.pen. un asemenea caz de returnare a dosarului la procuror.

Egalitatea procesuală între părțile din procesul penal, se realizează în condițiile susținerii unor poziții contrare, ceea ce reprezintă contradictorialitatea specifică judecății penale, prin susținerea învinuirii de către procuror sau de către persoana vătămată și inculpat, asistat sau reprezentat de avocat, care își exercită dreptul său la apărare- fie singur, fie împreună cu partea responsabilă civilmente.

Reglementarea principală a judecății pe baza contradictorialității este de esența procesului penal echitabil, cu respectarea și asigurarea egalității de arme între acuzare și apărare (părți vătămate și inculpat).

Importanța deosebită a dreptului la apărare a tuturor părților în procesul penal, în viziunea Curții Europene, rezidă în reglementarea sa detaliată în cadrul principiului procesului echitabil. Curtea Europeană subliniază că nu trebuie confundată „prezența personală a acuzatului în instanță, cu posibilitatea pe care i-o recunoaște art 6 paragraf 3 lit c de a se apăra singur. Astfel, chiar dacă nu este expres menționat în art.6 dreptul tuturor părților de a lua parte personal la dezbaterile din cauză, acesta decurge din scopul și din obiectul ansamblului acestui text: dreptul tuturor participanților la un proces echitabil”.

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Pentru motivele ce preced, se va admite ca fondat recursul procurorului, în baza art.385/15 pct.2 lit.c C.proc.pen. se va casa în întregime sentința judecătorească și se va trimite dosarul aceleiași instanțe pentru continuarea judecării, ocazie cu care se va lua declarația inculpatului ținând cont de disp.art.70 și 323 C.proc.pen. și art.320/1 alin.7 C.proc.pen. și se vor administra nemijlocit în fața magistratului fondului toate probele indicate în rechizitoriul Parchetului, cât și cele în apărare invocate de inculpat, cu respectarea principiului egalității de arme. (Judecător Delia Purice)

5. Contrabandă. Soluționarea laturii civile. Datoria vamală

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1775/R din 4 noiembrie 2011

Prin sentința penală nr. 297 din 4 iulie 2011, a Judecătorei Sighetu-Marmației, în temeiul art.345 alin.2 C.proc.pen. a fost condamnat inculpatul : P.P., pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă prev. de art. 270 alin. 3 raportat la art. 274 din Legeanr.86/2006 privind Codul vamal al României, modificată și completată prin OUG nr. 54/2010, cu aplicarea art. 320 ind. 1 din Legea nr. 202/2010, art. 74 lit."a" și „c”C.pen. și 76 lit."c" C.pen. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul dispozițiilor art. 81 și 82 C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani. În temeiul art. 83 C.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor privind revocarea suspendării condiționate a pedepsei.

În temeiul art. 118 lit. e Cpp s-a dispus confiscarea în favoarea statului a unui număr de 4000 pachete cu țigări, depuse la Poliția Municipiului Sighetu Marmației, potrivit dovezii seria H nr. 0037036/30.08.2010

A fost obligat inculpatul la plata către partea civilă Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj cu sediul în Oradea, str. Calea Armatei Române nr. 4 a sumei de **39.424 mp** la care se adaugă majorări de întârziere, dobânzi, și penalități aferente până la data plății efective.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmației din data de 31.05.2011 inculpatul P.P. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 3 raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, modificată și completată prin O.U.G. nr. 54/2010.

În actul de sesizare al instanței se reține că la data de 27.08.2010, în jurul orei 18⁴⁵, organele de poliție au oprit în trafic pe DN 19, în localitatea Sighetu Marmației, autoturismul marca „SEAT TOLEDO” condus de învinuitul P.P..

În interiorul autoturismului au fost depistate 6 (șase) colete care cuprindeau 80.000 țigărete, (4.000 pachete) marca „Viceroy” cu o valoare în vamă de 9270,80 lei, introduse ilegal din Ucraina, prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal, netimbrate în România, pentru care învinuitul nu a putut prezenta documente legale de proveniență.

Starea de fapt expusă mai sus este dovedită la dosarul cauzei cu următoarele probe: procesul verbal de sesizare din oficiu; procesul verbal de constatare cu planșă fotografică, declarația martorului B.A.I., declarațiile învinuitului P.P., procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală.

În drept, fapta învinuitul P.P., care la data de 27.08.2010, în jurul orei 18⁴⁵, a deținut și transportat 4.000 pachete de țigări marca „Viceroy” introduse ilegal din Ucraina, prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal, constituie infracțiunea de contrabandă prev. de art. 270 al. 3, raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, modificată și completată prin O.U.G. nr. 54/2010.

Cu privire la persoana învinutului P.P. se precizează este în vârstă de 24 ani, este căsătorit, cu un copil minor, nu posedă antecedente penale, a recunoscut și regretat fapta comisă, însă ulterior s-a prevalat de dispozițiile art. 70 al.2 c.p.p..

Prin ordonanța din 27.08.2010 s-a dispus reținerea învinutului pe timp de 24 ore, începând cu ora 23⁵⁰.

Cu privire la latura civilă a cauzei, se precizează că Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj, se constituie parte civilă cu suma de 39.424 lei, la care solicită majorări de întârziere, dobânzi și penalități aferente până la data plății efective.

Starea de fapt expusă în rechizitoriu este dovedită și faza cercetării judecătorești cu declarația inculpatului de recunoaștere faptei, întrunind elementele constitutive ale infracțiunii reținute în sarcină.

Astfel, inculpatul a declarat faptul că în data de 25.08.2010 a fost în Ucraina pentru a alimenta autoturismul marca Nissan Terano, proprietatea lui C.I. din Berbești, jud. Maramureș iar la o stație peco, în apropierea de localitatea Slatina a intrat în vorbă cu el un cetățean ucrainean care i-a propus să facă bani, ajutându-l să transporte țigări dintr-un loc în altul. Cetățeanul ucrainean i-a propus să meargă în parcare la Remeți, jud. Maramureș unde urma să găsească baxuri de țigări. I-a promis suma de 250 dolari.

În data de 27.08.2010 a găsit 6 baxuri de țigări acoperite cu o pătură. A încărcat coletele în autoturismul, marca Seat Toledo, proprietatea unui prieten B.A. și a pornit spre Sighetu Marmației unde urma să aștepte un microbuz din Sighetu Marmației și pe care trebuia să îl urmeze pentru a i se arăta să lase țigările. Nu a primit suma de bani promisă.

Declarația inculpatului se coroborează cu declarația martorului B.A.I. audiat în faza de urmărire penală, conform căreia în data de 27.08.2010 a împrumutat mașina proprietate personală, marca Seat Toledo, înmatriculată în Franța, inculpatului pentru niște nevoi personale. Nu a fost prima dată când i-a împrumutat-o și niciodată nu l-a întrebat în ce scop o împrumută. I s-a adus la cunoștință de către organele de poliție că numitul P.P. a fost surprins în timp ce transporta în portbagajul autoturismului pe care i l-a împrumutat cantitatea de aproximativ 4000 pachete țigări marca Viceroy de proveniență ucraineană.

Nu a știut niciodată că P.P. se ocupă cu transportarea și eventual comercializarea de țigări de proveniență ucraineană.

Ținând seama de dispozițiile art. 72 și art. 52 Cod penal, raportat la pericolul social al faptei, la persoana inculpatului, fără antecedente penale, a recunoscut săvârșirea faptei, instanța, l-a condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, prev. de art. 270 alin. 3 raportat la art. 274 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, modificată și completată prin O.U.G. nr. 54/2010 cu aplicarea art. 320 indice 1 alin. 7 din Legea nr. 202/2010, art. 74 literele a și c Cod penal și art. 76 litera c Cod penal la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul art. 118 litera e Cod penal, s-a dispus confiscarea în favoarea statului a unui număr de 4000 pachete cu țigări, depuse la Poliția municipiului Sighetu Marmației, potrivit dovezii seria H, nr. 0037036/30.08.2010.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, instanța, a apreciat că se impune obligarea inculpatului la plata valorii țigărilor avută în vamă, acesta nedatorând taxe vamale, accize și TVA. Conform adresei nr. 3013/14.09.2010 emisă de către Autoritatea Națională a Vămilelor, valoarea în vamă aferentă cantității de 4000 pachete țigarete marca Viceroy, determinată pe baza prețului de vânzare de 5,5 UAH este de 9184 lei.

Confiscarea bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii nu echivalează cu stingerea datoriei vamale, născute ca urmare a introducerii acestora pe teritoriul României și implicit pe cel al Comunității Europene. Potrivit art. 224 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, datoria vamală la import ia naștere prin introducerea ilegală pe teritoriul României a mărfurilor supuse drepturilor de import. Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal.

Prin Hotărârea din 02.04.2009 dată în cauza C-459/7 Curtea Europeană de Justiție a statuat că pentru a determina stingerea datoriei vamale punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității, trebuie să intervină înainte ca aceste

mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu. Cu alte cuvinte în cazul mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul Comunității și descoperite după trecerea de primul birou vamal de frontieră, datoria vamală, nu se stinge, chiar dacă ulterior acestea au fost sechestrate.

În consecință, instanța a obligat inculpatul la plata către partea civilă Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj la plata sumei de 9185 lei la care se adaugă majorări de întârziere, penalități, dobânzi aferente până la data plății efective.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs partea civilă ANAF - Autoritatea Națională a Vămirilor- Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj criticând sentința instanței de fond ca fiind nelegală și netemeinică sub aspectul modului de soluționare a laturii civile a cauzei și a solicitat casarea sentinței atacate și pronunțarea unei decizii prin care să se dispună obligarea inculpatului la plata sumei de 39.424 lei (reprezentând taxe vamale în sumă de 5339.98 lei, accize în sumă de 24.658,94 lei și TVA în sumă de 9424,73 lei), precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere aferente.

Recursul declarat în cauză este fondat.

În primul rând este de menționat că este corectă concluzia instanței de fond potrivit căreia sechestrarea bunurilor care au făcut obiectul infracțiunii nu a condus la stingerea datoriei vamale, soluția fiind în acord cu hotărârea din data de 02.04.2009 dată în cauza C-459/7 Curtea Europeană de Justiție unde s-a statuat că *"pentru a determina stingerea datoriei vamale, punerea sub sechestru a mărfurilor neregulat introduse pe teritoriul vamal al Comunității trebuie să intervină înainte ca aceste mărfuri să treacă de primul birou vamal situat în interiorul acestui teritoriu"*. În cauză cerința nu este îndeplinită atâta timp cât inculpatul a fost identificat în trafic pe DN 19, în localitatea Sighetu Marmăției, deci fapta de sustragere de la control a fost identificată și constatată după trecerea de primul birou vamal de intrare în teritoriul vamal comunitar.

Apoi, potrivit art. 131 lit. a) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal *"importul de bunuri reprezintă intrarea pe teritoriul Comunității de bunuri care nu se afla în libera circulație în înțelesul art. 24 din Tratatul de înființare a Comunității Europene*.

În conformitate cu art. 4 pct. 13 din Legea 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare noțiunea de *"datorie vamală"*, reprezintă *obligația unei persoane de a plăti cuantumul drepturilor de import sau de export, iar în art. 4 pct. 14 lit. a) din aceeași lege se precizează că drepturile de import reprezintă taxele vamale și taxele cu efect echivalent cu al taxelor vamale de plătit la importul de mărfuri*.

Totodată, potrivit prevederilor art. 224 din Legea nr. 86/2006 privind Codul Vamal al României, datoria vamală la import ia naștere și prin introducerea ilegală pe teritoriul României a mărfurilor supuse drepturilor de import. Potrivit alin. 2 al aceluiași articol, *"datoria vamală se naște în momentul în care mărfurile sunt introduse ilegal*.

Aceeași reglementare este cuprinsă și în art. 202 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar unde se precizează că *o datorie vamală la import ia naștere și prin introducerea ilegală pe teritoriul vamal al Comunității a mărfurilor supuse drepturilor de import; debitor vamal este și orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauza și care știe, sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul achiziționării sau primirii mărfurilor, că ele au fost introduse ilegal*.

De asemenea, prin Hotărârea Curții Europene de Justiție dată în cauza 24-68 din data de 01.07.1969, având ca parti Comisia Comunității Europene împotriva Italiei, s-a statuat că *toate taxele, indiferent de modul lor de aplicare, care sunt impuse în mod unilateral asupra mărfurilor ce traversează frontierele, fără a avea regimul strict al taxelor vamale, reprezintă taxe cu efect echivalent. Orice obligație pecuniară, indiferent de mărimea, destinația și modul de aplicare, care este impusă în mod unilateral asupra mărfurilor autohtone sau străine, pentru simplul motiv că acestea traversează o frontieră și care nu este o taxă vamală în sensul strict al cuvântului, este o "taxă cu efect echivalent"*.

Drept urmare, hotărârea Curții Europene de Justiție se refera si la acciza si TVA-ul, percepute asupra mărfurilor care traversează frontiera României, si reprezenta taxa cu efect echivalent cu al taxelor vamale, fiind incluse in drepturile de import.

În acelasi sens este si art. 151/1, 151/2 si din Legea 571/2003 privind Codul fiscal care arată că plata taxei pentru importul de bunuri supus taxării este obligația importatorului.

In conformitate cu art. 206⁵ lit. b) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal *produsele accizabile sunt supuse accizelor in momentul importului acestora pe teritoriul Comunității*, iar conform art. 206⁶ si 206⁷ lit. d) din aceeași lege *accizele devin exigibile in momentul eliberării pentru consum, iar eliberare pentru consum reprezintă si importul de produse accizabile, chiar si neregulamentar (...).*

În final, temeiul juridic al dobânzilor si penalităților aferente datoriei vamale il reprezintă art. 119 coroborat cu art. 120 si art. 120¹ din Codul de procedura fiscală, republicat, cu modificările si completările ulterioare.

Cu privire la temeiul juridic si modul de calculul al prejudiciului rezultat din activitatea infrațională precizam următoarele:

Prețul de referința avut in vedere la determinarea valorii in vama a fost prețul la care au fost cumpărate țigările din tara de proveniența respectiv de 5,5 UAH/ pachet,.

Taxa vamala a fost calculata aplicând procentul de 57,6% asupra valorii in vama.

Acciza a fost calculata in conformitate cu H.G. 1626/2009, privind structura accizei totale exprimate in echivalent euro pentru 1.000 țigarete, respectiv Acciza = 48,50 €/1000 țigarete plus 22% aplicat asupra prețului maxim de vânzare cu amănuntul declarat.

Taxa pe valoarea adăugata (TVA) s-a aplicat asupra bazei de impozitare, care este compusa din suma dintre: valoarea in vama, taxele vamale si acciza, conform art. 139 alin. 1 din Codul fiscal.

Așa fiind, în temeiul art.385/15 pct. 2 lit. b C.proc.pen. se va admite ca întemeiat recursul declarat în cauză de partea civilă ANAF - Autoritatea Națională a Vămirilor- Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Cluj împotriva sentinței penale nr. 297/04.07.2011 a Judecătorei Sighetu Marmației care se va casa cu privire la latura civilă a cauzei.

Rejudecând în aceste limite, în temeiul textelor de lege mentionate, se va admite acțiunea civilă formulată de partea civilă recurentă și se va obliga inculpatul să plătească suma de 39.424 lei (reprezentând taxe vamale în sumă de 5339.98 lei, accize în sumă de 24.658,94 lei și TVA în sumă de 9424,73 lei), sumă la care se vor adăuga dobânzi și penalități de întârziere începând cu data de 27.08.2010 (data comiterii faptei, de la care inculpatul este de drept în întârziere si când în conformitate cu dispozițiile art. 202 alin. 2 din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2913/1992 din 12.10.1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar se consideră data la care mărfurile trebuiau plasate sub un regim vamal înainte de a fi comercializate pe teritoriul vamal al României) și până la achitare efectivă.

Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței penale atacate. (Judecător Luminița Hanzer)

6. Cerere de încetare a măsurii obligării la tratament medical. Respingere. Tulburare afectivă bipolară. Semnificația unei ameliorări

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1855/R din 16 noiembrie 2011

Prin sentința penală nr. 1057 din data de 26 septembrie 2011 a Judecătorei Cluj-Napoca, în temeiul art. 113 C.p., s-a respins cererea petentului G.D.I., privind încetarea măsurii obligării la tratament medical aplicată prin sentința penală nr. 530/12 decembrie 2005 pronunțată de Judecătoria Beiuș.

În temeiul art. 192 alin. 2 C.p.p. a fost obligat petentul la plata sumei de 50 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că în data de 16 martie 2011 pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca a fost înregistrată cererea petentului G.D.I. prin care solicita încetarea măsurii obligării la tratament medical aplicată prin sentința penală nr. 530/12 decembrie 2005 pronunțată de Judecătoria Beiuș.

În susținerea cererii petentul a arătat că această măsură i-a fost instituită în cursul anului 2005, iar în urma tratamentului pe care l-a respectat boala de care suferă s-a ameliorat semnificativ. Acesta a apreciat că în prezent nu se impune menținerea măsurii de siguranță, precizând că de la luarea acestei măsuri și până în prezent a avut un comportament normal în familie și în colectivitate, fără a fi sancționat pentru fapte de deranjare a liniștii publice sau alte fapte ilicite. Petentul a menționat că în tot acest interval de timp s-a ocupat de afacerea familiei, respectiv de magazinul SC A. SRL din Cluj-Napoca în care se comercializează produse de papetărie.

Analizând cererea formulată instanța de fond a constatat următoarele:

Prin încheierea penală nr. 602/2004 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a dispus admiterea sesizării formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și a fost luată în mod provizoriu măsura de siguranță a internării medicale față de numitul G.D.I.. Această măsură a fost solicitată în contextul cercetării numitului G.D.I. pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de omor calificat prevăzută de art. 20 C.pen., raportat la art. 175 lit. i C.pen., constând în aceea că, în noaptea de 16/17 iunie 2004, în timp ce se afla în loc. Jucu de Sus, acesta a lovit victima U.E. cu pumnii, picioarele și un corp contondent, lăsând-o în stare de inconștiență și punându-i în pericol viața.

Prin sentința penală nr. 939/25.11.2004 pronunțată de Tribunalul Cluj a fost confirmată măsura internării provizorii, fiind avut în vedere conținutul raportului de expertiză medico-legală din care rezulta că numitul G.D.I. prezenta diagnosticul „tulburare afectivă bipolară – episod maniacal” și că are discernământul abolit în raport cu fapta pentru care era cercetat.

Prin sentința penală nr. 530/12.12.2005 pronunțată de Judecătoria Beiuș s-a dispus la cererea petentului înlocuirea măsurii de siguranță a internării medicale care i-a fost aplicată prin sentința penală nr. 939/2004 a Tribunalului Cluj cu măsura obligării la tratament medical ambulatoriu potrivit art. 112 lit. a și art. 113 C.pen.

În data de 14.12.2007 petentul a solicitat încetarea măsurii obligării la tratament medical, cererea sa fiind respinsă prin sentința penală nr. 465/3.06.2008 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, în dosar nr. 16.628/211/2007. În dosarul menționat anterior a fost întocmit raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 1847/IV/b/35 în data de 6 mai 2008 de către IML Cluj care a concluzionat că petentul prezintă diagnosticul de tulburare afectivă bipolară tip I remisă sub tratament și că se impune în continuare măsura de siguranță a obligării la tratament medical cu posibilitatea revizuirii cazului după o perioadă de 12 luni.

Față de concluziile acestui raport petentul a revenit cu prezenta cerere de încetare a măsurii de siguranță după expirarea perioadei de 12 luni menționată în raportul de expertiză medico-legală întocmit în anul 2008.

Instanța a dispus efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice cu solicitarea de a se comunica dacă petentul mai suferă în prezent de boala pentru care s-a dispus măsura de siguranță și dacă aceasta mai este sau nu necesară. Prin raportul de expertiză întocmit în data de 6 iulie 2011 de IML Cluj s-a concluzionat că petentul prezintă diagnosticul „tulburare afectivă bipolară” și comisia a opinat că, raportat la starea psihică actuală a acestuia nu se mai impune menținerea măsurii de siguranță cu caracter medical prev. de art. 113 C.pen., însă s-a precizat că este obligatorie urmarea tratamentului de specialitate în scopul prevenirii eventualelor decompensări.

În data de 18 iulie 2011 instanța a dispus repunerea cauzei pe rol pentru a se solicita lămuriri în legătură cu conținutul raportului de expertiză, având în vedere că deși s-a apreciat ca fiind obligatorie urmarea tratamentului de specialitate, comisia a apreciat că nu se mai impune menținerea măsurii.

Instanța de fond a solicitat următoarele lămuriri: (1) să se explice în ce situații pot apare eventuale decompensări și care este natura tratamentului de specialitate la care s-a făcut referire

la punctul 2 din concluzii; (2) să se menționeze dacă acest tratament trebuie urmat obligatoriu de către petent pentru a evita eventualele decompensări; (3) în caz afirmativ să se precizeze care au fost argumentele pentru care s-a apreciat că măsura nu mai este necesară; (4) în ce ar putea să constea decompensările la care s-a făcut referire în cuprinsul raportului din punct de vedere a manifestărilor petentului, având în vedere că obligarea la tratamentul medical s-a dispus ca măsură de siguranță; (5) dacă boala de care suferă petentul „tulburare afectivă bipolară” are un caracter permanent sau poate fi vindecată.

În data de 16.09.2011 a fost comunicat suplimentul la raportul de expertiză de către IML Cluj din care rezultă că decompensările la care s-a făcut referire în lucrarea inițială pot să apară la persoanele diagnosticate cu tulburare afectivă bipolară în mai multe situații, inclusiv din motive care nu pot fi precizate la momentul apariției decompensării; au fost exemplificate câteva situații respectiv: întreruperea tratamentului, traume psihice, intervenții chirurgicale, afecțiuni somatice. În privința tratamentului medicamentos care ar trebui continuat de către petent s-a precizat că acesta se referă la tratament cu stabilizatoare timice hipnotice și antidepresive, *cu mențiunea că pentru prevenirea decompensărilor este indispensabilă continuarea tratamentului*. S-a precizat că atât timp cât pacientul este compliant comisia a opinat că nu se mai impune menținerea măsurii prev. de art. 113 C.pen. S-a menționat că tulburarea afectivă bipolară este o tulburare psihică cronică în care vindecarea constă în perioade eutimice și în consecință asimptomatice, existând întotdeauna riscul reapariției unui episod maniacal depresiv sau mixt.

Interpretând prin coroborare conținutul celor două acte medico-legale întocmite în prezentul dosar, prima instanță a apreciat că cererea formulată de petentul G.D.I. este neîntemeiată. Din raportul de expertiză a rezultat că petentul prezintă în continuare diagnosticul „tulburare afectivă bipolară”, iar comisia a precizat în ambele acte medico-legale că pentru prevenirea decompensărilor este absolut necesară continuarea tratamentului medicamentos. În aceste condiții, instanța a apreciat că este necesară supravegherea petentului prin menținerea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical, cu atât mai mult cu cât există mai multe situații în care pot să apară decompensările, acestea fiind enumerate în suplimentul la raportul de expertiză. Printre aceste situații este menționată întreruperea tratamentului, precum și traumele psihice care pot să apară oricând, spontan în viața oricărei persoane, petentul din prezenta cauză fiind expus decompensărilor din cauza afecțiunii de care suferă în continuare. Este relevant și faptul că petentul a fost cercetat pentru săvârșirea unei infracțiuni îndreptate împotriva integrității vieții, din raportul de expertiză medico-legală întocmit la acea dată rezultând că decompensarea a constat într-un episod maniacal care s-a manifestat prin exercitarea actelor de violență asupra persoanei vătămate. Chiar dacă petentul își manifestă disponibilitatea de a urma tratamentul medicamentos, pentru a asigura prevenirea săvârșirii de noi fapte prevăzute de legea penală în situația declanșării unei eventuale decompensări, instanța de fond a apreciat că se impune menținerea măsurii de siguranță prev. de art. 113 C.pen. și a dispus respingerea cererii formulate de acesta.

În temeiul art. 192 alin. 2 C.p.p. petentul a fost obligat la plata sumei de 50 lei cheltuieli judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe petentul G.D.I. a declarat recurs prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea sentinței atacate și, rejudecând cauza, să se dispună admiterea cererii în sensul încetării măsurii obligării la tratament medical aplicată prin sentința penală nr. 530/12 decembrie 2005 pronunțată de Judecătoria Beiuș. În subsidiar, a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoria Cluj-Napoca.

În esență, petentul prin apărător a arătat că de la data instituirii măsurii de siguranță și până în prezent, a urmat toate măsurile și tratamentele medicale impuse, starea lui de sănătate s-a ameliorat simțitor, iar comisia a opinat că nu se mai impune menținerea măsurii de siguranță prev. art. 113 C.penal.

Analizând recursul declarat prin prisma actelor de la dosar, a motivelor invocate și a dispozițiilor legale în materie, Curtea apreciază că acesta este nefondat.

Prima instanță a pronunțat o hotărâre temeinică și legală, având în vedere atât actele medicale existente la dosar întocmite de I.M.L. Cluj, cât și scopul instituirii acestor măsuri de siguranță, finalitatea acestora fiind ca ele să ocrotească atât societatea cât și persoana făptuitorului.

Din concluziile la suplimentul de expertiză medico-legală psihiatrică rezultă că în cazul afecțiunii de care suferă petentul decompensările pot apărea oricând, în diverse situații, iar continuarea tratamentului este indispensabilă pentru prevenirea acestora.

Se observă cu ușurință faptul că din toate concluziile medicilor legiști nu reiese împrejurarea că ar exista măcar o dată prognozată a unei eventuale însănătoșiri în lipsa tratamentului medical, condiția aceasta fiind prev. de art. 113 Cod pen.

Caracteristicile bolii de care suferă petentul de altfel exclud, într-o mare proporție, eventualitatea unei însănătoșiri totale, însă așa cum s-a arătat anterior, scopul instituirii unei astfel de măsuri nu este doar în interesul petentului ci și în interesul colectivității din care face parte, interesul colectiv primând în astfel de situații interesului individual.

Este de menționat și poziția procesuală a petentului în fața instanței de recurs, acesta neputând oferi o argumentație pertinentă a solicitării sale, din atitudinea sa reieșind împrejurarea că este conștient de necesitatea urmării tratamentului medical, dar deplasările lunare la sediul Laboratorului de Sănătate Mintală din Cluj-Napoca îi provoacă un oarecare disconfort.

Pe cale de consecință și însușindu-și în totalitate argumentele ce au stat la baza hotărârii recurate, în temeiul art. 385 ind.15 pct. 1 lit. b C.pr.pen., Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de petentul G.D.I., împotriva sentinței penale nr. 1057 din 26 septembrie 2011 a Judecătorei Cluj-Napoca. (Judecător Adina Daria Lupea)

7. Accident de circulație. Moartea a trei persoane și vătămarea corporală a altor două. Indivizibilitate pasivă. Încadrarea juridică a faptelor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată. Individualizarea pedepsei

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.1698/R din 26 octombrie 2011

Prin sentința penală nr. 1.133 din data de 11 iulie 2011 a Judecătorei Gherla, în temeiul art. 320¹ alin. 6 din Codul de procedură penală raportat la art. 334 din Codul de procedură penală s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul **R.M.**, din trei infracțiuni de ucidere din culpă, prevăzute de art. 178 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal și două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prevăzute de art. 184 alin. 1 și 3 din Codul penal, cu aplicarea art. 33 lit. b din Codul penal în trei infracțiuni de ucidere din culpă, prevăzute de art. 178 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal și două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prevăzute de art. 184 alin. 1 și 3 din Codul penal, cu aplicarea art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, totul cu aplicarea art. 33 lit. b din Codul penal.

În temeiul art. 178, alin. 1, 2 și 5 din Codul penal, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal raportat la art. 76 alin. 1 lit. d din Codul penal s-a dispus condamnarea inculpatului R.M. la pedeapsa de **1 an 8 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă față de victima F.I..

În temeiul art. 178, alin. 1, 2 și 5 din Codul penal, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal raportat la art. 76 alin. 1 lit. d din Codul penal s-a dispus condamnarea inculpatului R.M. la pedeapsa de **1 an 8 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă față de victima F.E..

În temeiul art.178, alin. 1, 2 și 5 din Codul penal, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal raportat la art. 76 alin. 1 lit. d din Codul penal s-a dispus condamnarea inculpatului R.M. la pedeapsa de **1 an 8 luni închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă față de victima K.E..

În temeiul art. 184, alin. 1 și 3 din Codul penal, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal raportat la art. 76 alin. 1 lit. e din Codul penal s-a dispus condamnarea inculpatului R.M. la pedeapsa de **1 lună închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă față de partea vătămată S.I..

În temeiul art. 184, alin. 1 și 3 din Codul penal, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal raportat la art. 76 alin. 1 lit. e din Codul penal a fost condamnat inculpatul R.M. la pedeapsa de **1 lună închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă față de partea vătămată R.A..

În temeiul art. 33, lit. b din Codul penal s-a constatat că cele cinci infracțiuni au fost săvârșite în concurs.

În temeiul art. 34, lit. b din Codul penal s-au contopit pedepsele stabilite pentru cele cinci infracțiuni, alegându-se dintre aceste pedepse, pedeapsa cea mai grea de 1 an 8 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 4 luni închisoare, aplicându-se inculpatului pedeapsa rezultantă finală de **2 ani închisoare**.

În temeiul art. 71, alin. 2 din Codul penal s-a interzis inculpatului dreptul prevăzut la art. 64, lit. a teza a II-a din Codul penal.

În temeiul art. 320¹ alin. 5 din Codul de procedură penală s-a dispus disjungerea acțiunilor civile promovate în cadrul procesului penal, fiind necesară re - administrarea și completarea probatoriului în acest sens.

În temeiul art. 11 alin. 2 din Ordinul CSA nr. 1/2008, s-a constatat că în prezentul proces penal Fondul de protecție a victimelor străzii are calitate de garant al obligației de despăgubire.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul întocmit la data de 30.09.2010 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Gherla s-a dispus trimiterea în judecată în stare de libertate a inculpatului R.M. pentru săvârșirea a trei infracțiuni de ucidere din culpă, prevăzute de art. 178 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal și a două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prevăzute de art. 184 alin. 1 și 3 din Codul penal, totul cu aplicarea art. 33 lit. b din Codul penal.

Prin actul de sesizare s-a reținut că In data de 14 august 2008, inculpatul R.M. conducea autoturismul marca „BMW 523i”, înmatriculat în Austria pe drumul național 1C (E 576) din direcția Cluj-Napoca în direcția Gherla. Pe scaunul din dreapta conducătorului auto se afla soția acestuia, partea vătămată R.A.. În jurul orelor 11¹⁵, inculpatul a ajuns în localitatea Jucu de Mijloc, la Kilometrul 17+450 metri. Circulația se desfășura în condiții foarte bune, carosabilul fiind uscat, cerul senin, vizibilitatea bună, deplasarea se efectua în coloană, pe un carosabil cu o lățime totală de 12, 20 metri, flecare din cele două benzi de circulație având o lățime de 6,10 metri. Pe sensul de mers al inculpatului exista un acostament cu o lățime 0,90 metri. Din declarațiile martorilor V.Z. și C.C.I. rezultă că R.M. rula cu o viteză de aproximativ 90-100 km/h.

Din cauza vitezei excesive, inculpatul a observat prea târziu un autoturism marca „Dacia Logan”, care conform declarațiilor martorilor G.A. și G.G.A. se afla pe aceeași bandă de circulație, aproape de linia albă discontinuă ce desparte cele două sensuri de mers. Deși lățimea drumului ar fi permis depășirea autoturismului „Dacia Logan” pe partea dreaptă, R.M. a încercat să evite impactul prin frânare. Viteza excesivă, combinată cu acționarea bruscă a frânei de serviciu au condus la pierderea controlului asupra volanului și astfel autoturismul condus de inculpat a intrat în derapaj necontrolat spre stânga. După ce a depășit axul drumului, autoturismul condus de R.M. s-a izbit frontal cu autoturismul marca „Ford Fiesta”, condus regulamentar de victima F.I. din direcția Gherla, în direcția Cluj-Napoca. Violența impactului a determinat ridicarea celor două autovehicule de la sol, la o înălțime de peste un metru.

Cu ocazia cercetării la locul faptei au fost descoperite urme de frânare-derapare paralele, imprimate de anvelopele autoturismului marca BMW condus de R.M., în forma unui arc de cerc, care începeau pe sensul de mers Cluj-Napoca - Gherla și se terminau pe sensul opus.

În urma impactului dintre cele două autoturisme victima K.M. (pasageră în autoturismul marca „Ford Fiesta”) a decedat pe loc. Conducătorul acestui autoturism - victima F.I. - a decedat în ambulanță, în drum spre spital, iar o altă pasageră - victima F.E. - a decedat la data de 3 noiembrie 2008, ca urmare a leziunilor suferite. Cel de-al treilea pasager din autoturismul marca

„Ford Fiesta” - partea vătămată S.I. a suferit leziuni corporale, fiind internat la Spitalul Clinic de Urgență „Prof. Dr. Octavian Fodor”- Clinica de Ortopedie Cluj-Napoca, în perioada 14-27 august 2008. Inculpatul și partea vătămată R.A. au suferit, de asemenea, leziuni corporale.

Conform raportului de constatare medico-legală nr. 5901/III/433 din 12.12.2008, eliberat de I.M.L. Cluj, moartea victimei F.I. a fost violentă. Ea s-a datorat hemoragiei interne, consecutive rupturilor multiple ale organelor toraco - abdominale. Leziunile s-au putut produce prin lovirea și comprimarea victimei de componente dure ale interiorului caroseriei unui autovehicul aflat în decelerație bruscă și impact cu un alt autovehicul. Traumatismul și moartea pot data din 14 august 2008.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.8416/III/c/6 din 10.05.2009, moartea victimei F.E. a fost violentă. Ea se datorează unui politraumatism (traumatism cranio-cerebral acut deschis, traumatism toracic, contuzii și plăgi deschise multiple faciale și de membre, fractură femurală dreapta), complicat în evoluție cu bronhopneumonie. Leziunile s-au putut produce în condițiile unui accident de trafic rutier. Între leziunile tanatogeneratoare și deces există legătură directă de cauzalitate, bolile suferite în antecedente având un rol concurențial. Moartea datează din 3 noiembrie 2008.

Conform raportului de constatare medico-legală nr. 5900/III432 din 12.12.2008, eliberat de I.M.L. Cluj, moartea victimei K.M. a fost violentă. Ea s-a datorat hemoragiei interne, consecutive rupturii traumatice de crosă aortică. Leziunile s-au putut produce prin lovirea și comprimarea victimei de componente dure ale interiorului caroseriei unui autovehicul aflat în decelerație bruscă și impact cu un alt autovehicul. Traumatismul și moartea pot data din 14 august 2008.

Conform raportului de constatare medico-legală nr.6405/II/b/233 din 09.09.2008, partea vătămată S.I. a prezentat leziuni corporale care s-au putut produce în cadrul unui accident rutier. Leziunile necesită 50-55 zile de îngrijiri medicale, dacă nu survin complicații și pot data din 14 august 2008.

Potrivit raportului de constatare medico-legală nr.6425/II/b/235 din 02.10.2009, partea vătămată R.A. a prezentat leziuni corporale care s-au putut produce în cadrul unui accident rutier. Leziunile necesită 52-55 zile de îngrijiri medicale și pot data din 14 august 2008.

Din conținutul Buletinului de analiză toxicologică-alcoolemie nr. 1816/ 22.08.2008 și al raportului de constatare medico-legală nr.6405/II/b/233 din 09. 09. 2008, rezultă că niciunul dintre conducătorii implicați în accident auto nu se afla sub influența băuturilor alcoolice în momentul producerii acestuia.

Datorită avariilor suferite de cele două autoturisme, acestea nu au putut fi supuse verificării tehnice.

S-a apreciat că accidentul s-a produs din culpa exclusivă a inculpatului R.M., care a încălcat prevederile art. 35, art. 48, art. 49 alin. 1, art. 51 și art. 54 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 195/2002, precum și prevederile art.54 alin. 1, art. 121 alin. 1 și art. 132 din Regulamentul pentru aplicarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin aceea că: a pus în pericol siguranța circulației, viața și integritatea corporală a participanților la trafic; nu a respectat regimul legal de viteză; nu a păstrat o distanță suficientă față de autoturismul marca „Dacia Logan”, care circula în fața sa; a trecut pe altă bandă de circulație, fără a semnaliza și fără a se asigura în prealabil, că poate efectua această manevră în condiții de siguranță. nu a redus imediat viteza și nu a oprit pentru a permite trecerea vehiculelor care circulă din sens opus, în condițiile în care mersul său înainte era obturat de prezența altui participant la trafic.

Cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, inculpatul a susținut, că o parte din vină aparține conducătorului autoturismului marca „Dacia Logan”, rămas neidentificat, deoarece acesta ar fi oprit brusc în fața sa. A susținut, de asemenea, că și victima F.I. ar fi putut evita producerea accidentului, dacă ar fi circulat cu o viteză mai redusă.

S-a apreciat că apărarea învinutului este netemeinică, deoarece procesul-verbal de cercetare la locul faptei, planșa foto și schița locului accidentului nu confirmă existența unor urme specifice manevrei de frânare bruscă, efectuată de un alt autovehicul decât cel condus de către R.M.. Nici martorii G.A. și G.G.A. (singurii care au observat prezența autoturismului marca

„Dacia Logan” în fața inculpatului) nu confirmă manevra evocată de R.M.. Iar în ceea ce privește presupusa vinovăție a victimei F.I., probele administrate în cauză conduc la concluzia evidentă, că aceasta nu ar fi putut evita impactul, chiar dacă ar fi circulat cu viteza de 50 km/h, în condițiile în care, autoturismul marca „BMW 523i” a apărut brusc în fața sa. În schimb, s-a concluzionat că R.M. ar fi putut evita accidentul, chiar în condițiile în care circula cu viteză excesivă, printr-o manevră de ocolire prin dreapta a autoturismului marca „Dacia Logan”, lățimea drumului permițând acest lucru.

Părțile vătămate F.Z., U.M., F.S., J.R., K.I. senior, K.I. junior, N.M., S.S., S.I., Spitalul clinic de Urgență „Prof. dr. O. Fodor” Cluj, Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj, Spitalul municipal Gherla, Spitalul municipal Dej și Serviciul de ambulanță Cluj s-au constituit părți civile în cauză cu diferite sume de bani reprezentând daune materiale și morale.

Inculpatul R.M. a avut o atitudine cooperantă față de organele judiciare, recunoscând și manifestând regret față de comiterea faptei.

Pe parcursul urmăririi penale au fost administrate următoarele mijloace de probă: procesul verbal de cercetare la fața locului, schița locului faptei, planșa foto, procesul verbal de verificare tehnică, procesul verbal de prelevare a probelor biologice, buletinul de analiză toxicologică, rapoartele de constatare medico-legală, constituiri de parte civilă, declarațiile învinutului, declarațiile martorilor, declarațiile părții vătămate R.A., polița de asigurare, copia fișei de cazier, procesul verbal de prezentare a materialului de urmărire penală.

În faza de judecată, înainte de citirea actului de sesizare, inculpatul a solicitat ca judecarea cauzei să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, declarând personal (f.151) că recunoaște comiterea faptelor reținute în sarcina sa și își asumă responsabilitatea săvârșirii acestora.

Examinând actele și lucrările dosarului și având în vedere, potrivit art. 62 și art. 287 alin. 2 C.proc.pen, întregul material probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut aceași stare de fapt ca și cea avută în vedere prin rechizitoriu și a constatat că faptele inculpatului sunt stabilite și sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse.

Din fișa de cazier depusă la dosarul penal reiese că R.M. a avut un comportament corespunzător până în prezent, că nu a creat probleme organelor judiciare. Din declarațiile inculpatului și ale vecinilor rezultă că acesta lucrează în agricultură – are gospodărie proprie, are trei copii și îi întreține pe părinții săi în vârstă de 85 de ani. Acesta este cunoscut în comunitate drept o persoană responsabilă, cu un comportament adecvat normelor sociale, care manifestă disponibilitate pentru problemele celorlalte persoane și se implică activ atunci când este solicitat. Inculpatul și-a exprimat pe tot parcursul procesului penal regretul cu privire la săvârșirea faptelor.

Raportat la starea de fapt reținută și la toate probele administrate și analizate anterior, instanța de fond a constatat că în drept:

Fapta inculpatului **R.M.**, care în data de 14.08.2008, prin nerespectarea dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice a cauzat din culpă un accident de circulație în urma căruia a rezultat decesul a trei victime (F.I., F.E. și K.M.) întrunește elementele constitutive a trei infracțiuni de ucidere din culpă, infracțiune prevăzută și pedepsită de 178 alin. 1 și 2 din Codul penal.

Cât privește reținerea în sarcina inculpatului a formei agravate a infracțiunii de ucidere din culpă, prevăzută de art. 178 alin. 5 Cod penal, aceasta a fost impusă de numărul victimelor rezultate în urma accidentului provocat din culpa lui R.M..

Fapta inculpatului **R.M.**, care în data de 14.08.2008, prin nerespectarea dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice a cauzat din culpă un accident de circulație în urma căruia a rezultat vătămarea corporală a două persoane (S.I. și R.A.) întrunește elementele constitutive a două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, infracțiune prevăzută și pedepsită de 184 alin. 1 și 3 din Codul penal.

Întrucât aceași acțiune a inculpatului de a conduce un autovehicul și de a cauza un accident prin nerespectarea dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice

întreunește elementele constitutive ale mai multor infracțiuni, în cauză s-a apreciat că sunt aplicabile prevederile art. 33 lit. b din Codul penal (concursul ideal).

Potrivit art. 345 alin. 2 Codul de procedură penală, condamnarea se pronunță dacă fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de către inculpat. În prezenta cauză, instanța a constatat întrunite aceste condiții, astfel că l-a condamnat inculpat pentru săvârșirea a trei infracțiuni de ucidere din culpă prevăzute și pedepsite de art. 178 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal și a două infracțiuni de vătămare corporală din culpă, prevăzute de art. 184 alin. 1 și 3 din Codul penal.

Cu privire la poziția exprimată de persoana vătămată R.A. (f.174, 175 dosarul de urmărire penală) de a nu depune plângere penală împotriva soțului său – R.M. și de a nu avea niciun fel de pretenții materiale față de acesta, instanța de fond a apreciat că există un refuz de a participa la procesul penal în calitate de parte vătămată.

Având în vedere prevederile art. 131 alin. 3 din Codul penal, conform cărora „*Fapta care a adus o vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele*”, precum și solicitarea părții vătămate S.I. de tragere la răspundere a inculpatului pentru cele întâmplate, instanța de fond a constatat că este vorba de o indivizibilitate activă, situație în care depunerea și menținerea plângerii prealabile numai de către una dintre persoanele vătămate echivalează cu situația în care toate victimele ar fi formulat plângere.

Astfel, deși soția inculpatului, R.A., și-a exprimat în mod clar dorința ca acesta să nu fie tras la răspundere pentru vătămarea ei corporală, motiv pentru care nu a formulat o plângere prealabilă în acest sens, poziția ei procesuală s-a apreciat că este anihilată de regula menționată anterior, cea a indivizibilității active. În literatura de specialitate se arată că singura modalitate de evitare a tragerii la răspundere penală a inculpatului în situația în care există mai multe victime este împăcarea; având în vedere însă condițiile prevăzute de lege pentru ca această instituție a împăcării să producă efecte (totală, necondiționată, definitivă, exprimată în ședința de judecată de aceste părți, personal sau prin persoane cu mandat special ori prin înscrisuri autentice), instanța de fond nu a echivalat poziția exprimată în cursul procesului penal de persoana vătămată R.A. - de a nu formula plângere penală - cu cea de împăcare.

Totuși, s-a menționat că, în condițiile în care persoana vătămată R.A. își menține în continuare poziția, există posibilitatea ca până la rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate (deci inclusiv în căile de atac) să intervină împăcarea celor două părți.

În vederea unei juste individualizări judiciare a pedepselor la care a fost condamnat inculpatul și a modalității de executare a acestora, prima instanță a avut în vedere criteriile generale de individualizare prescrise de art. 72 din Codul penal, respectiv dispozițiile părții generale a Codului penal, limitele de pedeapsă fixate în cadrul art. 178 alin. 1, 2 și 5 din Codul penal (de la 2 la 7 ani închisoare, la maximum pedepsei putându-se adăuga un spor de până la 3 ani), al art. 184 alin. 1 și 3 din Codul penal (de la 3 luni la 2 ani sau amenda), modificate prin aplicarea prevederilor art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, gradul de pericol social concret al infracțiunilor săvârșite, modul și împrejurările concrete ale comiterii acestora, precum și persoana inculpatului.

Odată reținute dispozițiile art. 320¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, s-a reținut că limitele prevăzute de lege pentru infracțiunile săvârșite suferă modificări în sensul reducerii acestora cu o treime, situație în care pentru infracțiunea de ucidere din culpă acestea se situează între 1 an 4 luni închisoare și 4 ani 8 luni închisoare (la maximum pedepsei putându-se adăuga un spor de până la 3 ani), iar pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă acestea se situează între 2 luni și 1 an 4 luni în cazul închisorii sau între 375 lei și 22.500 lei în cazul amenzii penale.

Astfel, instanța de fond a reținut că faptele săvârșite de inculpatul R.M. prezintă un grad ridicat de pericol social prin modul în care au fost săvârșite, dar mai ales prin urmările produse, respectiv prin decesul a trei victime și vătămarea corporală a altor două persoane.

Astfel, în ceea ce privește modalitatea de săvârșire a faptei și împrejurările acesteia, instanța de fond a luat în considerare faptul că inculpatul s-a deplasat în interiorul localității cu o viteză mai mare decât cea prevăzută de lege pentru circulația pe drumurile publice, așa cum

rezultă din propriile declarații și din declarațiile martorilor, în condițiile în care circulația se desfășura în coloană, că a executat o manevră de depășire/evitare a unui obstacol prin pătrunderea pe sensul opus de circulație, fără a se asigura în prealabil și fără a semnaliza, în condițiile în care ar fi avut posibilitatea să evite obstacolul printr-o manevră de ocolire prin dreapta .

Astfel, instanța de fond a reținut că R.M., prin conduita pe care a adoptat-o la volan, a încălcat următoarele prevederi legale:

- art. 35 alin. 1 din OUG 195/2002 republicată - *„Participantii la trafic trebuie să aibă un comportament care să nu afecteze fluenta și siguranța circulației, să nu pună în pericol viața sau integritatea corporală a persoanelor și să nu aducă prejudicii proprietății publice ori private”*
- art. 48 alin. 2 din OUG 195/2002 republicată - *Conducătorul de vehicul trebuie să respecte regimul legal de viteză și să o adapteze în funcție de condițiile de drum, astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță.*
- art. 49 din OUG 195/2002 republicată - *Limita maximă de viteză în localități este de 50 km/h.*
- art. 51 din OUG 195/2002 republicată - *Conducătorul unui vehicul care circulă în spatele altuia are obligația de a păstra o distanță suficientă față de acesta, pentru evitarea coliziunii.*
- art. 54 din OUG 195/2002 republicată - *Conducătorul de vehicul care execută o manevră de schimbare a direcției de mers, de ieșire dintr-un rând de vehicule staționate sau de intrare într-un asemenea rând, de trecere pe o alta bandă de circulație sau de virare spre dreapta ori spre stânga sau care urmează să efectueze o întoarcere ori să meargă cu spatele este obligat să semnalizeze din timp și să se asigure că o poate face fără să perturbe circulația sau să pună în pericol siguranța celorlalți participanți la trafic.*

(2) *Semnalizarea schimbării direcției de mers trebuie să fie menținută pe întreaga durată a manevrei.*

• art. 121 alin. 1 din HG 1391/2006 - *Conducătorii de vehicule sunt obligați să respecte viteza maximă admisă pe sectorul de drum pe care circulă și pentru categoria din care face parte vehiculul condus, precum și cea impusă prin mijloacele de semnalizare.*

• art. 132 din HG 1391/2006 - *Conducătorul vehiculului al cărui mers înainte este obturat de un obstacol sau de prezența altor participanți la trafic, care impune trecerea pe sensul opus, este obligat să reducă viteza și, la nevoie, să oprească pentru a permite trecerea vehiculelor care circulă din sens opus.*

Având în vedere cele precizate anterior, instanța de fond a apreciat că accidentul s-a produs din culpa exclusivă a inculpatului, în condițiile în care susținerile acestuia cu privire la apariția intempestivă a unui alt autoturism în fața sa nu au putut fi susținute prin probe, iar viteza de deplasare a celui alt vehicul nu ar fi putut influența în vreun mod posibilitatea de evitare a impactului.

La stabilirea cuantumului pedepsei instanța a reținut, în temeiul art. 74 lit. a din Codul penal, cu titlul de circumstanță atenuantă judiciară comportamentul inculpatului adecvat normelor sociale înainte de comiterea infracțiunii, așa cum rezultă din lipsa antecedentelor penale.

Odată reținută circumstanța atenuantă judiciară, în temeiul art. 76 lit. d din Codul penal, conform căruia, când minimul special al pedepsei închisorii este de 1 an sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general prima instanță s-a raportat la noile limite ale pedepsei aplicabile în prezenta speță, respectiv 15 zile închisoare – 1 an 4 luni închisoare pentru infracțiunile de ucidere din culpă și, în temeiul art. 76 lit. e din Codul penal, conform căruia când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general, sau se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 250 lei, respectiv între 15 zile – 2 luni închisoare sau între 250 lei – 15.000 lei amendă penală – pentru infracțiunile de vătămare corporală din culpă.

Cu privire la infracțiunea de ucidere din culpă, având în vedere împrejurările în care a avut loc accidentul, urmările produse (trei persoane decedate), faptul că numărul de înmatriculare la autovehiculului condus de inculpat era radiat de autoritățile de înmatriculare începând cu data de

25.04.2008, că inculpatul nu a manifestat preocupare/deschidere pentru contactarea și înțelegerea pe cale amiabilă cu părțile civile, instanța de fond a apreciat că în cauză intervine un concurs între circumstanțele agravante (trei victime – art. 178 alin. 3 din Codul penal) și cele atenuante (conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii – art. 74 alin. 1 lit. a din Codul penal), motiv pentru care a făcut aplicarea art. 80 alin. 2 din Codul penal și nu a coborât pedeapsa sub minimul special de 1 an 4 luni închisoare, aplicând pentru fiecare dintre cele trei infracțiuni de ucidere din culpă pedeapsa de 1 an 8 luni închisoare.

Cu privire la infracțiunile de vătămare corporală din culpă, instanța de fond a apreciat că o pedeapsă de 1 lună este aptă de a asigura deopotrivă constrângerea lui R.M., cât și atenționarea acestuia asupra necesității de a-și îndrepta conduita și de a nu mai comite infracțiuni în viitor.

În temeiul art. 33 lit. b din Codul penal s-a constatat că cele cinci infracțiuni au fost săvârșite în concurs, situație în care în temeiul art. 34 lit. b din Codul penal s-au contopit pedepsele stabilite pentru cele cinci infracțiuni, alegând dintre acestea pedeapsa cea mai grea de 1 an 8 luni închisoare.

Având în vedere numărul faptelor săvârșite, gradul de pericol social pe care acestea îl prezintă și cuantumul fiecărei pedepse care a fost aplicată condamnatului, instanța de fond a apreciat că se impune adăugarea unui spor de 4 luni închisoare (câte o lună închisoare pentru fiecare infracțiune săvârșită, cu excepția infracțiunii de vătămare corporală din culpă comisă față de persoana vătămată R.A.), stabilind pedeapsa finală de 2 ani închisoare.

Conform dispozițiilor art. 71 alin. 2 din Codul penal condamnarea la pedeapsa închisorii atrage de drept interzicerea dreptului prevăzut în art. 64 lit. a teza a II-a din Codul penal din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei. În consecință, în temeiul art. 71 alin. 2 din Codul penal instanța de fond a interzis inculpatului dreptul prevăzut la articolul 64, litera a teza a II-a din Codul penal.

Cu privire la modalitatea de executare a pedepsei astfel stabilită, având în vedere gravitatea urmărilor conduitei inculpatului – trei decese și două vătămări corporale grave, instanța a apreciat că aceasta poate fi doar prin privare de libertate.

În temeiul art. 320¹ alin. 5 din Codul de procedură penală s-a dispus disjungerea acțiunilor civile promovate în cadrul procesului penal, fiind necesară readministrarea și completarea probatoriului în acest sens.

Împotriva acestei sentințe inculpatul R.M. a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia și rejudecarea cauzei de către instanța de control judiciar.

Astfel, s-a arătat că pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă solicită aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. 2 lit. b raportat la art. 10 lit. h C.pr.pen. și încetarea procesului penal, având în vedere că soția inculpatului a dorit să se împace personal cu acesta.

Referitor la modul de executare a pedepsei rezultante, a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 86/1 C.pen. cu suspendare sub supraveghere. Raportat la împrejurările concrete de săvârșire a evenimentului rutier, cu urmărilor grave asumate de inculpat, s-a susținut că scopul pedepsei prev. de art. 72 C.pen. poate fi atins fără privarea de libertate a inculpatului.

În același sens, s-a solicitat a se reține și circumstanțele de ordin personal ale inculpatului, respectiv faptul că are în întreținere doi părinți, este singurul întreținător al familiei și că a fost obligat la plata unor sume cu titlu de despăgubiri civile, pe care dacă ar fi condamnat la o pedeapsă în regim de detenție nu ar avea posibilitatea de a le achita.

Analizând recursul declarat, prin prisma actelor de la dosar, a motivelor invocate și a dispozițiilor legale în materie, Curtea reține următoarele:

Prima instanță a stabilit o stare de fapt conformă cu realitatea, pe baza materialului probator administrat în cursul urmăririi penale și în condițiile în care în fața primei instanțe inculpatul s-a prevalat de dispozițiile art. 320/1 C.pr.pen. Prin urmare, Curtea se va limita punctual la examinarea motivelor de recurs, atât a celor invocate de inculpat cât și a celor ce trebuie avute în vedere din oficiu prin prisma prev. art. 385/6 alin. 3 C.pr.pen.

Din această perspectivă, recursul inculpatului este fondat sub aspectul greșitei sale condamnări pentru infracțiunea de vătămare din culpă a cărei victimă a fost partea vătămată

R.A., fiind evidentă lipsa plângerii prealabile a părții vătămate raportat la cele consemnate în declarația de la dosarul de urmărire penală a părții vătămate.

Curtea apreciază că în cauză prima instanță a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 131 alin. 3 C.pen. privind indivizibilitatea pasivă, deoarece fiecare din cele două infracțiuni de vătămare corporală din culpă are un regim distinct. Astfel, chiar dacă fapta (acțiunea) inculpatului de a conduce autoturismul în cauză pe drumurile publice cu încălcarea din culpă a mai multor dispoziții legale a fost una singură, rezultatul nu a fost o unică vătămare a două persoane ci două vătămări corporale, două rezultate distincte, inclusiv ca urmare socialmente periculoasă (de pildă, a numărului de zile de îngrijiri medicale necesare vindecării). Prin urmare, soluția corectă ar fi fost încetarea procesului penal față de inculpat pentru infracțiunea de vătămare din culpă având în vedere că parte vătămată pe numita R.A., în baza art. 10 lit. f C.pr.pen., pe motivul lipsei plângerii prealabile a părții vătămate.

Recursul inculpatului este fondat de asemenea sub aspectul greșitei încadrări juridice și a netemeinicii sporului de pedeapsă aplicat.

Astfel, în cauză s-a reținut de către instanța de fond că inculpatul a comis un număr de trei infracțiuni de ucidere din culpă, însă această încadrare juridică este nelegală, sens în care va fi schimbată într-o singură infracțiune de ucidere din culpă prev. de art. 178 alin.1, 2 și 5 C.pen., având în vedere numărul victimelor.

Infracțiunea de ucidere din culpă prev. de art. 178 alin.1, 2 și 5 C.pen. tocmai prin conținutul ei reprezintă o formă agravată a infracțiunii prev. de art. 178 alin. 1 și 2, caracterul agravat fiind dat chiar de numărul victimelor (respectiv uciderea din culpă a două sau mai multe persoane), neputând fi vorba deci de comiterea a trei infracțiuni, toate în forma agravată prevăzută de aliniatul 5 al art. 178 Cod penal.

Curtea mai menționează împrejurarea că aplicabilitatea art. 320/1 C.pr.pen. nu face parte din încadrarea juridică a faptei pentru a se dispune schimbarea încadrării juridice în acest sens, fiind o normă de drept procesual și nu de drept material.

Sub aspectul modalității de executare a pedepsei rezultante, recursul inculpatului apare ca fiind nefondat.

Așa cum a reținut și instanța de fond, urmările accidentului au fost extrem de grave (trei decese și două vătămări corporale), astfel încât aplicarea unei pedepse cu suspendarea sub supraveghere sau condiționată nu ar fi în măsură să corespundă scopului preventiv și educativ al pedepsei. Toate circumstanțele personale evocate de către apărare au fost avute în vedere de către prima instanță care, făcând aplicarea prev. art. 320/1 C.pr.pen. și a art. 74 lit. a Cod penal, a aplicat inculpatului pedepse extrem de reduse, raportat atât la urmările produse, cât și prin prisma jurisprudenței constante a acestei Curți. În consecință, instanța de recurs apreciază că executarea pedepsei nu poate avea loc decât în regim de detenție, pentru rațiunile indicate și de instanța de fond în procesul de individualizare. Împrejurarea că dacă i s-ar aplica o pedeapsă neprivativă de libertate i s-ar oferi inculpatului posibilitatea de a contribui la achitarea despăgubirilor civile nu poate fi avută în vedere, mai ales că latura civilă a fost disjunsă.

Față de cele sus-expuse, în baza art.385 ind.15 pct.2 lit.d C.p.p. Curtea va admite recursul declarat de inculpatul R.M. împotriva sentinței penale nr. 1133 din 11.07.2011 a Judecătoriei Gherla, pe care o va casa cu privire la greșita încadrare juridică dată infracțiunii de ucidere din culpă comise de inculpat, omisiunea încetării procesului penal cu privire la fapta comisă împotriva părții vătămate R.A. și cu privire la sporul de pedeapsă aplicat pedepsei rezultante.

Rejudecând, în aceste limite, în baza art.334 C.p.p. se va dispune schimbarea încadrării juridice din trei infracțiuni de ucidere din culpă, prev. de art.178 alin. 1,2,5 C.p. într-o singură infracțiune de ucidere din culpă prev. de art.178 alin.1,2, 5 C.p. pentru care îl va condamna pe inculpatul recurent la o pedeapsă de 1 an și 8 luni închisoare, făcând și aplicarea art. 320/1 C.pr.pen., art. 74 lit. a și art. 76 lit. c Cod penal.

În baza art.11 pct.2 lit.b rap. la art.10 lit.f C.p.p. se va dispune încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului recurent pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.1,3 C.p. – parte vătămată R.A., ca urmare a lipsei plângerii prealabile.

Curtea va menține condamnarea inculpatului la pedeapsa de 1 (o) lună închisoare pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.1,3 C.p. – parte vătămată S.I..

În baza art.33 lit.b C.p. și art.34 lit.b C.p. va constata concursul de infracțiuni și va contopi pedepsele stabilite, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea de **1 an și 8 luni închisoare**, în regim de detenție.

Așa cum s-a arătat anterior, Curtea va dispune înlăturarea sporului de 4 luni închisoare aplicat prin hotărârea recurată la pedeapsa rezultată în urma contopirii deoarece acesta nu se justifică și contravine, aplicat de o asemenea manieră, scopului pentru care a fost reglementat de legiuitor.

Rolul sporului aplicabil în cazul concursului de infracțiuni este să conducă la stabilirea unei pedepse îndestulătoare și care să satisfacă exigențele prev. de aart. 52 și 72 Cod penal, atunci când pedeapsa rezultată ca urmare a efectuării cumulului juridic este apreciată ca fiind prea redusă.

În cauza de față însă prima instanță a aplicat toate cazurile de atenuare posibile, atât cele legale (art. 320/1 C.pr.pen.) cât și cele facultative (art. 74 lit. a Cod penal) având deci posibilitatea ca, în aceste limite de pedeapsă reduse, să stabilească inclusiv pedeapsa rezultantă de 2 ani închisoare, fără aplicarea unui spor. Mai mult, sporul de 4 luni apare ca fiind total disproporționat în condițiile în care pedeapsa aplicată pentru una din infracțiuni este de patru ori mai mică (o lună închisoare).

Vor fi menținute restul dispozițiilor hotărârii atacate. (Judecător Adina Daria Lupea)

8. Proces penal. Părți. Problema răspunderii pentru fapta minorului. Furt calificat. Introducerea în cauză a direcției generale de asistență socială și protecția copilului

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.1703/R din 26 octombrie 2011

Prin sentința penală nr. 278 din data de 9 iunie 2011 a Judecătoriei Sighetu Marmației s-a dispus condamnarea inculpatul P.S., pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art. 208, al.1, 209, al.1, lit.”a, g și i” din codul penal, cu aplicarea art. 41 al.2 și 99 și urm. din codul penal și art.320 indice 1 din codul de procedură penală, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 110, art.81 și 82 din codul penal, s-a suspendat condiționat executarea pedepsei pe durata unui termen de încercare de 2 ani, cu consecința prev. de art.83 din codul penal.

A fost obligat inculpatul, în solidar cu partea responsabilă civilmente CENTRUL DE PLASAMENT PENTRU COPII ȘCOLARI SIGHETU MARMAȚIEI, , să plătească părții civile C.D., suma de 150 lei, iar părții civile C.I.I., suma de 400 lei, despăgubiri civile.

S-a respins cererea părții civile C.D. privind obligarea inculpatului la plata sumei de 200 lei, daune morale.

A fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente Centrul de Plasament Pentru Copii Școlari Sighetu Marmației, să plătească satului suma de 1600 lei cheltuieli judiciare din care suma de 1000 lei onorariu avocațial din oficiu în cursul urmăririi penale și suma de 200 lei onorariu avocațial din oficiu în cursul cercetării judecătorești, suportat din fondurile Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe Lângă Judecătoria Sighetu Marmației, a fost trimis în judecată inculpatul pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat prev. de art.208, al.1, art.209, al.1, lit.”a”, „g” și „i „ din c.pen., cu aplicarea art. 41, al.2 din c.pen. și art.99 și urm. din c.pen.

S-a reținut în actul de sesizare al instanței că în perioada octombrie 2010 - martie 2011 a comis mai multe furturi, după cum urmează: de la partea vătămată C.I.I. în 05.10.2010, a sustras obiecte de îmbrăcăminte, produse cosmetice și dulciuri, după ce a forțat sistemul de închidere a unui dulap, în valoare de 500 lei, din care s-au restituit bunuri de 100 lei; în 16.01.2011 a sustras

dintr-un portmoneu al părții vătămate C.D. suma de 150 lei pe care a cheltuit-o; în 19.01.2011 a sustras de la partea vătămată D.F.O. telefonul mobil Nokia 5530 în valoare de 899 lei; în 12.02.2011 a sustras dintr-un dulap din camera cu vestiarele angajaților suma de 102 lei din portmoneul părții vătămate M.A., din care inculpatul a restituit suma de 64 lei; în 02.03.2011 a sustras de la partea vătămată C.D. din cameră de pe marginea patului, o pereche de pantaloni în valoare de 100 lei, pe care i-a dus la modificare; la începutul lunii noiembrie 2010 inculpatul fiind în vizită la partea vătămată P.I. și profitând de neatenția acestora, a sustras un aparat foto marca "Canon" pe care l-a vândut ulterior martorului S.D. pentru suma de 50 lei. aparatul a fost evaluat la suma de 250 lei; în 18.11.2010 a sustras din locuința părții vătămate H.M. care era plecat în Oradea, prin escaladarea coperișului garajului și a unui geam de baie, o plasmă LCD marca LG cu diagonala de 82 cm în valoare de 1500 lei, pe care a vândut-o martorului B.D.C. cu suma de 500 lei.

În cursul urmăririi penale inculpatul a recunoscut săvârșirea infracțiunii.

Partea vătămată C.I.I. s-a constituit parte civilă cu suma de 400 lei, reprezentând contravaloarea bunurilor sustrate, respectiv 5 perechi blue-jeans și o pereche de adidași.

Partea vătămată C.D. s-a constituit parte civilă cu suma de 150 lei ce i s-au sustras și suma de 200 lei daune morale. Pantalonii i-au fost restituiți.

Părțile vătămate M.A., D.F.O., P.I. și H.M. nu s-au constituit părți civile deoarece și-au recuperat bunurile.

Din probele de la dosar, instanța de fond a reținut următoarele:

Până la începerea cercetării judecătorești inculpatul a declarat personal că recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și le însușește.

Starea de fapt reținută în cursul urmăririi penale a fost dovedită cu mijloacele de probă, astfel: procesul verbal de consemnare a plângerii penale, declarația părții vătămate C.I.I., declarațiile martorilor C.C.C. și S.L., raport de expertiză medico-legală psihiatrică, adresa Spitalului de Urgență „Dr. Constantin Opreș” nr. 52/15.03.2011, declarația învinuiților P.S. și D.C.A. (pentru fapta din 05.10.2010), procesul verbal de consemnarea a plângerii penale și declarația părții vătămate D.F.O., declarațiile martorului C.C., declarația inculpatului (pentru fapta din 19.01.2011), plângerea și declarația părții vătămate C.D., declarațiile martorilor D.F.O., B.T., declarația inculpatului (pentru fapta din 16.01.2011) procesul verbal de consemnare a plângerii penale și declarația părții vătămate M.A., declarațiile martorilor D.M., P.A. și declarația inculpatului (pentru fapta din 12.02.2011), plângerea și declarația părții vătămate C.D., declarația martorei S.M., declarația inculpatului (pentru fapta din 02.03.2011), procesul verbal de consemnare a plângerii penale, procesul verbal de cercetare la fața locului, planșa cu fotografiile judiciare, declarația părții vătămate H.M., declarația martorului B.D.C., declarația inculpatului (pentru fapta din cursul lunii noiembrie 2011), procesul verbal de consemnare a plângerii penale, declarația părții vătămate P.I., declarația martorului S.D., planșa cu fotografiile judiciare și declarația inculpatului (pentru fapta din seara de 18.11.2010)

Având în vedere probele recunoscute și însușite de inculpat, instanța de fond a considerat că acesta se face vinovat de săvârșirea în formă continuată a infracțiunii de furt calificat prev. de art.208, al.1, 209, al.1, lit."a" „g” și „i” din codul penal prin aplicarea art.41 al.2 din c.pen., astfel că în baza art.320 indice 1, al.1 și 7 raportat la art.345, al.2 din c.proc.pen., a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 1 an închisoare, luând în considerare că faptele au fost săvârșite în timpul minorității astfel că se va face aplicarea art.99 și urm. din c.pen.

Instanța de fond prin individualizarea judiciară, a considerat că față de inculpat trebuie să se aplice o pedeapsă, deoarece anterior au fost luate măsuri educative în dosarul nr. 608/P/2009 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Sighetu Marmăției și prin sentința penală nr. 172/21.05.2009 a Judecătoria Sighetu Marmăției, dar care nu au avut efect privind îndreptarea conduitei infracționale. Instanța a avut în vedere și referatul de evaluare a inculpatului minor, întocmit de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Maramureș, din care rezultă că inculpatul deși este conștient de gravitatea consecințelor faptelor penale, manifestă o slabă determinare în privința evitării reiterării conduitei delictive. Sunt menționați factorii care

influențează conduita infracțională, cum ar fi tulburările grave de comportament, slabă interiorizare a normelor și valorilor sociale general acceptate, inadaptabilitate socială prin incapacitatea de a se integra adecvat în cadrul grupurilor, lipsa de interes față de normele și cerințele actului educațional.

Instanța de fond a mai considerat că scopul pedepsei aplicate de 1 an închisoare poate fi atins și fără executare, acordând minorului posibilitatea de a se integra și a-și corectea comportamentul educațional, astfel că în baza art. 110 și 81 și 82 din codul penal, a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 2 ani.

S-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor prev. de art.83 din codul penal privind revocarea beneficiului suspendării în cazul săvârșirii de infracțiuni în termenul de încercare.

În baza art.346, al.1 raportat la art.14, al.3, lit."b" din c.proc.pen., instanța de fond a admis acțiunile civile ale părților civile C.I.I. și parțial pentru C.D., în solidar cu partea responsabilă civilmente Centrul de Plasament pentru Copii Școlari Sighetu Marmației, în baza art.1000, al.4 din codul civil, deoarece s-a apreciat că persoanele responsabile cu supravegherea inculpatului minor nu au depus diligențele necesare pentru a împiedicarea comiterea faptelor.

Cu privire la solicitarea părții civile C.D. de a fi obligat inculpatul la daune morale, instanța de fond a considerat cererea ca nefondată, deoarece nu s-au cauzat suferințe ca urmare a infracțiunilor.

Împotriva acestei sentințe, DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ și PROTECȚIA COPILULUI MARAMUREȘ a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii atacate și, în consecință trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe deoarece această instituție nu a fost legal citată la judecata în fond în calitate de parte responsabilă civilmente și nu și-a putut face apărările.

Analizând recursul declarat, prin prisma actelor de la dosar, a motivelor invocate și a dispozițiilor legale în materie, Curtea apreciază că acesta este fondat.

Din examinarea actelor dosarului instanței de fond rezultă că în cauză s-a procedat în mod greșit la introducerea și citarea în calitate de parte responsabilă civilmente a Centrului de Plasament Pentru Copii Școlari Sighetu Marmației, așa cum a fost specificat în citativul actului de sesizare.

Acest centru a desemnat fără o împuternicire scrisă pe numitul O.P., angajat al acestei instituții, să îl însoțească pe inculpatul minor la termenele de judecată.

Din actele dosarului de urmărire penală reiese că prin sentința civilă nr. 1214/16.11.2007 a Tribunalului Maramureș s-a dispus ca minorul P.S. să fie încredințat în plasament Centrului de Plasament Pentru Copii Școlari Sighetu Marmației, acțiunea fiind promovată de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș care are personalitate juridică.

Centrul de Plasament Pentru Copii Școlari Sighetu Marmației nu are personalitate juridică iar în aceste condiții obligarea sa alături de inculpat la plata despăgubirilor către părțile civile ar rămâne fără niciun fel de eficiență pentru că acestea nu ar fi putea fi puse în executare.

Nu acesta este însă motivul principal pentru care se va dispune casarea hotărârii recurate, fiind evident că nu ar fi în interesul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș să promoveze un recurs împotriva unei hotărâri care practic nu îi este opozabilă.

Interesul recurentei de declarare a prezentului recurs rezidă în faptul că prin sentința civilă sus-amintită s-a dispus delegarea drepturilor părintești cu privire la persoana inculpatului minor către șeful Centrului de plasament personal iar a drepturilor cu privire la bunurile minorului către Președintele Consiliului Județean Maramureș. În mod evident, delegarea acestor drepturi nu înseamnă și transferul lor definitiv către aceste persoane, ele aparținând în continuare Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș, singura a cărei răspundere civilă delictuală poate fi angajată în condițiile art. 1000 alin. 3 Cod civil.

Ca atare, având în vedere că prima instanță a reținut culpa unor persoane fizice, angajate ale centrului în supravegherea minorului, pentru a reține existența acestui tip de răspundere, antrenând în acest sens răspunderea patrimonială a Centrului, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș, singura instituție cu personalitate juridică dintre cele două, nefiind legal citată, nu a putut să își formuleze nicio apărare. Mai mult, nici chiar centrul, în

ipoteza în care ar fi avut personalitate juridică și deci abilitatea de a sta în instanță în nume personal, nu a fost legal reprezentat în lipsa unei împuterniciri exprese a persoanei desemnate să însoțească minorul în instanță.

În consecință, în baza art.385 în.15 pct.2 lit.c C.p.p. Curtea va admite recursul declarat de DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ și PROTECȚIA COPILULUI MARAMUREȘ împotriva sentinței penale nr. 278 din 9 iunie 2011 a Judecătoria Sighetu Marmatiei, pe care o va casa doar sub aspectul laturii civile (având în vedere că judecata s-a desfășurat în procedura prevăzută de art. 320/1 C.pr.pen.) și va dispune rejudecarea cauzei., în aceste limite, de către prima instanță, Judecătoria Sighetu Marmatiei.

Se va dispune de către prima instanță introducerea și citarea în cauză atât a Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș, cât și citarea în nume personal a persoanelor delegate cu exercitarea drepturilor părintești și a celor patrimoniale asupra bunurilor minorului, respectiv a șefului centrului de plasament și a Prefectului jud. Maramureș.

Vor fi menținute restul dispozițiilor hotărârii atacate. (Judecător Adina Daria Lupea)

9. Regimul aplicării dispozițiilor art. 320¹ C.pr.pen. Inculpat trimis în judecată și condamnat în primă instanță pentru vătămare corporală gravă, prev. de art. 182 alin.(1) C.pen. Împrejurări noi ivite după condamnarea la fond – număr mult mai mare de îngrijiri medicale și invaliditate. Casare cu trimitere spre rejudecare

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 1740/R din 1 noiembrie 2011

Prin sentința penală nr. 203 din 29 iunie 2011 a Judecătoria Vișeu de Sus, s-a dispus condamnarea inculpatului **B.P.**, pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă prev. și ped. de art. 182 alin 1 C.pen cu aplicarea art. 73 lit. *b*, 99 alin. 3, 100 alin. 2, 109 alin. 1 C.pen, art. 320¹ alin 7 C.pr.pen și art. 76 lit *e* C.pen, la 1000 lei (unamielei) amendă.

S-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor prev de art 63¹ C.pen.

În baza art. 320¹ alin. 5 C.pr.pen, s-a dispus disjungerea acțiunii civile formulată de părțile civile S.A. și Spitalul Municipal Sighetu-Marmatiei, și fixează termen de judecată separat la 30 august 2011.

*Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul întocmit în dosarul 649/P/2010, Parchetul de pe lângă Judecătoria Vișeu de Sus a trimis în judecată pe inculpatul minor B.P., pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală gravă prev și ped de art 182 alin 1 C.pen cu aplicarea art 73 lit *b* și art 99 și următoarele C.pen, comisă prin aceea că, la data de 15.12.2009 aflându-se într-un bar din comuna Ruscova împreună cu mai mulți tineri și fiind provocat de partea vătămată S.A., a ripostat prinzând-o de umeri și îmbrâncind-o, după care a căzut peste ea presându-i piciorul stâng.*

Leziunile suferite de partea vătămată au necesitat pentru vindecare 80-90 zile de îngrijiri medicale.

Partea vătămată s-a constituit parte civilă în cauză solicitând obligarea inculpatului în solidar cu părțile responsabile civilmente la plata sumelor de 34.000 EURO sau echivalentul în lei cu dobândă legală, reprezentând venitul nerealizat, 540 EURO contravaloarea transportului pe ruta România – Spania și 35.000 EURO cu titlu de daune morale (fila 37).

În cauză s-a constituit parte civilă și Spitalul Municipal Sighetu-Marmatiei, solicitând asuma de 3.694,74 lei cu dobânzi legale, reprezentând cheltuieli de asistență medicală acordate părții vătămate S.A.

Prezent fiind inculpatul minor în prezența părților responsabile civilmente și apărătorul ales, a solicitat instanței judecata accelerată în cazul recunoașterii vinovăției, prevalându-se de dispozițiile art 320¹ C.pr.pen.

Cererea a fost admisă de instanță, neexistând nici o opoziție din partea reprezentantului parchetului sau părții civile.

Din probele administrate în cauză, instanța de fond a reținut următoarele:

În data de 15.12.2009, inculpatul minor B.P. se afla într-un bar din comuna Ruscova împreună cu mai mulți tineri. La un moment dat în cercul lor au început discuții cu privire la fetele din localitate, făcându-se despre ele diverse afirmații șicanatoare. Partea vătămată S.A., tată a patru fete, care se afla în bar în stare de ebrietate, s-a simțit ofensat, astfel că s-a îndreptat înspre inculpat și i-a aplicat lovituri cu palma peste față și cu piciorul în abdomen.

Inculpatul l-a prins de umeri, l-a tras de haine după care s-au îmbrâncit reciproc și au căzut între mese. În cădere, inculpatul s-a aflat deasupra părții vătămate presându-i piciorul stâng.

Ca urmare a proiectării la sol și compresiunii între planuri dure dar și raportat la constituția părții vătămate, acesta a suferit un traumatism forte a gambei stângi cu fractură cominutivă fixată cu placă cu șuruburi și imobilizată în aparat gipsat. Leziunile provocate de inculpat părții vătămate au necesitat pentru vindecare 80-90 zile îngrijiri medicale, rezultatul violenței depășind intenția sa inițială.

În drept, fapta inculpatului constituie infracțiunea de vătămare corporală gravă prev. și ped. de art. 182 alin 1 C.pen cu aplicarea art. 73 lit *b* și 99 și următoarele C.pen.

Având în vedere că inculpatul provine dintr-o familie cu 8 copii care respectă anumite precepte morale, că nu are antecedente penale și se bucură de aprecierea celor din jur datorită comportamentului său corespunzător, fiind implicat în activități lucrative, că la data săvârșirii faptei nu avea 17 ani, împrejurările în care s-a produs incidentul, starea de provocare dar și gravitatea faptei prin prisma consecințelor asupra părții vătămate, instanța de fond făcând și aplicarea art. 320¹ alin 7 C.pr.pen și art. 76 lit. *e* C.pen, i-a aplicat o pedeapsă cu amenda și s-a atras atenția inculpatului asupra consecințelor prev. de art. 63¹ C.pen.

Având în vedere că acțiunea civilă necesită probe, instanța de fond, în baza art. 320¹ alin. 5 C.pr.pen, a dispus disjungerea și fixarea unui nou termen de judecată separat, iar în baza art. 191 C.pr.pen, inculpatul a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare către stat, incluzând și onorariul avocațial din oficiu în cursul urmăririi penale.

Împotriva acestei sentințe partea vătămată S.A. a declarat recurs, solicitând casarea hotărârii atacate sub aspectul laturii penale a cauzei și reținerea acesteia spre rejudecare de către instanța de recurs. Aceasta deoarece partea civilă a arătat că ulterior pronunțării sentinței recurate a fost supusă unei expertize medico-legale, care a concluzionat că în fapt a avut nevoie pentru vindecare de 180-190 de zile medicale și prezintă un grad de invaliditate permanentă de 70 %. În aceste condiții a solicitat să fie schimbată încadrarea juridică a faptei în vătămare corporală gravă prev. de art. 182 alin. 2 C.pen.. În acest sens la dosar a fost depus raportul de expertiză medico-legală nr. 655 din data de 10 august 2011, fila 14-16.

Analizând recursul declarat prin prisma actelor de la dosar, a motivelor invocate și a dispozițiilor legale în materie, Curtea reține următoarele :

Inculpatul B.P. a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, pred. de art. 182 alin. 1 C.pen., cauza fiind înregistrată pe rolul Judecătoriei Vișeu de Sus la data de 4 aprilie 2011. În cursul judecății în primă instanță, după formularea constituirilor de părți civile, s-a procedat la efectuarea unui referat de evaluare al inculpatului, care era minor la data săvârșirii faptei, iar ulterior, la audierea sa în ședința nepublică din data de 28 iunie 2011, când inculpatul a declarat că se prevalează de prevederile art. 320/1 C.pr.pen., solicitând judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În același timp însă, pronunțând condamnarea inculpatului în temeiul art. 320/1 alin. 5 C.pr.pen., prima instanță a disjuns soluționarea laturii civile a cauzei, constatând că este nevoie de administrarea de probe sub acest aspect.

Concomitent, în dosarul nr. xxxx/336/2011 a Judecătoriei Vișeu de Sus s-a efectuat un raport de expertiză medico-legală în data de 10 august 2011, prin care s-a concluzionat că leziunile suferite de partea vătămată au necesitat 180-190 de zile de îngrijiri medicale pentru vindecare, aceasta prezintă gradul doi de invaliditate, datele medicale care au stat la baza efectuării

expertizei neatestând că partea vătămată ar fi suferit vreo afecțiune anterioară agresiunii suferite în data de 15 decembrie 2009.

Analizând conținutul art. 320/1 C.pr.pen., raportat și la împrejurările care s-au ivit apoi în recurs, de care nici inculpatul și nici prima instanță nu au avut cunoștință, Curtea apreciază că în cauza de față nu își pot găsi aplicabilitatea prev. de art. 320/1 C.pr.pen., deoarece cel puțin teoretic la acest moment, pe baza concluziilor raportului de expertiză, nu se mai poate vorbi de recunoașterea faptei de vătămare corporală gravă așa cum ea a fost descrisă în rechizitoriu. Totodată, în condițiile în care inculpatul s-ar face vinovat de comiterea infracțiunii prev. de art.182 alin. 2 C.pen., încadrarea juridică care trebuie să fie pusă în discuție raportat la concluziile expertizei medico-legale din data de 10 august 2011, acest aspect ar avea înrâurire și asupra modului de soluționare a laturii civile, mai ales în condițiile în care aceasta se află încă pe rolul Judecătoriei Vișeu de Sus.

De asemenea, în cazul schimbării încadrării juridice, pedeapsa prevăzută de lege are alte limite și în consecință cercetarea judecătorească trebuie demarată chiar dacă inculpatul ar recunoaște fapta în materialitatea sa și în urma schimbării încadrării juridice, analizându-se oportunitatea efectuării unei noi expertize medico-legale în prezenta cauză.

Având în vedere aceste aspecte, precum și faptul că părțile trebuie să beneficieze de un proces echitabil atât în fața instanțelor de fond cât și a celor de control judiciar, constatând în aceste condiții inaplicabilitatea dispozițiilor art. 320/1 C.pr.pen., Curtea apreciază că singurul remediu procesual în vederea justei soluționări a cauzei și a aflării adevărului este trimiterea cauzei spre continuarea judecării primei instanțe, care trebuie să aibă în vedere noile aspecte înveredate de partea civilă în recurs.

Judecata își va relua cursul prin citirea actului de sesizare, prima instanță urmând a face aplicabilitatea prev. art. 320/1 alin. ultim C.pr.pen.

Prin urmare în baza art. 385/15 pct. 2 lit. c C.pr.pen., Curtea va admite recursul declarat de partea vătămată S.A. împotriva sentinței penale nr. 203 din 29 iunie 2011 a Judecătoriei Vișeu de Sus, pe care o va casa în întregime și va trimite cauza primei instanțe în vederea rejudecării. (Judecător Adina Daria Lupea)

Apeluri:

10. Infracțiunea de deținere de droguri de risc fără drept, pentru consum propriu reglementată de art. 4 din Legea nr. 143/2000. lipsa elementelor constitutive. Achitare în temeiul art. 10 lit. d) și art. 11 pct. 2 lit. a) C.pr.pen.

*Textul art.4 din Legea 143/2000 nu incriminează distinct, pe de o parte, cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc, fără drept, iar, pe de altă parte, consumul, fără drept, de droguri de risc. Ceea ce constituie infracțiune și se sancționează ca atare, este efectuarea unuia sau mai multora dintre actele prevăzute expres de lege pentru propriul consum, fără drept. În aceeași ordine de idei, **pentru realizarea laturii subiective a infracțiunii în discuție, trebuie constatată legătura causală între deținerea drogurilor și finalitatea acestei operațiuni – consumul propriu, prin urmare, trebuie să fie îndeplinit scopul special al consumului propriu. Ținând de latura subiectivă a infracțiunii, scopul special este dificil de dovedit, însă nu imposibil, el putând fi demonstrat prin apelare la împrejurări obiective, însemnând fie că persoana vizată este consumator frecvent sau ocazional de droguri, fie că acea persoană prezintă stările unui consumator de droguri, ori a executat cel puțin un act material, cum ar fi procurarea, confecționarea ori deținerea unor instrumente sau obiecte destinate ori adaptate consumului de droguri, care să deconspire scopul enunțat. Ori, procurorul nu a prezentat probe valabile, care să confirme vreuna din cele două împrejurări enunțate.***

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 203/A din 17 noiembrie 2011

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.130 din 23.02.2011, a respins cererea formulată de inculpatul U.I.M. privind constatarea nulității urmăririi penale și a condamnat pe inculpatul U.I.M. la:

- 5 luni închisoare pentru infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care se află sub influența unor substanțe stupefiante prev.de art. 87 alin.2 din O.U.G. nr. 195/2002 cu aplic.art. 74 lit.a C.pen. și a art. 76 lit.d C.pen.

S-a interzis inculpatului drepturile prev.de art. 71, 64 alin.1 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În temeiul art. 81 și 82 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 2 ani 5 luni.

În baza art. 71 alin.5 C.pen., s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

S-a atras atenția inculpatului asupra prev.art. 83 C.pen.

În temeiul art. 11 pct.2 lit.a C.pr.pen. și a art. 10 lit.d C.pr.pen., s-a dispus achitarea inculpatului pentru infracțiunea prev.de art. 4 alin.1 din L. nr. 143/2000.

A condamnat pe inculpatul P.C.S. la:

- o lună închisoare pentru infracțiunea prev.de art. 4 alin.1 din Legea nr. 143/2000 cu aplic.art. 74 lit.a C.pen. și a art. 76 lit.e C.pen.

- 3 luni închisoare pentru infracțiunea de trafic de droguri prev.de art. 2 alin.1 din L. nr. 143/2000 cu aplic.art. 74 lit.a C.pen. și a art. 76 lit.c C.pen.

În baza art. 33 lit.a C.pen. și a art. 34 lit.b C.pen., s-au contopit pedepsele de mai sus în pedeapsa cea mai grea – de 3 luni închisoare.

S-a interzis inculpatului drepturile prev.de art. 71, 64 alin.1 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În temeiul art. 81 și 82 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 2 ani 3 luni.

În baza art. 71 alin.5 C.pen., s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

S-a atras atenția inculpatului asupra prev.art. 83 C.pen.

În temeiul art. 17 alin.1 din Legea nr. 143/2000 s-a confiscat în favoarea statului cantitatea de 1,2 g cannabis și s-a constatat că aceasta s-a consumat în cursul analizelor de laborator.

În baza art. 191 alin.1, 2 C.pr.pen., a fost obligat fiecare inculpat să plătească statului suma de câte 1.150 lei – cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul întocmit la 29 martie 2010 în dosarul nr. 18/D/P/2010 D-I.I.C.O.T. – Biroul teritorial Maramureș a dispus trimiterea în judecată a inculpatului P.C.S. pentru infracțiunile prev.de art. 4 alin.1 din Legea nr. 143/2000 și cea prev. de art.2 alin.1 din același act normativ cu aplicarea art. 33 lit.a C.pen. Inculpatul U.I.M. a fost trimis în judecată pentru infracțiunea prev.de art. 4 alin.1 din Legea nr. 143/2000 și pentru infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care se află sub influența unor substanțe stupefiante prev.de art. 87 alin.2 din O.U.G. nr. 195/2002 cu aplic.art. 33 lit.a C.pen.

S-a reținut, în esență, faptul că în seara zilei de 19 februarie 2010 inculpatul P.C.S. a cumpărat de la un tânăr numit „R.” din Satu Mare cantitatea de 1,5 g cannabis pe care a deținut-o, fără drept, pentru consum propriu până în data de 22 februarie 2010 când și-a confecționat o țigară, fumând din ea. Tot în data de 22 februarie 2010 acesta a transportat din Satu Mare până în Baia Mare această cantitate de cannabis, iar pe traseu și-a confecționat o țigară pe care a oferit-o inculpatului U.I.M. pentru a fuma. Inculpatul U.I.M. a primit această țigară, a fumat din ea și a condus pe DE 58 pe direcția Satu Mare – Baia Mare autoturismul marca BMW înmatriculat în Germania sub nr. ..., aflându-se sub influența acestei substanțe psihotrope.

Din probele de la dosar au rezultat următoarele:

La data de 19 februarie 2010 inculpatul P.C.S. a achiziționat de la numitul „R.” din Satu Mare cantitatea de 1,2 g cannabis pe care a transportat-o în data de 22 februarie 2010 din Satu

Mare la Baia Mare cu autoturismul marca BMW înmatriculat în Germania sub nr... condus de inculpatul U.I.M..

În timp ce se deplasau cu acest autoturism inculpatul P.C.S. a confecționat din această substanță o țigară pe care cei doi inculpați au fumat-o împreună, inculpatul P.C.S. oferindu-i-o în acest sens celui alt inculpat, fiind depistați în trafic în orașul Tăuții Măgherauș.

Buletinele de analiză toxicologică nr. 70/2010 și 71/2010 întocmite de S.M.L. Baia Mare au evidențiat consumul de către ambii inculpați din această substanță (THC). În aceste condiții Tribunalul Maramureș a hotărât că fapta inculpatului U.I.M. întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de o persoană care se află sub influența unor substanțe stupefiante prev.de art. 87 alin.2 din O.U.G. nr. 195/2002.

Apărarea formulată de acest inculpat în sensul că din greșeală a fumat din țigara coinculpatului (a confundat țigările) nu poate fi primită, fiind o apărare doar de circumstanță în condițiile în care a formulat-o doar la instanță iar pe parcursul procesului penal a avut o poziție oscilantă (inițial a negat consumul de astfel de substanțe, apoi la confruntarea cu celălalt inculpat a recunoscut că a „tras două fumuri” din țigara inculpatului P.C.S., aflând ulterior că ar conține plante etnobotanice „Spice”). Inculpatul P.C.S. a recunoscut de la început că l-a întrebat dacă fumează din țigară și că au fumat-o împreună (apoi într-o declarație ulterioară a arătat că inculpatul U.I.M. a tras „vreo două fumuri”).

De asemenea, nu a putut fi primită nici apărarea celor doi inculpați conform căreia aveau reprezentarea faptului că substanța respectivă este o substanță etnobotanică („iarbă Spice”) în condițiile în care și aceste plante au fost interzise prin O.U.G. nr.6/10 februarie 2010 (preluată în M.Of. din 15 februarie 2010) aflată deja în vigoare la data comiterii faptelor (19-22 februarie 2010).

S-a respins și apărarea potrivit căreia s-au încălcat în cauză prev.art. 6 și 26 din Ordinul nr. 376/2006 al Ministerului Sănătății conform cărora pentru stabilirea consumului de produse stupefiante se prelevează o probă de sânge și în mod obligatoriu 50-100 ml urină întrucât de la cei doi inculpați s-au recoltat probele obligatorii de urină, iar ambele sunt necesare doar pentru calculul retroactiv al consumului de astfel de substanțe.

La individualizarea judiciară a pedepsei aplicate inculpatului U.I.M. tribunalul a avut în vedere gradul de pericol social al faptei comise dat de modalitatea de săvârșire (conducere sub influența unor substanțe stupefiante), de cantitatea consumată – cei doi inculpați au fumat împreună o țigară și atât martorii audiați, cât și buletinul de examinare clinică al acestora nu au confirmat existența unui comportament diferit de cel obișnuit și neposedând nici antecedente penale. Acest ultim element a fost avut în vedere de tribunal ca și circumstanță atenuantă.

S-au interzis inculpatului drepturile prev.de art. 71, 64 alin.1 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. întrucât ocuparea acestor funcții presupune existența unei conduite ireproșabile. În raport de fapta comisă, nu se poate reține că acesta nu poate face aprecieri cu privire la modul în care se alege organul legiuitor și celelalte organe de stat care se aleg prin vot, nefiind necesar a i se interzice și dreptul de a alege. Întrucât inculpatul nu s-a folosit de vreo funcție, profesie, activitate pentru a comite această faptă, nu se impune a i se interzice și drepturile prev.de art. 71, 64 lit.c C.pen.

În raport de fapta săvârșită tribunalul a apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea ei efectivă și văzând și faptul că sunt îndeplinite și celelalte cerințe prev.de art. 81 C.pen., se va da eficiență acestui text legal.

În temeiul art. 71 alin.5 C.pen., s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

Întrucât fapta inculpatului nu constituie nici una din acțiunile care intră în latura obiectivă a infracțiunii prev.de art. 4 alin.1 din Legea nr. 143/2000 (cultivare, producere, fabricare, experimentare, extragere, preparare, transformare, cumpărare, deținere de droguri de risc pentru consum propriu fără drept) se va dispune achitarea sa pentru această infracțiune, în temeiul art. 10 lit.d C.pr.pen.

Faptele inculpatului P.C.S. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev.de art. 4 alin.1 din Legea nr. 143/2000 și de trafic de droguri prev.de art. 2 alin.1 din Legea nr. 143/2000.

La individualizarea judiciară a pedepselor aplicate acestuia s-a avut în vedere gradul de pericol social al faptelor comise (dat de natura lor, dar și de cantitatea redusă de droguri – 1,2 g) și personale a inculpatului (nu are antecedente penale), acest ultim element atrăgând aplicabilitatea prev.art. 74 lit.a C.pen.

În temeiul art. 33 lit.a și 34 lit.b C.pen., s-au contopit pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea – de 3 luni închisoare.

Raportat la cantitatea redusă de droguri – obiect al acestor infracțiuni și la lipsa de antecedente penale a inculpatului, tribunalul a considerat că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea ei efectivă conform art. 81 C.pen.

În temeiul art. 71 alin.5 C.pen., s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

În baza art. 17 alin.1 din Legea nr. 143/2000, s-a confiscat în favoarea statului cantitatea de 1, 2 g cannabis, tribunalul urmând a constata că aceasta s-a consumat în cursul analizelor de laborator.

În temeiul art. 191 alin.1,2 C.pr.pen., fiecare inculpat a fost obligat la plata către stat a sumei de câte 1.150 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș și inculpatul U.I.M..

Prin motivele scrise și orale DIICOT a învederat netemeinicia și nelegalitatea soluției de achitare a inculpatului U.I.M. de sub învinuirea comiterii infracțiunii de deținere de droguri de risc fără drept, în vederea consumului propriu prev.de art.4 alin.1 din Legea 143/2000, întrucât săvârșirea acesteia a fost pe deplin dovedită prin probele dosarului, inculpatul U.I.M. primind cu titlu gratuit o țigară conținând cannabis, de la inculpatul P.C.S. – aspect cunoscut pe deplin de către el și acceptat ca atare, a deținut-o pentru consum propriu, chiar dacă pentru o scurtă perioadă, cât să inhaleze fumul, rezultat care s-a produs efectiv prin consumarea substanței stupefiante respective, sub forma fumării.

Probațiunea testimonială și științifică a demonstrat fără dubiu că inculpatul U.I.M. a obținut substanța stupefiantă în momentul în care i-a fost oferită țigara conținând cannabis spre consum, de către inculpatul P.C.S., iar el a acceptat această împrejurare, cunoscând că este vorba de droguri. Mai mult, inculpatului U.I.M. i s-au recoltat probe biologice în vederea stabilirii prezenței drogurilor în organism, iar constatarea medico-legală efectuată de specialiști a demonstrat că acesta consumase cannabis, fiind depistat pozitiv la THC. Nu în ultimul rând, deținerea drogurilor a fost făcută fără drept, din momentul în care inculpatul U.I.M. a primit prin liberul său consimțământ, de la celălalt inculpat, țigara preparată cu cannabis, a avut-o în posesia sa, chiar dacă pentru un scurt timp și a utilizat-o pentru consumul efectiv de droguri, realizat prin fumare, împrejurare recunoscută de către ambii inculpați, care au învederat că „au tras” 2-3 fumuri.

Parchetul a precizat că atâta vreme cât tribunalul a dispus condamnarea inculpatului U.I.M. pentru infracțiunea vizată de art.87 alin.2 din OUG 195/2002 respectiv pentru conducerea unui autovehicul pe drumurile publice sub influența unor substanțe stupefiante, care este o infracțiune efect al celei incriminate de art.4 alin.1 din Legea 143/2000, este un nonsens să se dispună achitarea pentru infracțiunea de bază, infracțiunea cauză. Este logic, că pentru a avea în organism droguri, mai înainte, inculpatul U.I.M. Ioan le-a consumat, iar înainte de consum le-a deținut, mai precis le-a primit de la inculpatul P.C.S. Carol și le-a deținut efectiv, până a realizat consumul de droguri, prin inhalarea fumului de la țigară.

În final, s-a învederat că prima instanță printr-o interpretare eronată a probelor dosarului, conform art.63 alin.2 C.proc.pen., a pronunțat o soluție nelegală și netemeinică, sens în care au solicitat admiterea apelului și condamnarea inculpatului și pentru infracțiunea vizată de art.4 alin.1 din Legea 143/2000.

Apărătorul din oficiu al inculpatului U.I.M. Ioan a învederat că excepția invocată din oficiu de către Curte, aceea a tardivității apelului, este perfect justificată câtă vreme din actele dosarului rezultă că la 25.02.2011 apelantului i-a fost comunicată copia minutei, iar apelul a fost promovat doar la 14 martie 2011 de către apărătorul ales al inculpatului.

Cât privește fondul apelului, dacă instanța va trece peste excepția invocată, solicită a se dispune achitarea inculpatului conform art.10 lit.e și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât acesta s-a aflat în eroare conform art.51 C.pen. cu privire la natura substanței consumate, iar pe de altă parte, cu privire la dovedirea infracțiunii vizate de art.87 alin.2 din OUG 195/2002 organele de urmărire penală nu s-au conformat dispozițiilor legale încălcând prevederile art.6 lit.e și art.26 și 28 din Ordinul nr.376 din 10 aprilie 2006 pentru aprobarea normelor metodologice privind prelevarea probelor biologice în vederea stabilirii stării de influență a produselor ori substanțelor stupefiante asupra comportamentului conducătorilor de autovehicule, care prevăd că în probarea infracțiunii de mai sus, inculpatului trebuia să i se preleveze în mod obligatoriu o probă de sânge și 50-100 ml urină, norme nerespectate de către anchetatori, ceea ce nu poate conduce decât la o soluție de achitare a acestuia conform art.10 lit.d și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.

Probele dosarului, de asemenea, nu au evidențiat că inculpatul U.I.M. este un consumator dependent de droguri, nici la domiciliul său și nici asupra lui nefiind depistate substanțe psihotrope, solicitând achitarea sa de sub învinuirea art.4 alin.1 din Legea 143/2000 întrucât nu există o dovadă certă a unor elemente esențiale a laturii obiective a infracțiunii, deținerea fără drept a drogurilor.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul DIICOT:

Textul art.4 din Legea 143/2000 nu incriminează distinct, pe de o parte, cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc, fără drept, iar, pe de altă parte, consumul, fără drept, de droguri de risc. Ceea ce constituie infracțiune și se sancționează ca atare, este efectuarea unuia sau mai multora dintre actele prevăzute expres de lege pentru propriul consum, fără drept. În aceeași ordine de idei, **pentru realizarea laturii subiective a infracțiunii în discuție, trebuie constatată legătura causală între deținerea drogurilor și finalitatea acestei operațiuni – consumul propriu, prin urmare, trebuie să fie îndeplinit scopul special al consumului propriu. Ținând de latura subiectivă a infracțiunii, scopul special este dificil de dovedit, însă nu imposibil, el putând fi demonstrat prin apelare la împrejurări obiective, însemnând fie că persoana vizată este consumator frecvent sau ocazional de droguri, fie că acea persoană prezintă stările unui consumator de droguri, ori a executat cel puțin un act material, cum ar fi procurarea, confecționarea ori deținerea unor instrumente sau obiecte destinate ori adaptate consumului de droguri, care să deconspire scopul enunțat. Ori, procurorul nu a prezentat probe valabile, care să confirme vreuna din cele două împrejurări enunțate.**

Curtea observă că nici la domiciliul inculpatului U.I.M. și nici asupra acestuia, nu au fost găsite droguri de risc, respectiv THC.

Este adevărat că inculpatul a recunoscut că a consumat accidental un asemenea drog, prin conținutul procesului verbal de confruntare, în care precizează textual: „la data de 22.02.2010 am tras două fumuri dintr-o țigară marca Marlboro sau Dunhil pe care mi-a dat-o G. (inculpatul P.C.S.), iar după ce am fumat, el mi-a spus că ar conține niște iarbă de la un magazin de etnobotanice, respectiv „spicey”. În celelalte declarații date în faza de urmărire penală, inculpatul U.I.M. arată că „eu nu am consumat niciodată droguri interzise și nici ierburi care la un moment dat erau legale....eu le-am comunicat polițiștilor că staniolul descoperit în mașina pe care eu o conduceam, îi aparținea amicului meu G., persoană care de altfel a și introdus produsele stupefiante (iarbă) sub preșul din dreapta față a autovehiculului, unde stătea el. De asemenea,

învederează că „G. a fumat singur țigara confecționată de el, în interiorul autovehiculului pilotat de mine, iar eu am fumat pe traseu una sau două țigări Marlboro din propriul meu pachet. Precizez că G., cu certitudine, a fumat doar o singură țigară despre care a zis că ar fi spicey”. În declarația olografă inculpatul U.I.M. afirmă că „fiind întrebat despre proveniența și conținutul celor două pachetele cu staniol descoperite în partea dreaptă a vehiculului condus de mine, precizez că acestea conțin iarbă, știind acest lucru de la G. (inculpatul P.C.S., căruia de altfel îi aparțineau)”.

În fața Tribunalului Maramureș, inculpatul U.I.M. a învederat că „am condus din Satu Mare până în Baia Mare, iar când am intrat în vehicul, celălalt inculpat mi-a spus că are iarbă spice, iar eu i-am comunicat că nu mă interesează, întrucât este iarba lui și **nu are de a face nimic cu mine**. Pe drum, eu mi-am fumat propria țigară cu tutun, iar inculpatul P.C.S. a fumat o țigară care nu știu ce conținea până în momentul în care am tras și eu din ea. L-am întrebat ce conține și mi-a spus că a introdus substanța spice, apoi am aruncat țigara pe geam. Ambele țigări erau în scrumieră și probabil din greșeală am luat țigara lui, iar când i-am simțit gustul, întrebându-l ce conține, mi-a spus că spice. Eu nu am văzut momentul în care a introdus în țigară, inculpatul P.C.S., această substanță, pentru că am intrat în casă în vederea luării actelor....Nu am nicio explicație pentru faptul că inculpatul P.C.S. ar fi afirmat în faza de urmărire penală că eu aș fi confecționat acea țigară, deoarece eu am relații de prietenie cu acesta și afirm cu certitudine că aceasta nu a fost concepută de mine....Este adevărat că am tras două fumuri, dar am confundat țigările și nu mi-a dat-o celălalt inculpat. Eu nu am afirmat la procuror că aș fi primit vreo țigară de la celălalt inculpat”.

Curtea reține că la urmărirea penală s-a depus buletinul de analiză toxicologică nr.70 din 23.02.2010 întocmit de Serviciul medico-legal județean Baia Mare, din care rezultă că inculpatul U.I.M. a fost depistat pozitiv în examenul de urină la THC (marijuana).

Însă, consumul de droguri nu presupune, în mod obligatoriu, în absența unor probe certe, indubitabile și acțiunea de deținere a acestor droguri.

Împrejurarea că inculpatul U.I.M. a consumat ocazional droguri, prin inhalarea a 2-3 fumuri de țigară, nu este suficientă pentru realizarea infracțiunii, așa cum este prevăzută în art.4 din Legea 143/2000.

Curtea observă că nici la domiciliul inculpatului U.I.M. nu a fost efectuată o percheziție de către organele de urmărire penală, prin care să se probeze deținerea drogurilor și nici asupra acestuia nu au fost găsite astfel de substanțe, dovădindu-se că ele au fost introduse în autovehiculul inculpatului U.I.M. de către coinculpatul P.C.S., căruia de altfel îi și aparțineau, persoană care a și confecționat în mod artizanal, țigara din care au inhalat câteva fumuri ambii.

Mai mult, din buletinul de examinare clinică de la f.64 u.p., însoțitor al prelevării probelor biologice în vederea determinării gradului de intoxicație etilică sau a substanțelor psihotrope, dr.M.M.P., afirmă că” inculpatul U.I.M. prezintă o comportare ordonată, este orientat în timp și spațiu, nefiind confuz, atenție concentrată, iar judecata coerentă, neprezentând semne și forme de violență”.

De asemenea și martorii asistenți P.I.N. și B.O.I., ascultați nemijlocit atât în fața organelor de urmărire penală cât și în fața tribunalului au învederat că „nu mi s-a părut că acea persoană cu părul lung (inculpat U.I.M.) în momentul opririi de către organele de poliție ar fi avut vreun comportament deosebit. (martor P.) sau „acea persoană cu părul lung nu a avut o atitudine sau comportament ciudat și nici cealaltă persoană aflată în autoturismul poliției (inculpat P.C.S.) nu a avut vreun comportament deosebit (martor B.O.)”, neexistând astfel dovada unor elemente esențiale ale laturii obiective a infracțiunii și anume, deținerea fără drept a drogurilor de către inculpatul U.I.M..

Nu în ultimul rând, este de remarcat că după ce a fost depistat pozitiv în examenul de urină, atestându-se că la 23.02.2010 ar fi fost sub influența THC, așa cum rezultă din constatarea Serviciului medico-legal județean Baia Mare, inculpatul U.I.M. la data de 25.02.2010 s-a prezentat la Laboratorul Satu Mare al Clinicii Synevo România SRL București, i s-a efectuat un nou test vizând descoperirea de droguri în urină, examinarea toxicologică fiind negativă.

S-a dovedit că pe parcursul procesului penal inculpatul U.I.M. s-a supus recoltării probelor biologice la solicitarea organelor de urmărire penală, ba mai mult, la două zile de la evenimentul în care a fost implicat, la 25.02.2010 s-a prezentat benevol la un laborator acreditat de toxicologie, prin ale cărui rezultate negative, s-a demonstrat inexistența substanțelor stupefiante în organism. În aceste condiții, există cel puțin un dubiu, care profită inculpatului, asupra veridicității și seriozității modului de întocmire a buletinului toxicologic din 23.02.2010 al S.M.L.Baia Mare, deoarece nu a fost precizată concentrația de THC identificată în probele de urină recoltate inculpatului, iar pe de altă parte este puțin probabil că dacă la 23.02.2010 inculpatul avea în organism substanțe stupefiante, acestea să-i fi dispărut în întregime peste două zile, la 25.02.2010.

Curtea, analizând declarațiile inculpatului U.I.M. atât în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței prin care a negat în mod constant deținerea de către el a unor droguri de risc, precum și faptul că ar fi consumat, sau că a intenționat să consume vreodată droguri, ajunge la concluzia că în speță nu există elemente de fapt care să confirme dincolo de orice dubiu, asemenea susțineri ale parchetului.

În săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 o dispoziție de condamnare întemeiată exclusiv pe mărturia coinaltului P.C.S. este incompatibilă cu garanțiile oferite de art.6 paragr.1 și 3 lit.d din Convenția Europeană asupra Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

În speță, prima instanță nu a încălcat prevederile art.63 C.proc.pen. și nici cele ale art.4 C.proc.pen., respectiv lipsa rolului activ în desfășurarea procesului, administrând nemijlocit probațiunea testimonială indicată în actul de sesizare al instanței, analizând și probele în apărare propuse de inculpat.

Curtea reține că pentru a fi îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu, prev.de art.4 alin.1 din Legea 143/2000 este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

- obținerea de droguri pentru consum propriu. Această condiție se poate realiza numai prin una din următoarele modalități: cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri. **În situația în care drogurile nu sunt obținute în vederea consumului propriu sau printr-o altă modalitate decât cele prevăzute de lege, atunci fapta nu va constitui infracțiunea reglementată de art.4 din Legea nr.143/2000 ci, eventual, o altă infracțiune: trafic intern de droguri; trafic internațional de droguri, etc.;**

- subiectul activ al infracțiunii poate fi numai un consumator sau un consumator dependent de droguri care are capacitate penală. Așadar, în cazul în care se comite infracțiunea prin oricare din modalitățile ce constituie elementul material al laturii obiective, iar suspectul nu este consumator sau consumator dependent de droguri, **fapta sa nu va întruni elementele constitutive ale infracțiunii de deținere de droguri pentru consum propriu, ci, eventual, o altă infracțiune reglementată de Legea nr.143/2000, în funcție de circumstanțele cauzei.**

Dovada faptului că suspectul este consumator sau consumator dependent de droguri se face printr-o constatare medico-legală sau o expertiză de specialitate, care trebuie dispusă de către organele de urmărire penală, în cursul primei faze a procesului penal, **nefiind suficientă susținerea acestuia că este consumator sau consumator dependent de droguri.**

- deținerea drogurilor să se facă fără drept.

Numai în situația în care persoana deține drogurile fără drept, pentru consum propriu, va răspunde potrivit legii penale, deoarece există numeroase situații când drogurile sunt deținute în baza unor activități desfășurate în mod legal.

În speța dedusă judecării, nu sunt îndeplinite cumulativ aceste trei condiții. Astfel, în cursul urmăririi penale nu s-a efectuat o constatare medico-legală sau o expertiză de specialitate pentru a se stabili dacă inculpații sunt sau nu consumatori sau consumatori dependenți de droguri și nici nu s-a dovedit că aceștia dețineau drogurile în vederea consumului propriu. Mai

mult, nu s-a efectuat la domiciliul inculpatului U.I.M. o percheziție care să ateste că deține substanțe stupefiante și nici nu au fost găsite droguri asupra acestuia.

Și în ipoteza în care s-a probat în prezentul dosar, că inculpatul U.I.M. a tras două fumuri accidental, din țigara confecționată cu cannabis de către inculpatul P.C.S., această activitate (consumul de droguri) nu presupune, în mod obligatoriu, în absența unor probe certe, indubitabile și acțiunea de deținere a acestor droguri.

Nefiind îndeplinite condițiile analizate mai sus și nedemonstrându-se că inculpatul U.I.M. este consumator sau consumator dependent de droguri și nici împrejurarea că acesta a deținut drogurile de risc respectiv THC în vederea consumului propriu, Curtea apreciază că nu sunt realizate elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.4 alin.1 din Legea 143/2000, astfel că soluția de achitare pronunțată de către instanța de fond este temeinică și legală sub acest aspect, urmând a fi menținută.

Pe cale de consecință, se va respinge ca nefondat apelul DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Conform art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen., cheltuielile judiciare în apelul DIICOT vor rămâne în sarcina statului.

Cu privire la apelul inculpatului U.I.M.:

Verificând actele și lucrările dosarului se constată că inculpatul U.I.M. Ioan s-a prezentat în fața Tribunalului Maramureș la 24 iunie 2010, declarând că domiciliul său este în Satu Mare, împrejurare atestată și de scriptul depus emanând de la Direcția Generală de evidență a persoanelor Satu Mare – Serviciul de evidență.

În prezenta cauză, în fața Tribunalului Maramureș, inculpatul a fost reprezentat de către avocatul ales, care a și promovat în numele său apelul, cu care a fost sesizată Curtea la 14 martie 2011.

Cu ocazia declarației dată în fața instanței de fond, inculpatul U.I.M. a învederat că este muncitor în construcții, având reședința temporară în Germania, la domiciliul soacrei sale. După data de 24 iunie 2010, inculpatul U.I.M. a avut termen în cunoștință și nici nu s-a mai prezentat în fața Tribunalului Maramureș, asistența juridică fiindu-i asigurată de către avocatul ales, cu care a ținut legătura și care l-a informat asupra modului de derulare a procedurilor judiciare.

În aceste condiții, la dezbaterile pe fond a cauzei și la pronunțarea sentinței 130 din 23.02.2011 a Tribunalului Maramureș, inculpatul U.I.M. a lipsit, termenul de apel fiind de „10 zile de la comunicare”.

Din dovada atașată dosarului de la Tribunalul Maramureș, rezultă că inculpatului U.I.M. i-a fost comunicată copia de pe minuta sentinței penale 130/2011 la 25.02.2011, având dreptul să declare apel până la data de 10 martie 2011.

Prin promovarea căii de atac abia la data de 14 martie 2011 de către apărătorul ales, în condițiile în care acesta fusese prezent la întreaga fază a cercetării judecătorești, apelul apare ca tardiv formulat, urmând a fi respins ca atare, în baza art.379 pct.1 lit.a C.proc.pen.

Curtea de Apel ținând cont de împrejurarea că inculpatul a fost achitat de către prima instanță, pentru una dintre infracțiunile deduse judecății, a efectuat demersuri repetate pentru respectarea disp.art.385/16 C.proc.pen., dispunând citarea inculpatului atât de la domiciliul din Satu Mare cât și de la reședința din străinătate, inculpatul neprezentându-se însă în fața instanței.

Durata procedurilor judiciare a fost direct influențată de comportamentul inculpatului care și-a schimbat reședința cunoscută din Germania, fără a comunica autorităților noua adresă; de abia la data de 14 septembrie 2011 a comunicat că de fapt domiciliul său este în România la adresa menționată în faza de urmărire penală.

Deși cauza a fost înregistrată pe rolul instanței de apel la 12 aprilie 2011, inculpatul U.I.M. la 14 septembrie 2011 și-a indicat domiciliul ca fiind în Satu Mare, adresă de la care Curtea l-a citat în mod repetat. La 14 septembrie 2011, magistrații au încuviințat amânarea dosarului pentru un alt termen, în vederea prezentării inculpatului și angajării unui apărător ales, dar la 6 octombrie 2011, apelantul nu s-a mai prezentat și nici nu și-a angajat propriul avocat, condiții în

care i-a fost respectat dreptul la apărare, cauza fiind dezbătută în prezența apărătorului din oficiu, care a fost desemnat în speță de la 12 mai 2011 și care se prezentase și la termenele anterioare, cunoscând actele și lucrările dosarului.

Întrucât în speță s-a dat eficiență excepției tardivității, este superfluă analizarea pe fond a motivelor de apel formulate de inculpatul U.I.M.. (Judecător Delia Purice)

11. Infracțiunea de trafic de influență prevăzută de art. 257 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000. utilizarea de către denunțator pentru dovedirea infracțiunii a unui mijloc de dovedire a infracțiunii a unui mijloc de probă ilegal obținut. Incidența art. 64 alin.(2) C.pr.civ., conform dreptului intern și al celui european. Cauza R.G. și J.H. contra Marii Britanii. Înregistrările convorbirilor dintre inculpat și denunțator într-un cadru privat, fără ca inculpatul să aibă cunoștință de acest fapt vor avea valoarea probatorie a unor indicii

Înregistrarea pe reportofon, pusă la dispoziția parchetului de către denunțator, a unor convorbiri înregistrate „pe ascuns” într-un cadru privat, fără ca inculpatul să aibă cunoștință de acest fapt, nu constituie mijloc de probă raportat la dispozițiile art.64 cod proc.pen. Înregistrarea convorbirii pe reportofon pentru a fi valabilă trebuie să îndeplinească cumulativ două condiții imperative și anume: să fie prezentată de o persoană care să aibă calitatea de parte în proces, în sensul dispozițiilor art.24 cod proc.pen. și să nu fie interzisă de lege. În speță, s-a dovedit că înregistrarea convorbirilor pe reportofon a fost efectuată cu încălcarea prevederilor art.26 alin.1 din Constituție și ale art.68 alin.2 cod proc.pen., în condiții de clandestinitate și deci, obținută contrar prevederilor legale.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 203/A din 17 noiembrie 2011

Prin sentința penală nr.62 din 10 februarie 2011, Tribunalul Cluj a condamnat pe inculpatul **T.P.**, în baza art.257 Cp. rap. la art.6 din Legea 78/2000, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, la pedeapsa de: 3 (trei) ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art. 71, 64 lit.a teza a-II-a, b și c C.p.

În baza art.88 C.p., s-a dedus din pedeapsa aplicată timpul detenției preventive începând cu data de 16.12.2009 până la 12.01.2011.

În baza art.139 al.1, art.145/1 al.1 rap. la art.350 C.p.p., s-a dispus înlocuirea măsurii preventive de obligare de a nu părăsi localitatea luată față de inculpat, cu cea de a nu părăsi țara.

În baza art.145/1 al.2 rap. la art.145 al.1/1 C.p.p., s-a impus inculpatului T.P. să respecte următoarele obligații:

a) să se prezinte la organele judiciare ori de câte ori este chemat;

b) să se prezinte la Poliția mun. Huedin, jud. Cluj, ori de câte ori este chemat;

c) să nu își schimbe locuința fără încuviințarea instanței;

d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.

S-a atras atenția inculpatului T.P. că în caz de încălcare cu rea credință a măsurii obligării de a nu părăsi țara sau a obligațiilor de mai sus, se poate lua față de el măsura arestării preventive.

În baza art. 19 din Legea 78/2000, s-a dispus ca inculpatul T.P. să restituie suma de 5.000 Euro sau echivalentul în lei stabilit la cursul BNR la data efectuării plății, către denunțatorul V.D.P.M..

În baza art.20 din Legea 78/2000 rap. la art. 163 și urm. C.p.p., s-a dispus menținerea sechestrului asigurător dispus prin ordonanța 111/P/2009 a DNA-Serv. Teritorial Cluj din data de 17.12.2009, prin indisponibilizarea sumei de 1.945 lei aparținând inculpatului, consemnată în contul deschis la Banca X Suc. Cluj pe numele acestuia și asupra cotei de 1/2 din imobilul situat în Huedin, P-ța A., deținut în proprietate de inculpat împreună cu soția sa T.O.M., până la concurența sumei de 4.550 Euro;

În baza art. 191 C.p.p., a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare în favoarea statului în sumă de 10.600 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin Rechizitoriul nr.111/P/2010 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, emis la data de 19.01.2010, a fost trimis în judecată inculpatul **T.P.**, cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art.257 Cod penal coroborat cu art.6 din Legea 78/2000.

S-a reținut, în esență faptul că, inculpatul T.P., în cursul lunilor noiembrie - decembrie 2009, a pretins de la denunțatorii V.D.P.M. și M.I.L. o sumă de bani în cuantum de peste 10.000 de euro, din care a primit efectiv suma de 5.000 de euro, pentru ca prin influența pe care afirma că o are asupra funcționarilor din cadrul ITRSV Cluj, Direcția Silvică Cluj, Ocolul Silvic Huedin, Apele Române, Garda de Mediu, îi va determina pe aceștia să emită acte favorabile bunei derulări a activității societății G. SRL Cluj.

La data de 9.05.2008, între Primăria comunei C., jud. Cluj, reprezentată la acea dată de primarul în funcție, V.A. și SC „S.” SRL Cluj (care ulterior s-a asociat în participațiune cu SC „G.” SRL Cluj), societăți reprezentate de denunțatorul V.D.P.M., cetățean spaniol și asociata acestuia, W.P. -cetățean german- a fost încheiat un contract de concesiune cu nr. 1554/9.05.2008, având ca obiect concesiunea suprafeței de 20 ha teren pășune în vederea deschiderii și exploatării unei cariere de piatră, durata contractului fiind de 49 de ani, stabilindu-se în sarcina concesiionarului o redevență de 1 euro/tonă piatră livrată, plătită lunar în contul concedentului, respectiv al Primăriei C.

După obținerea avizului de exploatare a fost demarată activitatea de excavare în cariera de piatră (granit), printre beneficiari regăsindu-se și Primăria comunei C. (reprezentată de inculpat în calitate de primar), urmare a 2 contracte de vânzare încheiate consecutiv între Primărie și cele două societăți asociate în participațiune (unul încheiat în luna decembrie 2008, iar al doilea în luna aprilie 2009).

Activitățile în carieră au fost întrerupte la finele lunii august 2009, odată cu expirarea permisului de exploatare, împrejurare în care, reprezentanții societății au demarat procedurile de obținere a avizelor necesare reluării activității. Printre actele ce urmau a fi obținute se afla și avizul ce trebuia emis de către Inspectoratul Teritorial pentru Regim Silvic și Vânătoare Cluj (ITRSV) pentru scoaterea din circuitul silvic a unei parcele împădurite de 4,6 ha din suprafața de teren aflată în concesiune.

Potrivit dispozițiilor legale (art. 36 și următoarele din Legea 46/2008-Codul silvic), pentru emiterea aceluși aviz era necesar ca proprietarul terenului să obțină o documentație de la Direcția Silvică Cluj, Ocolul Silvic Huedin sau o societate autorizată în acest scop, în care să se ateste gradul de consistență al vegetației forestiere, care trebuia să fie inferior coeficientului de 0,4% pentru a se putea aviza favorabil scoaterea din circuitul silvic. În baza acestei documentații și a avizului de mediu, ITRSV emitea avizul favorabil și dispune asupra solicitării de scoatere din circuitul silvic a suprafeței respective de teren. Din aceleași dispoziții legale rezulta că, scoaterea din circuitul silvic putea fi solicitată numai de proprietarul terenului, în speță, de către Consiliul Local al comunei C..

În acest context, la începutul lunii decembrie 2009, ITRSV Cluj a transmis societății „S.” SRL Cluj o adresă prin care le comunica faptul că, pentru obținerea avizului este necesară întocmirea documentației privind scoaterea din circuitul silvic a unei parcele din suprafața concesiionată pentru exploatarea carierei de piatră, documentație care putea fi ordonată numai la solicitarea proprietarului terenului, respectiv, Consiliul Local al comunei C..

Această adresă, comunicată apoi de societate către Primărie, a constituit prilejul pe care noul primar al comunei C., inculpatul T.P. l-a așteptat pentru a pretinde denunțătorilor sume de bani necuvenite. Astfel, imediat după primirea adresei, inculpatul a solicitat reprezentanților societății ce exploata cariera, o întâlnire la sediul Primăriei, pentru data de 14.12.2009, ora 09,00, în vederea perfectării modului de derulare a contractului de concesiune, precum și a altor aspecte...(adresa nr. 6648 din data de 7 decembrie 2009). Totodată, inculpatul T.P. 1-a căutat pe martorul M.I.L. (cu care a avut o întâlnire în data de 8 decembrie 2009), prin intermediul căruia a

comunicat reprezentanților societăților S. și G., pretențiile sale materiale în schimbul înlesnirii soluționării favorabile a celor solicitate.

De precizat este faptul că, la data de 11 decembrie 2009, martorii M.I.L. și V.D.P.M. au formulat un denunț penal împotriva inculpatului T.P. - primar al comunei C., jud. Cluj - cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență. Din cuprinsul denunțului rezultă că, în cursul lunilor noiembrie – decembrie 2009, inculpatul a pretins de la denunțătorii M.I.L. și V.D.P.M. (asociat și administrator al SC „G.” SRL Cluj, ce deține în concesiune o carieră de piatră aflată pe raza comunei C.) o sumă de bani în cuantum de peste 10.000 de euro, promițând că, prin influența de care se bucură asupra funcționarilor din cadrul ITRSV Cluj, le va înlesni denunțătorilor obținerea avizelor necesare privind scoaterea din circuitul silvic a unor terenuri cu vegetație forestieră, avize fără de care activitatea de exploatare a carierei nu mai putea continua. De asemenea, inculpatul a afirmat că își va folosi influența, pentru ca aceeași societate să obțină avizele de mediu, electricitate și apă, precum și orice alte documente necesare pentru buna desfășurare a activității, indiferent de instituția de la care vor trebui obținute. Pentru a proceda de această manieră, în cursul lunii decembrie 2009, inculpatul T.P. a pretins ca, în perioada imediat următoare să-i fie remisă suma de 5.000 de euro, iar din ianuarie 2010, să-i fie înmănată, lunar, suma de 2.000 de euro, pe întreaga perioadă de exploatare a carierei de granit.

La momentul formulării denunțului, cei doi martori au pus la dispoziția organelor de urmărire penală un reportofon marca MP Man ce conținea înregistrarea unei discuții purtate în cursul zilei de 8 decembrie 2009, între denunțătorul M.I.L. și inculpatul T.P., înregistrare ce venea în sprijinul celor denunțate. Astfel, potrivit procesului verbal de redare a discuțiilor ambientale rezultă că, în dialogul purtat cu denunțătorul M.I.L., inculpatul T.P. a recunoscut pretinderea anterioară a sumei de 5.000 de euro, însă precizează că, doar cu această sumă, societatea nu a rezolvat nimic, întrucât sunt multe documente și avize de obținut, iar el nu înțelege să „le țină spatele” decât dacă îi vor remite în plus, lunar, suma de 1.000-2.000 de euro. Din aceeași înregistrare mai rezultă că, inculpatul promite că va face toate demersurile pentru obținerea scoaterii din circuitul silvic a unei suprafețe de teren concesionată, anume că, va obține aprobarea Consiliului Local pentru realizarea documentației necesare; va interveni la Direcția Silvică Cluj (unde va vorbi cu B., referindu-se la martorul B.C., angajat al acestei direcții și fost director) sau la Ocolul Silvic Huedin (unde va vorbi cu G., referindu-se la martorul G.G., angajat al acestei instituții) pentru ca documentația oricăror din cele două instituții să conțină numai elemente care să asigure avizarea finală favorabilă. De asemenea, inculpatul a promis că va interveni pe lângă angajați ai ITRSV Cluj, la „prietenii mei B. și G.”, referindu-se la martorii B.T. și G.D., pentru a obține societății aviz favorabil și că, pentru suma de 2.000 de euro pretinsă de la denunțători și pe care ar fi urmat să o primească lunar, este dispus să „le țină spatele, să ajute, să lucreze” la orice alte probleme vor întâmpina în activitatea societății comerciale.

Potrivit denunțului, în cursul aceleiași zile de 11.12.2009, inculpatul T.P. îl aștepta pe denunțătorul M.I.L. spre a-i fi remisă suma de 5.000 de euro, ca primă tranșă din suma pretinsă.

Având în vedere situația de urgență intervenită, precum și indiciile care susțineau comiterea de către inculpat a infracțiunii de trafic de influență, prin ordonanța procurorului din data de 11.12.2009, s-a dispus în mod provizoriu, autorizarea înregistrărilor audio video în mediul ambiental a discuțiilor purtate de către T.P. cu denunțătorii M.I.L., V.D.P.M. sau cu orice alte persoane, în legătură cu obiectul cauzei penale.

Urmare a celor convenite, în data de 11.12.2009, în jurul orei 15,00, inculpatul T.P. s-a întâlnit cu denunțătorul M.I.L. la sediul Primăriei comunei C., prilej cu care inculpatul a precizat suma ce urma să-i fie remisă lunar, respectiv 2.000 de euro (inițial pretențiile sale se situau între 1.000-2.000 de euro/lunar), pe termen nedeterminat.

Cei doi au convenit să se contacteze telefonic și să se întâlnească mai târziu, în aceeași zi, pentru remiterea sumei de 5.000 de euro (întâlnire care nu a mai avut loc, cei doi nereușind să intre în contact în cursul după-amiezii, întrucât telefonul inculpatului a fost închis). Totodată, inculpatul T.P. a precizat că reprezentanții societății ce exploatează cariera, sunt așteptați de el la întâlnirea fixată pentru data de 14.12.2009, la ora 09,00, la sediul Primăriei, cărora anterior le expediase o adresă de convocare (înregistrată la Primăria C. sub nr. 6648/07.12.2009), motivul

acestei întâlniri fiind tocmai legat de scoaterea din circuitul silvic a terenurilor concesionate carierei.

Cu prilejul acestei noi revederi din 14 decembrie 2009, în biroul său din sediul Primăriei C., inculpatul T.P. i-a asigurat pe denunțatorii M.I.L., V.D.P.M. și pe martora W.P., asociat în SC „G.” SRL de întreaga sa disponibilitate pentru a ajuta societatea în obținerea tuturor avizelor necesare, indiferent de instituția de la care ele vor trebui obținute, promițând că va determina prin influența de care se bucură și prin intervenții asupra angajaților de la acele instituții, emiterea documentelor și avizelor solicitate. Totodată, inculpatul T.P. a reafirmat pretinderea sumei de 5.000 de euro ce urma a fi primită chiar în acea zi, precum și a sumei de 2.000 de euro lunar, începând cu anul următor. Încercând să justifice pretențiile sale, inculpatul T.P. a afirmat către denunțatori că, de acum încolo „le va ține spatele la toate intemperiele ce vor urma”. La finalul întâlnirii, inculpatul T.P. a convenit cu M.I.L. că îl va contacta telefonic și vor stabili locul de întâlnire pentru remiterea banilor.

Activitatea de primire a banilor, respectiv a primei tranșe în sumă de 5.000 de euro, a avut loc în data de 14.12.2009, în jurul orei 23,20, la ieșirea din municipiul Huedin, pe Drumul European 60, în autoturismul de serviciu al inculpatului T.P. (marca Dacia Logan, cu nr. de înmatriculare ...) și a fost înregistrată în baza autorizației de interceptare și înregistrare audio video ambientală nr. 454/14.12.2009 emisă de către Tribunalul Cluj.

Întâlnirea dintre cei doi a avut loc în seara de 14.12.2009, inculpatul venind cu multă întârziere la restaurantul „M.”, locație stabilită telefonic cu denunțatorul M.L. Cu prilejul acelei noi discuții purtate de cei doi, inculpatul T.P. s-a arătat dispus ca, după ce va „încasa” timp de 6-8 luni suma de câte 2.000 de euro lunar, de la denunțatori, dacă situația economică a societății nu va fi prea bună, să negocieze cuantumul acesteia. Pentru primirea sumei de 5.000 de euro, inculpatul i-a cerut denunțatorului să meargă la mașină. În interiorul autoturismului cu care inculpatul s-a deplasat la întâlnire, acesta a primit de la denunțatorul M.I.L. suma de 5.000 euro, pretinsă anterior ca primă tranșă.

La momentul declanșării procedurii de prindere în flagrant, în timp ce echipa condusă de procurorul de caz a intervenit, inculpatul T.P., aflat la volanul autoturismului, a accelerat, a demarat în trombă, ignorând că în fața mașinii se aflau două persoane și, după ce a lovit violent vehiculul de serviciu al Direcției Naționale Anticorupție, a dispărut. Activitățile de căutare a inculpatului din acea noapte, în care au fost implicate forțe ale poliției municipiului Huedin, au rămas fără rezultat.

În cursul dimineții de 15.12.2009, inculpatul a fost citat telefonic pentru a se prezenta în aceeași zi la ora 10,00 la sediul Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj, comunicându-i-se că urmează a fi audiat în calitate de învinuit în cauza penală. Acesta nu a dat curs citării, împrejurare în care au fost demarate procedurile de căutare la domiciliu, reședință, locul de muncă, precum și la rudele sale. Rezultatul acestor căutări, consemnate în procesele verbale de îndeplinire a procedurilor de citare a condus la constatarea că inculpatul nu se prezentase la serviciu și niciuna din persoanele din familia sa, inclusiv soția acestuia, nu cunoșteau unde se află. La fel de negăsit era autoturismul Dacia Logan al Primăriei C. cu care inculpatul se deplasase cu o zi înainte.

După două zile de la momentul organizării prinderii în flagrant, în data de 16.12.2009, la ora 10,00, inculpatul T.P. s-a prezentat la sediul Direcției Naționale Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj, unde, după punerea sa sub învinuire s-a dispus reținerea acestuia pentru 24 de ore, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență.

Audiat, atât în faza de urmărire penală, cât și în cea de judecată, inculpatul T.P. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina sa, arătând că, singurele discuții pe care le-a avut cu reprezentanții societății care exploata cariera de piatră, respectiv cu numiții V.D.P.M., W.P. și M.I.L. au vizat determinarea acestora la intrarea în legalitate în ceea ce privește obținerea avizelor de exploatare. De asemenea, inculpatul nu a recunoscut pretinderea vreunei sume de bani și nici primirea, la data de 14.12.2009 a sumei de 5.000 euro, arătând că, dimpotrivă, a respins repetat orice propunere venită în acest sens din partea denunțatorilor. În plus, inculpatul a afirmat că denunțatorii i-au adresat numeroase amenințări atât lui, cât și familiei sale, venite în

contextul în care nu le permitea exploatarea carierei în afara avizelor legale și care au determinat inclusiv reacția sa violentă la momentul intervenției echipei DNA, precum și ascunderea timp de aproape două zile, consecutiv cu neprezentarea la organele de anchetă, potrivit citării telefonice.

Susținerile inculpatului sunt total nesincere, întrucât, din întreg materialul probator administrat în cauză, reiese contrariul;

Astfel, din declarațiile martorilor M.I.L., V.D.P.M., W.P., C.A.I. reiese fără dubii faptul că, inculpatul a pretins de la denunțatori o sumă de bani de peste 10.000 de euro, din care a primit efectiv suma de 5.000 de euro, în luna decembrie 2009, pentru a determina funcționari din cadrul mai multor instituții la emiterea unor documente favorabile societății ce exploata cariera de piatră, urmând ca din luna ianuarie 2010, să primească suma de 2.000 euro/lunar, pe o durată ce urma a fi stabilită tot de inculpat, lăsând să se înțeleagă că este pentru întreaga perioadă de funcționare a carierei, în caz contrar „le va crea probleme în activitate”.

Mai mult, anterior formulării denunțului penal, respectiv în perioada octombrie-noiembrie 2009, în câteva rânduri, prin intermediul denunțatorului M.I.L., inculpatul le-a transmis reprezentanților SC „G.” că, în schimbul unor sume de bani le va înlesni obținerea avizelor necesare funcționării carierei de piatră. Pentru a se convinge de faptul că pretențiile inculpatului sunt reale, au hotărât achiziționarea reportofonului urmată de înregistrarea sus-numitului.

În plus, martorul M.I.L. a precizat clar faptul că, pentru niciuna din întâlnirile stabilite cu inculpatul, nu a trebuit să-i ducă avize de la societățile spaniolilor; de altfel, în cadrul discuțiilor purtate de cei doi, nici nu a fost vorba de așa ceva.

Declarațiile martorilor de mai sus se coroborează pe deplin cu procesele-verbale de certificare a înregistrărilor discuțiilor în mediu ambiental purtate de inculpat cu denunțatorul M.I.L. în cursul zilei de 11.12.2009; cu a celor înregistrate în mediu ambiental în dimineața de 14.12.2009, în cadrul întâlnirii solicitate de inculpat și care a avut loc în sediul Primăriei com. C., la care au participat martorii V.D.P.M., W.P. și M.I.L., acesta din urmă fiind cel care a asigurat traducerea în și din limba spaniolă a celor discutate.

Deși inculpatul a susținut că singura rațiune pentru care a solicitat această întrevvedere oficială a fost pentru a determina reprezentanții societății concesionare să funcționeze legal, înregistrările audio video dovedesc faptul că acesta a dorit să-și asigure folosul material prin implicarea sa în obținerea documentelor necesare, prin afirmarea și traficarea influenței de care susținea că se bucură asupra unor funcționari. Cu această ocazie, în prezența celor trei, inculpatul a contactat telefonic un expert silvic, cu care a stabilit o întâlnire în vederea întocmirii unui amenajament silvic necesar societăților „S.” și „G.” SRL, lăsând să se înțeleagă faptul că „datorită intervenției sale”, expertul va întocmi documentația în favoarea solicitanților.

Aceeași stare de fapt reiese și din procesul-verbal verbal de certificare a înregistrării discuțiilor purtate în seara de 14.12.2009 în incinta restaurantului M. din orașul Huedin, jud. Cluj, între inculpat și martorul M.I.L., întâlnire având ca obiect primirea sumei de 5.000 euro pretinsă de inculpat.

Deși inculpatul a negat constant primirea sumei de 5.000 euro, nesinceritatea acestuia a reieșit și din declarațiile date pe parcursul procesului penal, respectiv apărările invocate în cauză.

Astfel, în faza de urmărire penală, a declarat că, în seara de 14.12.2009, s-a întâlnit cu martorul M.I.L. care, trebuia să-i aducă avizele de funcționare ale societăților mai sus menționate; pentru că nu le avea, M.I.L. i-a oferit o sumă de bani pe care a refuzat-o, motiv pentru care, în timp ce se aflau în autoturismul condus de el, martorul M.I.L. i-a spus că-l va denunța la DNA; l-a amenințat că o să-l rezolve, atât pe el, cât și familia sa;

În faza de judecată, nu a mai reiterat faptul că, ar fi fost amenințat de către martor, starea de panică fiind cauzată de apariția în fața mașinii sale a unui bărbat viguros și crezând că i s-a întins o cursă, a plecat din locul în care îl lăsase pe martor, temându-se de un eventual atac fizic.

Este vorba de momentul intervenției echipei DNA, acesta fiind motivul pentru care, inculpatul a demarat în trombă, intrând în coliziune cu autoturismul organelor de urmărire penală; bărbatul viguros, în speță, ofițerul DNA nu a fost lovit de inculpat, întrucât a reușit să se ferească din calea lui, după ce a încercat să-l oprească, punându-și mâinile pe capota mașinii inculpatului.

De asemenea, în cauză au fost audiații în calitate de martori, numiții B.T., G.D., B.C., G.G., angajați ai ITRSV Cluj, Direcția Silvică Cluj, respectiv Ocolul Silvic Huedin. Sus-numiții au arătat că se cunosc cu inculpatul T.P., însă acesta nu le-a solicitat vreodată să procedeze la întocmirea unor documente prin care să faciliteze societăților G. și S. scoaterea din circuitul silvic a unor suprafețe din terenul aflat în concesiunea carierei de piatră.

În drept, fapta inculpatului T.P. care, în cursul lunilor noiembrie-decembrie 2009, a pretins de la denunțatorii V.D.P.M. și M.I.L. o sumă de bani în cuantum de peste 10.000 de euro, din care a primit efectiv suma de 5.000 de euro, pentru ca prin influența pe care afirma că o are asupra funcționarilor din cadrul ITRSV Cluj, Direcția Silvică Cluj, Ocolul Silvic Huedin, Apele Române, Garda de Mediu, să-i determine pe aceștia să emită acte favorabile bunei derulări a activității S.C. „G.” SRL Cluj, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prev. de art.257 C.p. rap. la art. 6 din Legea 78/2000.

La individualizarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatului, instanța a ținut seama de gradul de pericol social al faptei concretizat în modul și mijloacele de săvârșire, calitatea pe care o avea și de care s-a folosit la comiterea ei, respectiv aceea de primar, funcție de demnitate publică, ce impunea obligatoriu respect pentru lege și asigurarea aplicării corecte a acesteia, sens în care trebuia să reprezinte un model pentru cetățeanul de rând în general și în comunitatea în care a fost ales, în special, de atitudinea nesinceră a inculpatului pe întreg parcursul procesului penal și de faptul că nu posedă antecedente penale.

Împotriva soluției instanței de fond, a declarat apel inculpatul T.P., solicitând în principal, achitarea sa în temeiul art.10 lit.a rap.la art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen. de sub învinuirea comiterii infracțiunii de trafic de influență, prev.de art.257 C.,pen. rap.la art.6 din Legea 78/2000 întrucât fapta nu există.

În susținerea acestui punct de vedere, apărătorii aleși ai inculpatului au învederat că Tribunalul Cluj printr-o interpretare eronată a materialului probator, a ajuns la concluzia greșită a vinovăției apelantului, prin încălcarea prevederilor art.63-65 C.pr.pen.

S-a precizat că între inculpat, ca reprezentant al Primăriei C. și societatea denunțătorilor SC G. SRL nu a intervenit începând cu luna iunie 2008, niciun fel de relație contractuală, condiții în care apelantul nu avea abilitatea de a solicita de la instituții publice niciun fel de avize sau autorizații pentru a ajuta buna funcționare și în condiții de legalitate a firmei de mai sus, astfel că pretinsele promisiuni ale inculpatului de a interveni la ITRSV Cluj sau la FRE Cluj erau fără obiect.

S-a contestat legalitatea obținerii anumitor mijloace de probă potrivit art.64 C.pr.pen., cerându-se înlăturarea din procesul de interpretare a probațiunii, a conținutului discuției din 08 decembrie 2009 dintre denunțatorul M.I.L. și inculpat, conversație înregistrată în mod clandestin pe un reportofon de către reprezentanții societății SC G. SRL și pusă la dispoziția organelor de anchetă.

Apărătorii inculpaților au invocat împrejurarea că în prezenta speță sunt operante prevederile art.68 alin.2 C.pr.pen., care interzic în mod categoric provocarea la o infracțiune, ori determinarea continuării unei fapte penale în vederea obținerii de probe, ceea ce practic s-a și urmărit, în condițiile organizării flagrantului din noaptea de 14 decembrie 2009 la restaurantul M. din Huedin, când martorul denunțator a fost trimis să-i remită apelantului suma de 5000 euro sub supravegherea procurorilor DNA.

S-a învederat de către apărare că în momentul în care la 14.12.2009, în interiorul autoturismului inculpatului, acesta i-a spus denunțatorului M.I.L., referindu-se la bani „lasă-i mă acolo”, expresia uzitată de apelant poate fi considerată fără echivoc ca un refuz explicit al valutei oferite, atâta timp cât nu există nicio dovadă la dosar că aceștia i-au fost remiși.

O altă critică adusă hotărârii Tribunalului Cluj se referă la nerespectarea prevederilor legale vizând procedura realizării înregistrării comunicărilor și a celor efectuate în mediu ambiental, în condițiile în care au fost montate mijloace tehnice pe corpul denunțatorului M.I.L. Lucian la datele de 11.12 și 14.12.2009, fără să fie depus la dosar vreun proces verbal din partea organelor de anchetă, în care să fie atestată această împrejurare.

S-a contestat, de asemenea, că acea convorbire din biroul inculpatului de la Primăria C., purtată cu denunțatorul M.I.L. Lucian la 11.12.2009, ar fi fost interceptată nelegal, câtă vreme la dosar exista ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare cu titlu provizoriu a convorbirilor și comunicărilor audio-video și ambientale începând cu ora 12, dar potrivit susținerilor apelantului și ale denunțatorului M.I.L. din fața Tribunalului Cluj, întvederea ar fi avut loc între cei doi la ora 11, perioadă care nu intra sub incidența autorizării procurorului.

Nu în ultimul rând, inculpatul s-a apărat prin aceea că nu a oprit în fața autoturismului DNA în momentul în care a fost interpellat pentru a fi controlat, deoarece a apreciat că ar putea fi victima unei agresiuni din partea denunțătorilor, câtă vreme autovehiculul de serviciu al procurorilor nu avea însemne oficiale. Referitor la suma de 5000 euro cu privire la care denunțatorul M.I.L. Lucian susține că i-a predat-o, inculpatul învederează că afirmația este nereală, din contră martorul, cu ajutorul acestor bani rămași în posesia lui, și-a achiziționat un autoturism.

În subsidiar, în eventualitatea în care Curtea va aprecia că infracțiunea subzistă în sarcina apelantului, solicită reținerea de largi circumstanțe atenuante reglementate de art.74 lit.a C.pen. cu consecința reducerii substanțiale a pedepsei sub minimul special prevăzut de lege și menținerea ca modalitate de executare a sancțiunii a suspendării sub supraveghere prev.de art.86/1 C.pen.

Curtea examinând apelul promovat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecății).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*): (hotărârea *Hobo Machado contra Portugaliei* din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover contra Belgiei* paragraf 38; hotărârea

CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Rowe și David contra Marii Britanii, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza Fitt contra Marii Britanii, paragraf 44.)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 Bendenoun versus Franța). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelului inculpatului, Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj, inculpatul a achiesat să dea declarație, prin care a negat infracțiunea imputată prin rechizitoriul parchetului, învederând că în cursul lunilor noiembrie-decembrie 2009, nu a pretins de la denunțătorii V.D.M.P. și M.I.L. o sumă de bani în cuantum de peste 10.000 de euro, din care ar fi primit efectiv suma de 5.000 de euro, pentru ca prin influența pe care afirma că o are asupra funcționarilor din cadrul ITRSV Cluj, Direcția Silvică Cluj, Ocolul Silvic Huedin, Apele Române, Garda de Mediu, să-i determine pe aceștia să emită acte favorabile bunei derulări a activității S.C. „G.” SRL Cluj.

În apel, în ședința publică din 22 septembrie 2011, în fața Curții, inculpatul a uzat de prevederile art.70 C.pr.pen., de dreptul la tăcere și acela de a nu se autoincrimina.

Curtea reține că o componentă a dreptului la apărare o reprezintă și dreptul la tăcere al învinuitului sau inculpatului.

Deși art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului nu prevede, în mod expres, dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria acuzare, CEDO s-a pronunțat în sensul că acestea reprezintă reguli general recunoscute și acceptate pe plan internațional, care stau la baza noțiunii de proces echitabil.

Curtea Europeană a admis însă că „dreptul la tăcere nu este un drept absolut și că, în situațiile în care probele de vinovăție sunt evidente, judecătorul poate reține unele consecințe defavorabile din tăcerea acuzatului, fără să fie afectat caracterul echitabil al procesului și prezumția de nevinovăție”.(cauza Saunders contra Regatului Unit 17 decembrie 1996).

De asemenea, inculpatul apelant a solicitat ascultarea nemijlocită în fața Curții a martorei G.L. pentru a dovedi că denunțătorul M.I.L. Lucian nu i-a predat suma de 5000 euro, așa cum a menționat în denunțul depus la DNA, ci din contră, cu acești bani și-a achiziționat un autoturism.

Motivele de apel ale inculpatului sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond cu titlu de apărări.

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpatului, Curtea a încuviințat, fără să realizeze din culpa sa, ascultarea nemijlocită a martorei G.L., care la termenul din 22 septembrie 2011 a fost propusă de către inculpat în vederea audierii, dar în lipsa depunerii adresei, aceasta nu a putut fi citată pentru termenul din 13 octombrie 2011. La această dată, instanța de apel a amânat soluționarea cauzei pentru 3 noiembrie 2011, când în urma citării, martora nu s-a prezentat în vederea ascultării, condiții în care s-a revenit asupra dispoziției anterioare.

S-a încuviințat de asemenea, de către Curte, efectuarea unui referat de evaluare de către Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj, care să contureze personalitatea inculpatului, cerere aprobată în urma solicitării acestuia.

Având în vedere criticile aduse de inculpat hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel i-a oferit inculpatului T.P. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României-Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului, cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**” (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Apărătorul ales al inculpatului a contestat probele obținute prin mijloace de probă administrate ilegal (în opinia sa) , având acest drept – a se vedea cazul Khom contra Marii Britanii - Curtea europeană de la Strasbourg.

Instanța de apel, examinând sentința atacată, a apreciat că Tribunalul Cluj a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției.

Referitor la apărările inculpatului, Curtea reține următoarele:

La data de 9.05.2008, între Primăria comunei C., jud. Cluj, reprezentată la acea dată de primarul în funcție, V.A. și SC „S.” SRL Cluj (care ulterior s-a asociat în participațiune cu SC „G.” SRL Cluj), societăți reprezentate de denunțatorul V.D.P.M., cetățean spaniol și asociata acestuia, W.P. -cetățean german- a fost încheiat un contract de concesiune cu nr. 1554/9.05.2008, având ca obiect concesiunea suprafeței de 20 ha teren pășune în vederea deschiderii și exploatării unei cariere de piatră, durata contractului fiind de 49 de ani, stabilindu-se în sarcina concesionarului o redevență de 1 euro/tonă piatră livrată, plătită lunar în contul concedentului, respectiv al Primăriei C..

Ulterior obținerii avizului de exploatare, a fost demarată activitatea de excavare în cariera de piatră (granit), printre beneficiari regăsindu-se și Primăria comunei C. (reprezentată de inculpat în calitate de primar), urmare a 2 contracte de vânzare încheiate consecutiv între Primărie și cele două societăți asociate în participațiune (unul încheiat în luna decembrie 2008, iar al doilea în luna aprilie 2009).

Activitățile în carieră au fost întrerupte la finele lunii august 2009, odată cu expirarea permisului de exploatare, împrejurare în care, reprezentanții societății au demarat procedurile de obținere a avizelor necesare reluării activității. Printre actele ce urmau a fi obținute se afla și avizul ce trebuia emis de către Inspectoratul Teritorial pentru Regim Silvic și Vânătoare Cluj (ITRSV) pentru scoaterea din circuitul silvic a unei parcele împădurite de 4,6 ha din suprafața de teren aflată în concesiune.

Potrivit dispozițiilor legale (art. 36 și următoarele din Legea 46/2008-Codul silvic), pentru emiterea aceluși aviz era necesar ca proprietarul terenului să obțină o documentație de la Direcția Silvică Cluj, Ocolul Silvic Huedin sau o societate autorizată în acest scop, în care să fie atestat gradul de consistență al vegetației forestiere, care trebuia să fie inferior coeficientului de 0,4% pentru a se putea aviza favorabil scoaterea din circuitul silvic. În baza acestei documentații și a avizului de mediu, ITRSV emitea avizul favorabil și dispunea asupra solicitării de scoatere din circuitul silvic a suprafeței respective de teren. Din aceleași dispoziții legale a rezultat că, scoaterea din circuitul silvic putea fi solicitată numai de proprietarul terenului, în speță, de către Consiliul Local al comunei C..

La debutul lunii decembrie 2009, ITRSV Cluj a transmis societății S. SRL o adresă prin care le comunica faptul că, pentru obținerea avizului era necesară întocmirea documentației privind scoaterea din circuitul silvic a unei parcele din suprafața concesiionată pentru exploatarea

carierii de piatră, documentație care putea fi realizată numai la solicitarea proprietarului terenului, respectiv, Consiliul Local al comunei C..

În acest context, prin adresa nr.6648 din 7 decembrie 2009, inculpatul T.P. a solicitat reprezentanților societății ce exploata cariera o întrevvedere la sediul Primăriei pentru 14 decembrie 2009, ora 9, în vederea discutării modului de desfășurare a contractului de concesiune.

Curtea va reține că la 08 decembrie 2009 există indicii că inculpatul T.P. l-a căutat pe martorul M.I.L. Lucian, prin intermediul căruia a transmis reprezentanților societății S. SRL și G. pretențiile sale materiale, în schimbul înlesnirii rezolvării favorabile a celor solicitate de aceștia.

Corespunde realității că la 11 decembrie 2009 martorii M.I.L. și V.D.P.M. au formulat un denunț împotriva inculpatului T.P. - primar al comunei C., jud. Cluj - cu privire la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență. Din cuprinsul acestuia a rezultat că, în cursul lunilor noiembrie - decembrie 2009, inculpatul a pretins de la denunțătorii M.I.L. și V.D.P.M. (asociat și administrator al SC „G.” SRL Cluj, ce deține în concesiune o carieră de piatră aflată pe raza comunei C.) o sumă de bani în cuantum de peste 10.000 de euro, promițând că, prin influența de care se bucură asupra funcționarilor din cadrul ITRSV Cluj, le va înlesni obținerea avizelor necesare privind scoaterea din circuitul silvic a unor terenuri cu vegetație forestieră, avize fără de care activitatea de exploatare a carierei nu mai putea continua. De asemenea, inculpatul, cu aceeași ocazie, a afirmat că își va folosi influența, pentru ca societatea denunțătorilor să obțină avizele de mediu, electricitate și apă, precum și orice alte documente necesare pentru buna desfășurare a activității, indiferent de instituția de la care vor trebui obținute. Pentru a proceda în acest sens, în cursul lunii decembrie 2009, inculpatul T.P. a pretins ca, în perioada imediat următoare să-i fie predată suma de 5.000 de euro, iar din ianuarie 2010, să-i fie înmănată, lunar, suma de 2.000 de euro, pe întreaga perioadă de exploatare a carierei de granit.

Pentru dovedirea celor cuprinse în denunț, martorii au pus la dispoziția procurorilor un reportofon ce conținea înregistrarea conversației dintre inculpatul T.P. și M.I.L. Lucian.

Curtea apreciază că înregistrarea pe reportofon, pusă la dispoziția parchetului de către denunțător, a unor convorbiri înregistrate „pe ascuns” într-un cadru privat, fără ca inculpatul să aibă cunoștință de acest fapt, **nu constituie mijloc de probă raportat la dispozițiile art.64 cod proc.pen.** Înregistrarea convorbirii pe reportofon pentru a fi valabilă trebuie să îndeplinească cumulativ două condiții imperative și anume: să fie prezentată de o persoană care să aibă calitatea de parte în proces, în sensul dispozițiilor art.24 cod proc.pen. și să nu fie interzisă de lege. În speță, s-a dovedit că înregistrarea convorbirilor pe reportofon a fost efectuată cu încălcarea prevederilor art.26 alin.1 din Constituție și ale art.68 alin.2 cod proc.pen., în condiții de clandestinitate și deci, obținută contrar prevederilor legale.

De altfel, așa cum s-a pronunțat în numeroase rânduri instanța supremă pot constitui mijloace de probă ”înregistrări audio sau video de regulă întâmplătoare, realizate în particular cu prilejul unor evenimente mai mult sau mai puțin oficiale, ocazionate de cele mai multe ori de evenimente de familie, aniversări oficiale, sau în cadrul unor manifestări cultural-sociale, unele chiar cu caracter antisocial”, condiția fiind aceea a unei înregistrări făcute și prezentate de parte și fără a fi interzisă de lege.

Instituirea unei proceduri precise și necesitatea unei autorizări exprese în cazul înregistrărilor constituie un instrument absolut, necesar garantării dreptului fundamental la viața intimă, familială și privată prevăzută și în art.8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Așadar, înregistrările efectuate pe reportofon nu sunt legale și nu vor putea fi folosite în proces, punct de vedere concordant cu interpretarea dată și de Curtea Europeană de la Strasbourg în cauza „RG și JH contra Marii Britanii”.

Pe cale de consecință, conținutul convorbirii dintre inculpat și denunțător din 08 decembrie 2009 va avea **valoarea probatorie a unor indicii** în privința comiterii faptei de către apelantul din prezenta cauză, fiind invalidat ca mijloc de probă reglementat de art.64 C.pr.pen.

Potrivit acestor indicii, rezultă că, în dialogul purtat cu denunțătorul M.I.L., inculpatul T.P. a recunoscut pretinderea anterioară a sumei de 5.000 de euro, însă precizează că, doar cu această sumă, societatea nu a rezolvat nimic, întrucât sunt multe documente și avize de obținut, iar el nu

înțelege să „le țină spatele” decât dacă îi vor remite în plus, lunar, suma de 1.000-2.000 de euro. Din aceleași indicii mai rezultă că, inculpatul a promis că va efectua demersurile necesare pentru obținerea scoaterii din circuitul silvic a unei suprafețe de teren concesionate, va obține aprobarea Consiliului Local pentru realizarea documentației necesare; va interveni la Direcția Silvică Cluj (unde va vorbi cu Bia, referindu-se la martorul B.C., angajat al acestei direcții și fost director) sau la Ocolul Silvic Huedin (unde va vorbi cu G., indicându-l pe martorul G.G., angajat al acestei instituții) pentru ca documentația ordonată oricărui din cele două unități să conțină numai elemente care să asigure avizarea finală favorabilă. De asemenea, inculpatul a promis că va interveni pe lângă angajații ai ITRSV Cluj, la „prieteni mei B. și G.”, referindu-se la martorii B.T. și G.D., pentru a obține societății, aviz favorabil și că, pentru suma de 2.000 de euro pretinsă de la denunțatori și pe care ar fi urmat să o primească lunar, este dispus să „le țină spatele, să ajute, să lucreze” la orice alte probleme vor întâmpina în activitatea societății comerciale.

Conform denunțului depus la fila 1 u.p., M.I.L. învederează că inculpatul T.P. îl aștepta la 11.12.2009 pentru a-i preda suma de 5000 euro, ca primă tranșă din suma de 10000 euro pretinsă.

Așa fiind, prin ordonanța procurorului din data de 11.12.2009, s-a dispus în mod provizoriu, autorizarea înregistrărilor audio-video în mediul ambiental a discuțiilor purtate de către T.P. cu denunțatorii M.I.L., V.D.P.M. sau cu orice alte persoane, în legătură cu obiectul cauzei penale.

Potrivit probelor testimoniale și științifice administrate nemijlocit de Tribunalul Cluj a rezultat că, la data de 11.12.2009, în jurul orei 15,00, inculpatul T.P. s-a întâlnit cu denunțatorul M.I.L. la sediul Primăriei comunei C., prilej cu care inculpatul a precizat suma ce urma să-i fie remisă lunar, respectiv 2.000 de euro, pe durată nedeterminată.

Ambii au hotărât să se apeleze telefonic și să se întâlnească mai târziu, în aceeași zi, pentru remiterea sumei de 5.000 de euro (întâlnire care nu a mai avut loc, cei doi nereușind să intre în contact în cursul după-amiezii, întrucât telefonul inculpatului a fost închis). Totodată, inculpatul T.P. a precizat că reprezentanții societății ce exploatează cariera, sunt așteptați de el la întâlnirea fixată pentru data de 14.12.2009, la ora 09,00, la sediul Primăriei, cu privire la care anterior le expediase o adresă de convocare, motivul acestei întâlniri fiind tocmai legat de scoaterea din circuitul silvic a terenurilor concesionate carierei.

În acest context, la 14 decembrie 2009, în biroul său din sediul Primăriei C., inculpatul T.P. i-a asigurat pe denunțatorii M.I.L., V.D.P.M. și pe martora W.P., asociat în SC „G.” SRL de întreaga sa disponibilitate pentru a ajuta societatea în obținerea tuturor avizelor necesare, indiferent de instituția de la care ele vor trebui obținute, promițând că va determina prin influența de care se bucură și prin intervenții asupra angajaților de la acele unități, emiterea actelor. Cu acel prilej, inculpatul T.P. a reafirmat pretinderea sumei de 5.000 de euro ce urma a fi primită chiar în acea zi, precum și a celei de 2.000 de euro lunar, începând cu anul următor. Încercând să justifice pretențiile sale, inculpatul T.P. a afirmat către denunțatori că, de acum încolo „le va ține spatele la toate intemperiile ce vor urma”. La terminarea întâlnirii, inculpatul a convenit cu M.I.L. că îl va contacta telefonic și vor stabili locul de întâlnire pentru remiterea banilor.

Întâlnirea dintre cei doi în vederea primirii banilor, respectiv a primei tranșe în sumă de 5.000 de euro, a avut loc în data de 14.12.2009, în jurul orei 23,20, la ieșirea din municipiul Huedin, pe Drumul European 60, în autoturismul de serviciu al inculpatului T.P. și a fost înregistrată în baza autorizației de interceptare și înregistrare audio video ambientală nr. 454/14.12.2009 emisă de către Tribunalul Cluj.

La 14.12.2009, inculpatul a sosit la restaurantul „M.”, locație stabilită telefonic cu denunțatorul M.I.L. Lucian. Cu prilejul acelei discuții purtate de cei doi, inculpatul T.P. s-a arătat dispus ca, după ce va „încasa” timp de 6-8 luni suma de câte 2.000 de euro lunar, de la denunțatori, dacă situația economică a societății nu va fi prea bună, să negocieze cuantumul acesteia. Pentru primirea sumei de 5.000 de euro, inculpatul i-a cerut denunțatorului să meargă la mașină. În interiorul autoturismului cu care inculpatul s-a deplasat la întâlnire, acesta a primit de la martorul M.I.L. suma de 5.000 euro, pretinsă anterior ca primă tranșă.

Având în vedere modul de administrare a mijloacelor de probă în acest dosar de către procurori, curtea apreciază că în speță nu sunt incidente disp.art.64 alin.2 C.pr.pen. potrivit căruia „probele obținute în mod ilegal, nu pot fi folosite în procesul penal”, neexistând nici o încălcare a principiului loialității în realizarea acestora.

Potrivit art.68 alin.2 C.proc.pen., este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue comiterea unei fapte, în scopul obținerii de probe. Acest text de lege nu trebuie privit însă izolat, rupt de context, ci integrat unitar în titlul din care face parte, respectiv interzicerea mijloacelor de constrângere.

Deși legiuitorul nu a indicat expres în ce constă acțiunea de determinare, este incontestabil că aceasta nu poate avea loc decât prin modalitățile alternative prevăzute în alin.1 al articolului indicat: violențe, amenințări, ori alte mijloace de convingere, precum și promisiuni sau îndemnuri.

În lipsa unor asemenea acțiuni insidioase, nu se poate reține că există o determinare, întrucât numai prin modalitățile alternative de mai sus se influențează voința persoanei asupra căreia acestea se exercită, ea fiind în situația în care nu mai gândește și acționează liber.

A considera că, dincolo de exigențele textului de lege, orice acțiune din partea unei persoane se poate circumscrie noțiunii de „determinare” înseamnă, pe de o parte, a ignora împrejurarea că cel asupra căruia se exercită determinarea **are deplină capacitate de exercițiu**, iar, pe de altă parte, a adăuga la lege, dând noțiunii și alte semnificații decât cele pe care legiuitorul însuși le-a dat.

Ținând cont că în opinia Curții, mijloacele de probă administrate în prezenta speță au fost obținute în mod legal, conchidem că vinovăția inculpatului T.P. în comiterea infracțiunii de trafic de influență este dovedită și prin conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale dintre inculpat și denunțator, neexistând nicio provocare din partea procurorilor în determinarea acestuia la comiterea infracțiunii.

Cât privește nerespectarea prevederilor legale vizând procedura efectuării înregistrării comunicărilor sau a celor realizate în mediul ambiental, în condițiile în care au fost instalate mijloacele tehnice pe corpul denunțatorului M.I.L. în 11 și 14 decembrie 2009, Curtea reține că acestea reprezintă mijloace de probă legal realizate, cu respectarea deplină a aceluiași principiu al loialității obținerii probelor.

La dosarul cauzei nu trebuie să fie depuse procese verbale vizând modul de instalare a mijloacelor tehnice pe corpul martorului M.I.L., de către DNA, ci trebuie să existe autorizarea magistratului de la instanța competentă, de efectuare a înregistrărilor și interceptărilor solicitate de procuror, act în baza căruia organele de anchetă montează aparatura necesară asupra denunțatorului.

Aceste acte sunt depuse în mod valabil la dosar u.p. (încheierea penală din 14.12.2009 a Tribunalului Cluj și autorizația din 14.12.2009 a Tribunalului Cluj).

S-a susținut că înregistrarea convorbirii ambientale din 11.12.2009 din biroul inculpatului din cadrul Primăriei C., dintre acesta și denunțatorul M.I.L. s-a realizat fără autorizație, întrucât în realitate, discuțiile au avut loc în dimineața zilei de 11.12.2009 și nu după orele 12, așa cum se menționează în autorizația emisă provizoriu de procurorul DNA.

În acest sens, inculpatul apelant invocă și declarația denunțatorului M.I.L. din fața Tribunalului Cluj din care ar reieși că întrevederea dintre ei a avut loc între orele 10-11, în data de 11.12.2009. În faza de urmărire penală, denunțatorul nu a menționat ora la care s-a întâlnit la acea dată cu inculpatul.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că această apărare este nefondată pentru următoarele argumente:

La fila 23 u.p. există ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare audio-video și în mediul ambiental cu titlu provizoriu a discuțiilor purtate de către apelant cu denunțatorul M.I.L., V.D.P.M. sau de către inculpat cu orice alte persoane în legătură cu obiectul cauzei penale.

Autorizarea a fost emisă pe o perioadă de 48 ore de la 11.12.2009 ora 12 și până la 13.12.2009 ora 12.

Prin încheierea penală nr.292 din 14.12.2009, Tribunalul Cluj a confirmat ordonanța procurorului emisă pe o durată de 48 ore și a autorizat interceptarea pe 28 zile începând cu 14.12.2009 ora 8.30 a înregistrărilor audio-video și în mediu ambiental a discuțiilor purtate de către inculpat cu denunțatorul M.I.L., V.D.P.M., precum și cu orice alte persoane care au legătură cu această cauză.

La fila 151 dosar u.p. este depus procesul verbal de certificare a înregistrărilor de către DNA Cluj, din care rezultă fără echivoc, că acea convorbire ambientală din 11 decembrie 2009, dintre inculpat și M.I.L. a avut loc între orele 14,44 – 14,52, deci, după ora 12, de când își începea valabilitatea ordonanța provizorie emisă de procuror.

Conținutul înregistrărilor depuse la dosar de către procuror putea fi combătut de către apărare, nu prin declarații de martori, ci prin solicitarea efectuării unei constatări tehnico-științifice sau expertize asupra veridicității datelor de identificare a mijlocului tehnic folosit, a suportului de stocare care cuprinde informații și cu privire la ora înregistrării.

În lipsa unei contraprobe nesolicitată în acest sens de către apărare, Curtea reține ca veridică ora 14,44 – 14,52, drept dovadă a convorbirii ambientale din 11.12.2009 dintre inculpat și denunțatorul M.I.L.

Atât în faza de urmărire penală, cât și în cea de cercetare judecătorească, inculpatul T.P. a negat împotriva evidenței că s-ar face vinovat de săvârșirea faptei pentru care a fost trimis în judecată, susținând că singurele discuții pe care le-a avut cu reprezentanții societății care exploata cariera de piatră, respectiv cu numiții V.D.P.M., W.P. și M.I.L. au vizat determinarea acestora la intrarea în legalitate în ceea ce privește obținerea avizelor de exploatare. Inculpatul nu a recunoscut pretinderea vreunei sume de bani și nici primirea, la data de 14.12.2009 a sumei de 5.000 euro, învederând că, dimpotrivă, a respins repetat orice propunere venită în acest sens din partea denunțătorilor. Mai mult, inculpatul a susținut că denunțătorii i-au adresat numeroase amenințări, atât lui, cât și membrilor familiei, în contextul în care nu le permitea exploatarea carierei în afara avizelor legale și care au determinat inclusiv reacția sa violentă la momentul intervenției echipei DNA, precum și ascunderea timp de aproape două zile, consecutiv cu neprezentarea la organele de anchetă, potrivit citării telefonice.

Susținerile inculpatului sunt lipsite de logică, nereale, fiind combătute prin probele testimoniale, științifice și conținutul interceptărilor efectuate și atașate dosarului.

Având în vedere apărarea formulată de inculpatul T.P. în cursul judecății și al urmăririi penale, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a drepturilor omului a statuat în sensul că „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Pentru a fi luate în considerare declarațiile inculpatului, în fața instanței de judecată, precum și cele date în cursul urmăririi penale, trebuie să răspundă unei duble condiționalități privitoare la argumentele temeinice care le-au determinat și la coroborarea lor cu celelalte probe administrate în cauză.

În același timp, această examinare și apreciere a declarațiilor este subordonată principiului aflării adevărului și angajării răspunderii penale în condițiile legii.

Aprecierea probelor într-o cauză dedusă judecății, este rezultatul unui proces de cunoaștere a realității obiective, în cadrul căruia probele dau naștere unui sentiment de certitudine în legătură cu existența sau inexistența unei infracțiuni, confirmarea sau absența vinovăției persoanei trimise în judecată.

Potrivit disp. art 63 al.2 C.pr.pen. probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecăreia se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, în urma examinării tuturor celor administrate, în scopul aflării adevărului.

În virtutea acestor dispoziții, orice infracțiune poate fi dovedită prin orice mijloace de probă prevăzute de lege, dacă organul judiciar și-a format convingerea că a aflat adevărul în cauza penală.

Pe de altă parte, prezumția de nevinovăție care guvernează procesul penal îmbracă două coordonate: administrarea probelor în faza de urmărire penală și a cercetării judecătorești și interpretarea acestora. În ceea ce privește interpretarea probelor, pentru a putea fi răsturnată prezumția de nevinovăție este necesar ca instanța să înlătore eventualitatea, bănuielile, supozițiile, aproximațiile, pentru că atunci când faptele nu sunt stabilite cu certitudine, nu poate fi pronunțată o hotărâre de condamnare.

În speță, Parchetul a dispus trimiterea în judecată a inculpatului pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență, prev.de art.257 C.pen. rap.la art.6 din Legea 78/2000.

În raport de disp.art 62 , 63 C.pr.pen. cu referire la art.1, art. 200, art.289 C.pr.pen., hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate. Ori, în cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și cele administrate în faza judecătii, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunii de trafic de influență este inculpatul T.P. și că fapta a existat în realitate.

În fața Tribunalului Cluj au fost ascultați nemijlocit toți martorii din rechizitoriul Parchetului, precum și martorii propuși în apărare de către inculpat. Din conținutul depozițiilor acestora rezultă că inculpatul a pretins de la denunțător o sumă de bani de 10.000 euro, din care a primit efectiv suma de 5.000 euro pentru a determina funcționari din cadrul mai multor instituții publice să emită unele documente favorabile societății ce exploata cariera de piatră.

În fața Curții de Apel, inculpatul a propus în apărarea sa pe martora G.L. la termenul din 22.09.2011, cerere încuviințată de către instanță. Datorită împrejurării că inculpatul și apărătorii săi nu au depus adresa de domiciliu a acesteia, pentru a fi citată legal și martora nici nu a fost prezentată magistraților, la termenul din 13.10.2011, procesul s-a amânat în acest scop, pentru termenul din 03.11.2011. La această dată, în urma citării legale, martora nu s-a deplasat la instanță și nici nu a fost prezentată de către inculpat, condiții în care Curtea a revenit asupra probei, tendința de tergiversare a judecării cauzei de către inculpat fiind evidentă.

Un semn de îndoială asupra credibilității martorei este faptul că aceasta nu a fost invocată ca probă în apărare încă din cursul urmăririi penale, când aceste împrejurări puteau fi clarificate și demonstrate, eventual realitatea lor. Pe de altă parte, nu s-a dovedit prin nicio probă că suma de 5.000 euro ar fi rămas asupra denunțătorului M.I.L., împrejurare ce urma să fie demonstrată prin audierea numitei G.L..

Astfel, denunțătorii M.I.L. și V.D.P.M. P., atât în faza de urmărire penală, cât și în fața Tribunalului Cluj învederează la unison că începând cu luna noiembrie 2009, inculpatul le-a pretins suma de 5.000 euro pentru a-i sprijini în obținerea avizelor necesare funcționării SC G. și câte 2.000 euro lunar pentru a-i proteja în exploatarea carierei, promițând că în schimbul acestor sume de bani, va interveni la ITRSV Cluj și la Agenția de Mediu, pentru a facilita obținerea documentelor de care firma avea nevoie pentru desfășurarea legală a activității.

Martora W.P., atât în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței a precizat textual: „M.I.L. Lucian s-a întâlnit cu primarul T.P. în luna noiembrie 2009...ocazie cu care am aflat că acesta a pretins suma de 5.000 euro pentru a ne sprijini în obținerea avizelor necesare funcționării și câte 2.000 euro lunar pentru a ne proteja în exploatarea carierei. M.I.L. ne-a comunicat acest lucru și mie și lui M.. Inițial nu am putut să credem și am hotărât să achiziționăm un reportofon pe firmă, pe care să i-l dăm lui M.I.L. și care să înregistreze discuția ce urma să o aibă cu primarul.”

În același sens, declară atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată, martorul C.A.I. „am înțeles de la M.I.L. că a purtat o discuție cu primarul, din care a rezultat că acesta va

ajuta firma pe viitor, dar că avea anumite pretenții...întâlnirea a avut loc în jurul datei de 2 decembrie, după care M.I.L. mi-a spus mie și lui M. că primarul pretinde suma de 5.000 euro, care trebuie să-i fie remisă înainte de sărbători. Am înțeles că, în schimbul acestei sume de bani, inculpatul va interveni la ITRSV Cluj și la Agenția de Mediu pentru a facilita obținerea avizelor de care firma avea nevoie...În zilele următoare, am înțeles de la cei doi, că M.I.L. a avut o altă discuție cu inculpatul, ocazie cu care acesta a reiterat pretenția inițială de 5.000 euro și în plus, a pretins o sumă cuprinsă între 1000-2000 euro, dând asigurări că pe viitor, el va ține spatele firmei, în sensul că se va implica personal în obținerea avizelor pentru firmă și rezolvarea altor probleme care s-ar putea ivi pe parcurs”.

De asemenea, în cauză au fost ascultați ca martori B.T., G.D., G.G.D., B.C., angajați ai ITRSV Cluj, Direcția Silvică Cluj și ai Ocolului Silvic Huedin, persoane ce au învederat că se cunosc cu inculpatul, însă niciodată acesta nu le-a solicitat să procedeze la întocmirea unor documente prin care să faciliteze societățile G. și S. și scoaterea din circuitul silvic a unor suprafețe din terenul aflat în concesiunea carierei de piatră. Acești martori au fost audiați și în faza de urmărire penală, ocazie cu care au relatat aceleași aspecte.

Martora G.L.I. a învederat că-și menține integral declarația din fața procurorului, în fața organelor de anchetă afirmând că ea cunoaște împrejurarea achiziționării reportofonului, fără a ști însă scopul utilizării acestuia.

Din declarația martorei M.I.V., nu rezultă că aceasta ar cunoaște vreo împrejurare legată de comiterea infracțiunii imputate inculpatului, neparticipând la nicio ședință a Consiliului Local C..

Martorul T.V., în declarația de la instanță, cunoaște împrejurarea că inculpatul le-ar fi comunicat denunțătorilor „să-și pună la punct toată documentația necesară funcționării legale a activității lor, însă niciun aspect legat de comiterea infracțiunii imputate apelantului”.

Din declarația martorului L.A., cumnat cu inculpatul (persoană interesată în cauză), rezultă faptul că denunțătorii l-ar fi amenințat în mod repetat pe apelant, fără a preciza în ce constau acele amenințări, cât de serioase erau și pentru ce anume erau efectuate, în perioada noiembrie – decembrie 2009. Această declarație va fi înlăturată de către Curte, deoarece nu se coroborează cu restul probelor administrate în cauză.

Din aceleași considerente vor fi înlăturate și declarațiile martorilor T.N. și T.S., frați cu inculpatul, care datorită gradului de rudenie, sunt făcute pentru a-i atenua răspunderea penală și pentru a demonstra că fratele lor a fost victima unor infracțiuni de amenințare din partea denunțătorilor.

Curtea reține că eventualele amenințări, nedovedite în cauză, proferate de denunțători la adresa inculpatului puteau face obiectul unor plângeri penale din partea acestuia pentru infracțiunea de amenințare prev.de art.193 C.pen., care trebuiau adresate organelor competente, împrejurări nedemonstrate în speță.

De asemenea, conținutul convorbirilor interceptate dintre inculpat și denunțători, demonstrează vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate prin actul de sesizare al instanței. Astfel, chiar dacă datorită caracterului clandestin, înregistrarea conversației dintre inculpat și denunțătorul M.I.L. Lucian cu ajutorul reportofonului are valoarea doar a unor indicii, acestea sunt relevante pentru poziția psihică a inculpatului în relațiile cu martorii V.D.P.M., M.I.L. Lucian, W.P. și conturează oferirea ajutorului său acestor persoane „cu toate care trebuie rezolvate la ITRSV, la Electrica, prin intervenția sa la conducătorii acestor instituții”, pentru a soluționa favorabil cererile S. SRL.

Punctual, în discuția avută cu M.I.L., inculpatul T.P. critică faptul că reprezentanții carierei „au dat bani în stânga și-n dreapta” pentru scoaterea terenului din fondul forestier și nu au venit să-i ceară lui ajutorul; totodată, inculpatul se oferă să se consulte cu „prieteni mei B. și G. să le cer ajutorul” legat de obținerea avizului de la ITRSV Cluj (referindu-se la martorii B.T. și G.D.-angajați ai ITRSV Cluj), promite că va interveni la ITRSV Cluj și „la C., fostul șef” și-i va spune că este de acord cu solicitările S.. De asemenea, cu prilejul aceleiași discuții inculpatul afirmă că, dacă nu se va lua legătura cu el, le va pune piedici în obținerea documentelor „că io-l pot încurca de să vorbească singur. Deci mă, io o să-l lucrez pă ăsta, să vadă că dacă nu-l ajut îi pă spate...”. În

același context, inculpatul mai afirmă că le va îngreuna activitatea și pe linia transportului pietrei excavate, punându-le la podul de acces către carieră semnul „interzis”.

Tot cu prilejul acelei întâlniri, inculpatul T.P. se oferă să vorbească la Electrica cu „șeful de acolo” și-i garantează că „acela va veni și va aproba cele necesare”. Inculpatul subliniază că reprezentanții societății au solicitat degeaba întocmirea unui nou amenajament silvic pentru că, în final, documentul va trebui aprobat de către Consiliul local C. și astfel ajung tot la el, la primar.

În continuare, inculpatul T.P. pretinde explicit de la denunțator să-i fie remisă lunar suma de 1000-2000 de euro, ca să știe „*pentru ce muncește...că ține cariera în spate*”, precizând că, pentru această „taxă lunară” el îi va ajuta „*cu toate care trebuie rezolvate*”. În același context inculpatul T.P. a recunoscut pretinderea anterioară a sumei de 5000 de euro, precizând că doar cu această sumă societatea nu a rezolvat nimic întrucât sunt multe documente și avize de obținut iar el nu înțelege să „le țină spatele” decât dacă îi vor remite în plus, lunar, suma de 1000-2000 de euro.

Deși inculpatul T.P. afirmă că el are situație materială bună „*io am ce-mi trebe, nu trăiesc din Primărie*”, totuși, nu vrea „*să fie ținut de prost....bani la Primărie nu, bani la mine nu*”.

Curtea reține că din conținutul aceluiași interceptări, rezultă că în cursul zilei de 11.12.2009 la întrebarea denunțatorului „pe ce perioadă pretinde să-i fie plătită acea sumă”, inculpatul a răspuns „merem înainte...și eu pui osul și vă ajut...”, prin aceasta lăsând să se înțeleagă că este pentru întreaga perioadă de funcționare a carierei.

Inculpatul îl asigură pe denunțator că, odată primiți banii, ei nu vor mai avea nicio problemă cu primăria și-i cere să aibă încredere în el că nu-i va păcăli.

La 14.12.2009 la întâlnirea de la Primăria C., inculpatul, în prezența denunțătorilor, a confirmat, din nou, pretinderea foloaselor materiale arătându-se dispus, atât să intervină la instituțiile publice ITRSV, Agenția de Mediu, cât și de a negocia noi clauze asupra contractului de concesiune, mai favorabile societății ce exploata cariera. Astfel, deși inculpatul, în fața Tribunalului Cluj, a susținut că singura rațiune pentru care a solicitat această întrevvedere a fost aceea de a „*determina reprezentanții societății concesiunare la intrarea în legalitate*”, înregistrările audio video dovedesc fără îndoială faptul că acesta a dorit să-și asigure folosul material prin implicarea sa în obținerea documentelor necesare, prin afirmarea și traficarea influenței de care susținea că se bucură asupra unor funcționari.

Curtea reține că aceste aspecte rezultă din conținutul convorbirilor interceptate, din cadrul discuției din 14.12.2009, reieșind fără echivoc pretinderea de către inculpat atât a sumei de 5.000 euro, cât și a celei de 2.000 euro lunar, pentru a favoriza societatea denunțătorilor în activitatea de exploatare a carierei:

Astfel, așa cum reiese din procesul verbal de certificare a înregistrărilor, u.p. , inculpatul își arată disponibilitatea de a-i ajuta pe denunțatori în schimbul sumelor de mai sus, afirmând textual: „păi da, păi aicea îi rolul meu, că tre' să vă ajut, tre' să v-ajut cu chestia asta, tre' să v-ajut cu podu', tre' să v-ajut cu drumu', ăsta-i ajutor, păi altfel....? „

Relevant este că la întrebarea denunțatorului M.I.L. „*și cu ăștia 5.000 să acoperă astea?*”, inculpatul afirmă cu tărie, categoric, textual „*că nu va mai pretinde alte sume, da mă, da; să acoperă; sigur, da sigur*”.

Curtea reține că la întrebarea denunțatorului M.I.L. adresată inculpatului în sensul că de când îi datorează societatea suma de 2.000 euro lunar, inculpatul a afirmat „*că din primăvară, după ce au autorizațiile*”.

Pentru obținerea documentelor, în prezența celor trei, inculpatul a contactat telefonic un expert silvic, cu care a stabilit o întâlnire pentru aceeași săptămână (ziua urmând a fi fixată ulterior), privitor la întocmirea amenajamentului silvic necesar societăților S. și G.. După încheierea dialogului telefonic, inculpatul i-a asigurat că expertul lucrează și între sărbători și că, în maxim 2 săptămâni vor avea documentația întocmită și, dacă va fi nevoie, „*... chiar și acolo unde vor da peste suprafețe împădurite vor face în așa fel încât să rezulte că nu au fost arbori niciodată...*”.

Conform declarației denunțatorului M.I.L. Lucian, confirmată de înregistrarea audio video ambientală, la finalul întâlnirii a convenit cu inculpatul T. că se vor contacta telefonic mai târziu -

sens în care inculpatul și-a notat numărul de telefon al denunțatorului - pentru predarea sumei de 5000 de euro (la fila 6 dosar u.p. este depus în probațiune bilețelul cu numărul de telefon scris de inculpat).

Curtea reține că din conținutul aceluiași interceptări din 14.12.2009, de la restaurantul M. din Huedin, locul unde inculpatul s-a întâlnit cu denunțatorul M.I.L. pentru a primi suma de 5000 de euro, rezultă că inculpatul i-a spus denunțatorului că el a știut exact că societatea concesionară va avea nevoie de documentația pentru scoaterea din circuitul silvic al terenului concesionat și că, în acest sens era necesar, în prealabil, acordul Consiliului local al Primăriei C., și că, pentru solicitarea acestui act „*v-am așteptat la cotitură...că ei, în prostia lor au crezut că gata, vor rupe tot, vor face...dar eu am știut că ITRSV-ul eu trebuie să-l fac.....voi ați crezut că numai veniți cu tăte avizele, mi le puneți să le semnez....*”

Raportat la apărarea formulată de inculpatul T.P., în sensul că în autoturism, denunțatorul i-a oferit suma de 5000 de euro iar el a respins oferta, înregistrările efectuate în cauză dovedesc fără îndoială faptul că apelantul a primit acei bani. Astfel, la acel moment, când denunțatorul i-a oferit banii, i-a spus inculpatului „*5.000 de euro, ia acolo și numără-i*”, la care T.P. a precizat în interiorul autoturismului său „*lasă-i mă, acole!*”. Denunțatorul, pentru a se asigura că a fost bine înțeles, a întărit cuantumul sumei oferite „*5.000*”, inculpatul acceptând-o, spunând „*Bine mă*”, banii fiind luați de acesta în mână și introduși în torpedou.

În aceste condiții, apărarea inculpatului, în sensul că nu și-a însușit cei 5.000 euro este neveridică, urmând a fi înlăturată.

În realitate, Curtea reține că inculpatul sesizând că denunțatorii posedau importante sume de bani din derularea unor afaceri civile și comerciale, a proiectat activitatea infracțională prin contactarea acestora cu o ofertă de sprijin, prin traficarea influenței sale la unele instituții publice care aveau în competență eliberarea unor acte necesare pentru buna funcționare a societății martorilor.

Afirmațiile inculpatului referitoare la obținerea rapidă a unor acte pentru corecta funcționare a firmei denunțatorilor, au avut ca scop creșterea încrederii acestora în posibilitățile sale de manipulare a bunei desfășurări a activității unor instituții, cu consecința imediată a achitării necondiționate a sumelor de bani pretinse.

Curtea reține că referitor la întâlnirea din restaurantul M., în scopul de a obține copiile avizelor deținute de societatea concesionară, înregistrările ambientale efectuate în cauză pun în evidență că apărările inculpatului sunt nereale. Astfel, din cuprinsul procesului-verbal de certificare a înregistrărilor depus la fila 163 u.p. rezultă că inculpatul venise la întâlnire pentru unicul scop de a i se remite suma de 5000 de euro de la M.I.L., sumă pe care a și primit-o în interiorul autoturismului. Discuțiile purtate de cei doi evidențiază, conform interceptărilor atașate dosarului, că inculpatul T.P. nu a solicitat niciun moment primirea acelor avize la acea dată. De altfel, după cum rezultă din înregistrările ambientale din dimineața de 14.12.2009 din biroul inculpatului, acesta ceruse denunțatorilor ca respectivele documente să fie copiate și aduse abia la întâlnirea fixată pentru sfârșitul săptămânii, cu expertul silvic, ce urma să întocmească amenajamentul silvic.

Astfel, inculpatul T.P. afirmă: „*încercați să veniți cu tăte hârtiile și tăte avizele ce le avem, ca să știm ce trebe făcut*”.

Din examinarea întregului material probator administrat, precum și a poziției adoptate de inculpat, Curtea și-a format convingerea că între apelant și denunțatorul M.I.L. Lucian a fost creată o legătură ce excede obligațiilor acestuia decurgând din modul de conduită al unui funcționar ce aparține administrației publice.

Legea nu interzice vreunui membru al administrației publice, în speță inculpatului, să aibă relații sociale cu orice persoană, chiar dacă acestea nu pot fi justificate, însă îi cere să se abțină de la contacte cu persoanele ce au interese în domeniul sferei sale de activitate, pentru ca acest lucru conduce la știrbirea imaginii publice a funcționarului.

Pe de altă parte, calitatea inculpatului T. și atribuțiile de serviciu ale acestuia nu impuneau ca să se întâlnească cu denunțatorul într-un restaurant pentru a discuta probleme de serviciu, iar

pe de altă parte, conținutul înregistrărilor convorbirilor cu denunțatorul de la acea dată au dovedit fără echivoc că acesta a fost implicat în săvârșirea faptei de corupție imputate.

Față de conținutul probelor reliefate mai sus, este evident că nu se poate susține că totul a fost o înscenare, iar martorii sunt interesați să-l acuze pe nedrept pe inculpat.

Curtea constată că invocarea nevinovăției de către inculpat, atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești, contrazice nesuștinut probatoriile administrate în cauză.

Simpla afirmație a unei stări de fapt – fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă - nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Din probele administrate în cauză nu a rezultat că inculpatul ar fi făcut intervenția pentru care a pretins și primit suma de 5.000 euro, prezumându-se astfel că aceasta i-a revenit în totalitate.

Prin această incriminare a infracțiunii de trafic de influență, în art.257 C.pen., legiuitorul a urmărit sancționarea faptelor celor care, speculând reala sau pretinsa lor influență, pe lângă vreun funcționar sau alt salariat, aruncă suspiciune asupra acestora și implicit, asupra desfășurării corecte a activității instituțiilor din care fac parte.

Interesul proteguit este, în principal, buna reputație a unor astfel de instituții, legiuitorul urmărind apărarea acestora de discreditarea care poate rezulta din faptul că o persoană – ce urmărește să-și creeze o sursă ilicită de venituri – se laudă cu reala sau pretinsa influență asupra unui funcționar.

Pentru existența și implicit, consumarea infracțiunii de trafic de influență, nu interesează dacă intervenția pe lângă funcționar s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenția reală sau presupusă se urmărește determinarea unei acțiuni licite sau ilicite și nici dacă s-a efectuat ori nu, actul ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului.

Dezaprobară exprimată prin incriminarea faptei de trafic de influență privește scopul urmărit de infractor, nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței reale, ori presupuse. De asemenea, pentru existența infracțiunii de trafic de influență este indiferent faptul că inițiativa aparține traficantului sau persoanei interesate ca influența să fie exercitată.

Pentru existența infracțiunii de trafic de influență, Curtea reține că trebuie să fie întrunite, cumulativ, următoarele condiții, referitoare la latura obiectivă: este important ca acea influență, reală sau presupusă a făptuitorului să fi constituit pentru cumpărătorul de influență, motivul determinant al tranzacției. Așadar, făptuitorul este necesar să precizeze actul referitor la care se trafică influența, probele dosarului confirmând această împrejurare.

De asemenea, este necesar ca inculpatul să promită intervenția sa, pe lângă un funcționar spre a-l determina să facă sau să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, Curtea reține că această faptă se săvârșește numai cu intenție calificată prin scop, care constă în efectuarea sau neefectuarea unui act ce intră în atribuțiile de serviciu ale funcționarului, neexistând, niciun dubiu, asupra atitudinii inculpatului de conștiință și voință. Astfel, voința sa constă în săvârșirea uneia sau mai multora din acțiunile specifice elementului material al infracțiunii – știind că foloasele reprezintă prețul influenței sale asupra funcționarului - , pe planul conștiinței reprezentându-și pericolul creat pentru activitatea primarului și implicit, crearea de suspiciuni cu privire la onestitatea funcționarilor. Acțiunea, care constituie elementul material al infracțiunii, se săvârșește numai cu intenție directă – dol special – fiind necesară voința inculpatului de a primi bani, bunuri sau alte foloase necuvenite – deși, legal, nedatorate – respectiv, să existe un contraechivalent al conduitei sale ilicite și știința că își însușește ceva ce nu i se cuvine, aspecte dovedite cu prisosință de probele dosarului.

Curtea va înlătura ca nefondată și apărarea inculpatului privind amenințările exercitate asupra sa de către denunțatori, cu un pericol neprecizat. Astfel, deși inculpatul T.P. a afirmat că, în seara de 14.12.2009, în interiorul autoturismului, denunțatorul M.I.L. „a început să mă amenințe spunându-mi că dacă nu le dau pace o să-mi facă denunț la DNA, o să-mi facă familia, o să-mi pună pe cap oameni și o să-mi arate el”, înregistrările audio video ambientale

relevă faptul că acesta l-a chemat pe denunțator în mașina sa, cu unicul scop de a primi acolo cei 5.000 de euro. De asemenea, pe parcursul celor câteva minute în care s-au aflat împreună în mașină, cei doi au discutat exclusiv despre suma de bani remisă inculpatului și despre iluminatul stradal de sărbători al orașului Huedin. În aceste condiții, este evident că poziția inculpatului T.P., care a declarat că denunțatorul M.I.L. Lucian l-a amenințat pe durata deplasării cu autoturismul, amenințări care i-au indus o stare de temere ce a stat la baza reacției sale violente la momentul intervenției echipei DNA, soldată cu avarierea autoturismelor, este una neveridică, de circumstanță, nesusținută de probele cauzei. Față de pregătirea profesională a inculpatului și împrejurarea că a cunoscut încălcarea legii penale, acesta a conștientizat că oprirea sa este efectuată de organele abilitate ale statului, condiții în care pentru a scăpa nesancționat, a fugit de la fața locului.

În același context poate fi interpretat și refuzul de a se prezenta în data de 15.12.2009 la citarea telefonică făcută de procuror, acesta arătând că „**i-a fost teamă că este o capcană a celor care îl amenințau...și care vroiau să-l localizeze...**”, făcând referire la așa zisele amenințări aduse de denunțatorul M.I.L..

În cursul cercetării judecătorești, inculpatul, prin apărătorii aleși, a solicitat achitarea sa în temeiul art.10 lit.a și art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen.

Motivul invocat, constând în inexistența faptei, nu are corespondent în probele dosarului, acestea convergând indubitabil către confirmarea existenței infracțiunii, în condițiile cerute de latura obiectivă.

De altfel, pentru a putea invoca achitarea întemeiată pe art.10 lit.a C.pr.pen., inculpatul ar fi trebuit să dovedească că nu a existat o faptă în materialitatea ei și nu neapărat penală.

Ori, în cauză, inculpatul a recunoscut că a avut mai multe întâlniri și discuții cu denunțatorul, că aceștia chiar au încercat să-i ofere bani, lucru refuzat de către el, **astfel că achitarea solicitată, fundamentată pe acest temei de drept, este neîntemeiată, nesprrijinindu-se pe argumente de natură a zdruncina încrederea curții în justetea probatoriilor administrate.**

Așa fiind, primul motiv de apel se va respinge ca nefondat.

Referitor la motivul subsidiar al căii de atac:

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.74 C.pen. sau a altora asemănătoare, nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art.74 C.pen., rezultă că recunoașterea circumstanțelor atenuante este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente privitoare la persoana infractorului.

Examinând probele dosarului, Curtea reține că deși inculpatul este infractor primar, în cauză a avut o atitudine procesuală negativă în raport de apărările pe care a înțeles să și le formuleze, nerecunoscând fapta imputată, nerestituind banii primiți. Numai lipsa antecedentelor penale, vârsta acestuia de 43 ani, faptul că are în întreținere un copil handicapat și o mamă în vârstă, precum și prezentarea în fața instanței la termenele de judecată, fără nicio urmă de regret pentru consecințele infracțiunii săvârșite, nu constituie împrejurări care pot fi socotite și reținute ca circumstanțe atenuante prev.de art.74 lit.a C.pen.

La individualizarea pedepsei, Curtea are în vedere complexitatea pericolului social al faptei deduse judecării, elementele obiective și subiective ce au condus la săvârșirea infracțiunii, impactul social produs de săvârșirea unei astfel de fapte, poziția adoptată de inculpat pe parcursul procesului penal, personalitatea acestuia și necesitățile procesului de reeducare și resocializare, astfel încât pedeapsa să-și poată îndeplini atât funcția corectivă, de îndreptare, cât și cea preventivă – de descurajare a săvârșirii unor fapte similare de către alte persoane.

Curtea va avea în vedere, în primul rând, gravul prejudiciu de imagine adus administrației publice, în principal, și încrederii în incoruptibilitatea funcționarilor publici.

Prin poziția ocupată la data săvârșirii infracțiunii, de primar al comunei C., inculpatul a profitat de încrederea ce i s-a acordat de către cetățeni, traficând-o în scop personal și în acest

mod, a pus în pericol principiile deontologice după care trebuie să se conducă persoanele implicate în această activitate.

Se va avea, de asemenea, în vedere, poziția nesinceră a inculpatului, care a încercat să se eschiveze de la răspundere prin invocarea unor elemente de apărare nedemonstrate prin probe și care nu fac decât să convingă instanța că procesul de resocializare al acestuia trebuie să fie de lungă durată, necesar schimbării mentalității deformate a inculpatului privind modul de desfășurare a activității în administrația publică.

Astfel de fapte, pentru care a fost condamnat în primă instanță inculpatul, săvârșite la un asemenea nivel, sunt de natură să creeze și să inducă opiniei publice convingerea că legea se oprește și nu are eficiență față de astfel de persoane care, prin statutul lor, ar trebui să asigure încrederea societății în modul în care mediul de afaceri și cel al administrației publice funcționează, astfel că, reducerea pedepsei ar potența starea de neîncredere a populației, cu privire la modul în care organele judiciare aplică legea și protejează respectarea valorilor sociale care reglementează buna și corectă desfășurare a actului de justiție.

Curtea apreciază că modalitatea de executare a pedepsei prin suspendarea sub supraveghere a acesteia conform art.86/1 C.pen. corespunde pe deplin cerințelor art.72 și 52 C.pen., nefiind cazul față de pericolul social sporit al faptei și al inculpatului de a se modifica în prevederile art.81 C.pen.

Pentru motivele ce preced se va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpat în temeiul art.379 pct.1 lit.b C.pr.pen. (Judecător Delia Purice)

12.Lovituri cauzatoare de moarte. Stabilirea prejudiciului moral și material în echitate în favoarea părții civile. Răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art. 14 C.pr.pen.)

În cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 206/A din 24 noiembrie 2011

Tribunalul Sălaj prin sentința penală nr.53 din 14 septembrie 2011, a obligat inculpatul **B.N.M.**, să plătească, în solidar cu părțile responsabile civilmente **B.R. și B.A.**, părții civile **H.L.R.**, mama victimei N.G.B. suma globală de **65.000 lei**, despăgubiri civile, reprezentând daune materiale și morale

A fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente B.R. și B.A., să plătească părții civile **Spitalul Județean de Urgență Zalău**, suma de **447,56 lei**, părții civile **Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu Mureș**, suma de **7647,67 lei** și părții civile **Serviciul Județean de Ambulanță Sălaj** suma de **363 lei**, despăgubiri civile, reprezentând cheltuieli de transport, asistență medicală și spitalizare a victimei N.G.B..

S-a constatat că inculpatul a fost obligat la cheltuieli judiciare către stat, în dosar nr.aaaa/84/2011, în care s-a soluționat latura penală a cauzei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin sentința penală nr.52 din 14 septembrie 2011, pronunțată de Tribunalul Sălaj în dosar nr.aaaa/84/2011, a fost condamnat inculpatul minor **B.N.M.** , în baza art.183 Cod penal, cu aplic. art.99 alin.3 Cod penal și art.320¹ Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii de lovituri cauzatoare de moarte, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare, cu executare.

În ședința publică din 03.08.2011, ce a constituit primul termen de judecată, inculpatul B.N.M., a declarat că recunoaște săvârșirea faptei așa cum aceasta a fost descrisă în rechizitoriu,

că i-au fost prezentate actele procedurale din timpul urmăririi penale, cunoaște învinuirea ce i se aduce și probele aflate la dosar și că dorește să fie judecat în baza acestora, pentru a beneficia de prevederile art.320¹ Cod procedură penală, privind reducerea limitelor legale de pedeapsă.

Pe de altă parte, apărătorul părții vătămate H.L., mama victimei N.G.B. a arătat, în prezența acesteia, că partea vătămată se constituie parte civilă în cauză cu suma de 15.000 lei, cu titlu de daune materiale și suma de 350.000 lei, cu titlu daune morale, conform înscrisului depus la dosar, filele 41-42, rezervându-și dreptul de a propune și alte mijloace de probă, pe parcursul procesului.

În acest context, instanța a admis cererea de disjungere a laturii civile a cauzei și în urma disjungerii, s-a format prezentul dosar, având ca obiect soluționarea laturii civile procesului penal.

În ședința din 14 septembrie 2011, partea civilă **H.L.** și-a precizat pretențiile în sensul că înțelege să solicite de la inculpat, în solidar cu părțile responsabile civilmente, o sumă globală, respectiv cele două sume adunate (**365.000 lei**), cu titlu de daune materiale și morale.

Prin adresa nr 1591/10 06 2011, **Serviciul de Ambulanta Judetean Salaj** s-a constituit parte civila in procesul penal cu suma de **363 lei**. Prin adresa nr 9289 din 30 05 2011 **Spitalul Judetean de Urgenta Zalau** s-a constituit parte civilă in procesul penal cu suma de **447,56 lei**. Prin adresa nr 10421 din data de 09 06 2011 **Spitalul Clinic Judetean de Urgenta Targu Mures** s-a constituit parte civila in procesul penal cu suma de **7647,67 lei**.

Asupra laturii civile a procesului penal, tribunalul a reținut următoarele:

Potrivit art. 14 Cod procedură penală, acțiunea civila poate fi alaturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civila iar repararea pagubei se face potrivit dispozițiilor legii civile, prin plata unei despăgubiri bănești.

Este vorba în acest caz de o răspundere civilă delictuală, în conformitate cu dispozițiile art.998 și 999 Cod civil, ce reglementează răspunderea civilă pentru fapta proprie și cu dispozițiile art.1000 alin.(2) Cod civil, ce prevăd răspunderea civilă delictuală pentru fapta altuia, respectiv a părinților pentru copiii lor minori. Desemenea sunt aplicabile dispozițiile art.1003 Cod civil, privind răspunderea solidară, în cazul răspunderii civile delictuale.

În cadrul procesului penal infracțiunea are întotdeauna valențele unei fapte ilicite, dacă a produs un rezultat păgubitor pentru partea vătămată și odată dovedită prin condamnarea inculpatului, sunt întrunite toate elementele constitutive ale răspunderii civile delictuale: existența faptei ilicite, paguba și raportul de cauzalitate dintre acestea.

Așa fiind, instanța penală va trebui să aprecieze doar întinderea pagubei, fiind în principiu irelevantă forma de vinovăție a inculpatului, în vederea stabilirii despăgubirilor constând în daune materiale și morale, întrucât răspunderea civilă delictuală presupune repararea integrală a prejudiciului, indiferent de forma vinovăției, fiind suficientă și culpa cea mai ușoară (*culpa levissima*) după cum, sunt irelevante și posibilitățile materiale pe care le are persoana răspunzătoare de producerea pagubei.

În speță, daunele materiale constau în mod evident în cheltuielile generate de deplasarea părții vătămate H.L. la Spitalul Clinic Judetean de Urgenta Targu Mures, unde fiul său, victima N.G.B. a fost internat în perioada 25 04 2011- 01 05 2011, după care a decedat și cheltuielile de înmormântare, conform actelor depuse la dosar însă daunele morale încercate de aceasta, prin moartea unicului său fiu, în vârstă de 22 de ani, sunt inestimabile.

Cu toate acestea, întinderea despăgubirilor nu poate fi una nelimitată sau exagerată, atâta vreme cât prejudiciul nu mai poate fi reparat sau compensat în totalitate. Obligarea persoanei răspunzătoare la despăgubiri exorbitante, cu mult peste posibilitățile sale materiale de onorare, așa cum se pretinde în speță, respectiv suma globală de 365.000 lei, ar fi lipsită de finalitate și s-ar transforma într-o nouă pedeapsă, de ordin pecuniar, pentru inculpat iar pentru partea vătămată ar însemna o îmbogățire fără justă cauză. Cu alte cuvinte, în abordarea unor astfel de situații ireparabile, trebuie urmărit întotdeauna realizarea pe cât posibil a unui echilibru între daunele compensatorii pretinse și despăgubirile acordate, mai ales atunci când fapta păgubitoare s-a produs din culpă sau culpă grefată pe intenție, așa cum este cazul în speță.

Pe de altă parte, instanța a constatat însă că, așa cum rezultă și din considerentele sentinței penale nr. 52/ 2011 pronunțată în aaaa/84/2011, săvârșirea infracțiunii a avut loc din culpa exclusivă a inculpatului B.N.M., așa încât față de toate aceste aspecte, apreciază că obligarea acestuia, în solidar cu părțile responsabile civilmente B.R. și B.A., la plata unei sume globale de 65.000 lei, despăgubiri civile, reprezentând daune materiale și morale, către partea civilă H.L.R., mama victimei N.G.B., reprezintă o reparație compensatorie rezonabilă, raportat la circumstanțele cauzei.

Referitor la despăgubirile față de unitățile medicale care s-au constituit părți civile în proces, cu sumele la început arătate, instanța le-a admis în totalitate așa cum s-a solicitat, pe baza actelor doveditoare depuse la dosar.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel partea civilă H.L. Rozica și inculpatul B.N.M..

Prin apelul promovat, partea civilă a solicitat obligarea inculpatului în solidar cu părțile responsabile civilmente la plata în întregime a sumelor cu care s-a constituit parte civilă în fața tribunalului respectiv, 15.000 lei daune materiale și 350.000 lei cu titlu de daune morale întrucât a suferit un grav prejudiciu în urma infracțiunii comise de apelant, pierzându-și unicul fiu.

Prin apelul său, inculpatul a cerut diminuarea daunelor materiale și morale la care a fost obligat în favoarea părții civile prin hotărârea tribunalului, arătând că au fost probate doar pretenții cu cheltuielile de înmormântare în sumă de 4000 lei, iar în privința daunelor morale acestea sunt excesive, familia inculpatului neavând de unde să le achite. Apreciază că Tribunalul Sălaj trebuia să-l oblige pe inculpat la plata unor despăgubiri direct proporționale cu veniturile sale materiale.

Curtea examinând apelurile promovate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul părții civile și al inculpatului:

Prin sentința penală nr.52 din 14 septembrie 2011, pronunțată de Tribunalul Sălaj în dosar nr.aaaa/84/2011, a fost condamnat inculpatul minor B.N.M. în baza art.183 Cod penal, cu aplic. art.99 alin.3 Cod penal și art.320¹ Cod procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii de lovituri cauzatoare de moarte, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare, cu executare, hotărâre rămasă definitivă prin neapelare.

În legătură cu modul de soluționare a laturii civile, instanța de apel apreciază că soluția Tribunalului Sălaj este netemeinică, nefiind argumentată prin prisma legislației europene, care permitea acordarea în favoarea părții civile a unor sume „în echitate”, care să compenseze atât daunele materiale cât și cele morale suferite de pe urma infracțiunii comise de inculpat.

Astfel, în privința daunelor morale sunt de remarcat următoarele:

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesuscetibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de victimele indirecte, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului European nr.75 adoptată la 14 martie 1965 în materia prejudiciului corporal care statuează expres că „**în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fi avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului**”.

Despăgubirile solicitate în prezentul dosar și care sunt considerate întemeiate de către instanță, au scopul de a alina suferința pricinuită părinților, prin moartea victimei, de care erau legați afectiv.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că partea vătămată a suferit o traumă psihică de excepție, determinată de fapta săvârșită de inculpat, - moartea fiului - astfel că daunele morale în cuantum de 200.000 lei vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat mamei, de care victima era legată printr-o relație afectivă de natură familială. Prin stabilirea daunelor morale la suma de 200.000 lei curtea apreciază că soluția va fi conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu interpretarea constantă a jurisprudenței europene.

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără **prejudiciul material**, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (**cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004**).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (**cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000**).

În speța de față, este dovedit în afara oricărui dubiu că victima a fost înmormântată potrivit obiceiului locului, sens în care s-au depus la dosar acte din care rezultă că a fost îmbrăcată cu haine noi, s-a organizat o masă de pomană la care au fost servite alimente, băuturi alcoolice, astfel că prima instanță trebuia să-l oblige pe inculpat la suportarea în întregime a daunelor materiale în cuantum de 15.000 lei în favoarea părții civile, cu atât mai mult cu cât de la data agresiunii și până în prezent, inculpatul și familia acestuia nu au încercat s-o dezdăuneze pe partea civilă.

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului**. Din actele depuse la dosar rezultă că în vederea organizării înmormântării, partea civilă a achiziționat produse alimentare, de panificație, băuturi alcoolice, haine pentru victimă, sicriu, condiții în care suma de 15.000 lei nu este exagerată, având un caracter rezonabil, ținând cont de împrejurarea că până în prezent, inculpatul nu a despăgubit-o cu nimic pe mama victimei.

Așa fiind, instanța de apel **va stabili în echitate**, că suma de 15.000 lei cu titlu de daune materiale și suma de 200.000 lei cu titlu de daune morale va contribui la justa dezdăunare a părții civile.

Nu poate fi omis faptul că victima era singurul copil al familiei părții civile, iar în urma decesului acestuia, așa cum rezultă din actele depuse în fața Curții, mama în vârstă de 45 de ani este evident că nu mai poate avea alți copii, iar în prezent suferă de o stare depresivă pentru care urmează tratament medicamentos, precum și de o hemipareză dreaptă, astfel că suma de

200.000 lei cu titlu de daune morale va constitui o compensare rezonabilă a traumei psihice de excepție încercată, ca efect al faptei inculpatului.

Apelul inculpatului este nefondat întrucât, spre deosebire de răspunderea civilă contractuală ori de altă natură, **răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art.14 C.proc.pen.).**

Prin stabilirea daunelor materiale reprezentând contravaloarea cheltuielilor de înmormântare, a pomenii organizate în memoria victimei, la suma de 15.000 lei Curtea nu a acordat o sumă exagerată care să ducă la o îmbogățire fără justă cauză a părții civile, ci din contră, a stabilit „**în echitate**” potrivit legislației europene, un quantum care să compenseze prejudiciul suferit, sub acest aspect.

În practica constantă a instanței supreme, Curtea nu a identificat vreo speță, în care la obligarea inculpatului către partea civilă să se țină cont de posibilitățile materiale ale acestuia la repararea prejudiciului.

Nu în ultimul rând, Curtea va reține că prin sentința penală rămasă definitivă a Tribunalului Sălaj s-a stabilit culpa exclusivă a inculpatului în săvârșirea infracțiunii de lovituri cauzatoare de moarte.

În sinteză, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul patrimonial și nepatrimonial încercat de partea civilă, Curtea apreciază că prin admiterea apelului părții civile conform art.379 pct.2 lit.a Cod procedură penală soluția pronunțată va fi corespunzătoare principiilor răspunderii civile stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, sens în care va desființa sentința penală 53 din 14 septembrie 2011 a Tribunalului Sălaj și va obliga inculpatul B.N.M., în solidar cu părțile responsabile civilmente B.R. și B.A. să achite părții civile H.L. Rozica suma de 15.000 lei daune materiale și 200.000 lei daune morale.

Va obliga inculpatul în solidar cu părțile responsabile civilmente să achite părții civile H.L. suma de 2500 lei cheltuieli judiciare reprezentând onorariul avocațial.

Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței apelate.

Se va stabili onorariu apărător din oficiu în suma de 50 lei pentru apărător, ce se achita Baroului de Avocați Cluj din FMJ, conform art.189 C.proc.pen.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului conform art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Pentru motivele pe larg expuse în cuprinsul considerentelor decizei penale atacate, **se va respinge ca nefondat apelul** promovat de inculpat în temeiul art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

13.4. Trafic de persoane. Existența laturii obiective și subiective a infracțiunii reglementate de art. 12 alin.(1) și (2¹) lit. a) din Legea nr. 678/2001

Dacă din probele existente se atestă, fără dubiu, că două persoane au exploatat-o pe partea vătămată, în care scop au cumpărat-o, au sechestrat-o, au transportat-o și au cazat-o într-un imobil unde erau aduși clienți, în vederea întreținerii de relații sexuale cu aceștia, în schimbul unor sume de bani, încadrarea juridică a faptei este aceea prevăzută de art.12 alin.2 lit.a din Legea 678/2001, care are în vedere comiterea infracțiunii de două sau mai multe persoane împreună, și nu cea dispusă de art.12 alin.1 din același act normativ.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 186/A din 20 octombrie 2011

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.262 din 28.04.2011, a condamnat pe inculpata D.C., nume anterior Ș., pentru comiterea infracțiunii de:

-trafic de persoane prev. de art.12 al.1 din Legea nr.678/2001 cu aplic. art.74 lit.a, 76 lit.c C.penal, după schimbarea încadrării juridice a faptei din prev. art.12 al.1 și 2 lit.a din Legea nr.678/2001, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul art.81 și 82 C.penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de încercare de 3 ani și s-a atras atenția asupra prev. art.83 C.penal.

În temeiul art.71 C.penal, s-a interzis inculpatei exercițiul drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.penal, iar în baza art.71 al.5 C.penal s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

În baza art.88 C.penal, s-a dedus din pedeapsă reținerea de 24 ore dispusă prin ordonanța din 11.12.2008.

În temeiul art.11 pct.2 lit.a, art.10 lit.d C.pr.penală, a achitat pe inculpatul A.V., sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de persoane prev. de art.12 al.1 și 2 lit.a din Legea nr.678/2001.

În baza art.14 C.pr.penală, art.998 C.civil, a fost obligată inculpata D.C. să plătească părții civile D.F.L., echivalentul în lei a 2000 euro reprezentând despăgubiri civile pentru daune morale.

În baza art.19 al.1 din Legea nr.678/2001, rap. la art.118 al.1 lit.e C.penal, s-a dispus confiscarea de la inculpata D.C. a echivalentului în lei a 1000 euro și a obligat inculpata la plata acestei sume în favoarea statului.

În temeiul art.191 al.1 C.pr.penală, a fost obligată inculpata D.C. să plătească statului 1.200 lei cheltuieli judiciare, restul cheltuielilor rămânând în sarcina statului.

S-a dispus plata din fondurile Ministerului Justiției a onorariului avocatului desemnat din oficiu pentru partea vătămată, în sumă de 150 lei.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În prima parte a anului 2005, partea vătămată D.F.L. a lucrat la o patiserie din orașul Vișeu de Sus, locuind cu chirie în apartamentul martorei R.I., care este verișoară cu inculpata D.C.. Cu ocazia vizitelor pe care le-a făcut verișoarei ei, inculpata D.C. a cunoscut-o pe partea vătămată, purtând discuții despre posibilitatea găsirii unui loc de muncă pentru partea vătămată în Italia, țară în care inculpata a lucrat o perioadă.

Tot în acea perioadă, la un local din Vișeu de Sus, inculpata D.C. l-a cunoscut pe cetățeanul de origine albaneză numit M., care se afla împreună cu martorul C.I.. Inculpata și martora T.I., care o însoțea, s-au așezat la aceeași masă cu cei doi bărbați, și, întrucât cunoșteau limba italiană, au intrat în discuții cu numitul M.. M. le-a propus inculpatei și martorei să lucreze în Italia, respectiv să practice prostituția, arătând că se câștigă foarte bine. Cum cele două nu s-au arătat interesate, M. le-a întrebat dacă cunosc alte fete care ar dori să practice prostituția în Italia, comunicându-i totodată numărul său de telefon inculpatei, în eventualitatea în care va găsi vreo persoană interesată.

Aceste împrejurări sunt confirmate de martora T.I. și martorul C.I., ultimul arătând în declarațiile date că, deși nu a înțeles discuția purtată în limba italiană în local, a aflat ulterior de la un prieten că numitul M. căuta în orașul Vișeu de Sus o fată pe care să o ducă în Italia pentru a practica prostituția.

În acest context, inculpata a abordat-o pe partea vătămată și i-a propus să lucreze ca menajeră în Italia, urmând să îngrijească de o persoană în vârstă contra unui salariu de 600 euro lunar, propunere acceptată de partea vătămată, date fiind posibilitățile financiare reduse ale familiei sale.

În ceea ce privește depunerea actelor în vederea obținerii pașaportului de către partea vătămată și plata taxelor aferente, susținerile din rechizitoriu, în sensul că inculpata D.C. a sprijinit-o pe partea vătămată și a suportat toate cheltuielile, nu sunt confirmate de probe.

Astfel, în prima declarație olografă dată de partea vătămată în faza de urmărire penală (fila 22) și apoi în declarația dată în fața instanței, partea vătămată a arătat că, la momentul în care a acceptat propunerea inculpatei de a lucra în Italia, avea deja depuse la Poliția orașului Vișeu de Sus actele pentru obținerea pașaportului și tot ea și-a achitat taxele de aproximativ 100 lei RON. De asemenea, la dosarul de urmărire penală se află copie după cererea depusă de partea vătămată pentru eliberarea unui pașaport nou la data de 18.04.2005, iar la dosarul instanței se află

comunicarea privind cuantumul taxelor percepute în luna mai a anului 2005 pentru obținerea unui pașaport simplu ca fiind de 957.000 lei, actual de aproximativ 100 lei RON, respectiv cât a achitat partea vătămată.

Față de acestea, instanța a reținut că partea vătămată și-a depus actele pentru obținerea pașaportului și a achitat taxele aferente, însă pentru ridicarea pașaportului a fost ajutată de inculpata D.C..

Pentru a se deplasa în municipiul Baia Mare împreună cu partea vătămată, inculpata a apelat la inculpatul A.V., deplasarea făcându-se cu un autoturism condus de inculpat.

Cu privire la inculpatul A.V. este de menționat că în perioada 2004-2005 desfășura activități de transport persoane pe ruta România-Italia, mai precis orașul Milano și retur, împrejurări în care a cunoscut-o pe inculpată, prin intermediul concubinului acesteia numitul T.M.M., care desfășura activități de transport ca și inculpatul.

După ce au ajuns în municipiul Baia Mare, inculpata i-a spus părții vătămate că doar a doua zi vor putea ridica pașaportul, astfel că a închiriat o cameră la hotel, unde au dormit toți trei în noaptea respectivă.

A doua zi, respectiv în 18 mai 2005, s-au deplasat la Serviciul Pașapoarte Maramureș de unde partea vătămată și-a ridicat pașaportul. Potrivit adresei emise de Serviciul Public Comunitar pentru Eliberarea și Evidența Pașapoartelor Simple Maramureș, la data de 18.05.2005, conform evidenței informatizate, i s-a eliberat părții vătămate pașaportul seria 10215713 (fila 106 dosar urmărire penală). Din declarația martorei T.G.O., agent de poliție la Serviciul Pașapoarte, reiese că pașaportul se eliberează numai titularului pe baza actului de identitate. Întrucât partea vătămată nu a fost în măsură să precizeze dacă și-a ridicat personal pașaportul, la solicitarea instanței Serviciul Public Comunitar pentru Eliberarea și Evidența Pașapoartelor Simple Maramureș a comunicat că pașaportul seria 10215713 a fost înmănat titularului în 18.05.2005 în baza cărții de identitate, conform Registrului de eliberare a pașapoartelor simple, înaintând în copie fila registrului cuprinzând informațiile comunicate.

Pașaportul părții vătămate a rămas la inculpată până în data de 20.05.2005, când a anunțat-o pe partea vătămată că în acea zi va pleca în Italia cu un autoturism condus de inculpatul A.V..

Cum inculpatul A.V. efectua transport regulat de persoane în Italia, însă numai până în orașul Milano, a acceptat să o transporte și pe partea vătămată, alături de alți trei pasageri, respectiv o femeie și 2 copii minori, doar până în acest oraș. Costul transportului de 100 euro i-a fost plătit de inculpata D.C..

În Milano, partea vătămată a fost așteptată de doi bărbați, dintre care unul s-a prezentat ca fiind M., care au luat bagajul părții vătămate și au urcat-o într-un autoturism, deplasându-se spre orașul Torino. Partea vătămată a fost condusă într-un apartament, unde M. i-a spus că a fost adusă în Italia pentru a ieși la stradă. Inițial partea vătămată a refuzat, fiind însă amenințată de cei doi albanezi, care i-au spus că trebuie să întrețină relații sexuale contracost întrucât ei au plătit bani grei pentru ea inculpatei D.C., respectiv suma de 1000 euro.

Potrivit susținerilor părții vătămate, în zilele următoare a cunoscut un cetățean italian la care s-a mutat, iar ulterior a avut și un copil. Cu privire la numele acestui italian, în faza de urmărire penală partea vătămată a arătat că se numește B.S. și este tatăl copilului, pentru ca în declarația dată în fața instanței să susțină că se numește M..

Cert este că în anii următori, partea vătămată a fost văzută în orașul Vișeu de Sus împreună cu copilul minor și însoțită de numitul M., același M. care în cursul anului 2005 căutase fete pentru a le duce în Italia pentru prostituție, după cum a rezultat din declarațiile martorilor C.I., T.I. și a inculpatei D.C..

În perioada în care a stat în Italia, partea vătămată a găzduit-o pe martora S.A.C., pe care o cunoștea din Vișeu de Sus și care ajunsese în Italia în împrejurări similare. Partea vătămată i-a relatat martorei că a fost dusă în Italia de inculpata D.C., care i-a spus că merge să muncească, însă a vândut-o unui cetățean albanez cu suma de 1000 euro.

Inculpata D.C. nu a recunoscut comiterea infracțiunii și a solicitat în principal achitarea în baza dispozițiilor art.11 pct.2 lit.a, art.10 lit.d Cod procedură penală, arătând că lipsește intenția,

precum și latura obiectivă a infracțiunii, întrucât nu a făcut altceva decât să o pună în legătură pe partea vătămată cu numitul M., ocazie cu care i-a comunicat părții vătămate intențiile lui M., iar aceasta a acceptat.

Solicitarea inculpatei nu poate fi primită, din probațiunea administrată în cauză reieșind în mod evident activitatea infracțională desfășurată de inculpată de a o recruta prin înșelăciune pe partea vătămată în scopul transportării în Italia în vederea practicării prostituției și a exploatării ei în acest mod, activitate ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane. Nu s-a dovedit în cauză că partea vătămată l-ar fi cunoscut pe numitul M. înainte de a pleca din țară, și astfel ar fi cunoscut intențiile acestuia, ci, dimpotrivă, partea vătămată a acceptat să plece în Italia urmare a promisiunii inculpatei D.C. privind un loc de muncă onorabil, inculpata ajutând-o să-și ridice pașaportul și aranjându-i apoi deplasarea în Italia, prin găsirea mijlocului de transport și plata deplasării.

Inculpatul A.V. a solicitat achitarea în baza dispozițiilor art.11 pct.2 lit.a, art.10 lit.b Cod procedură penală, întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală, activitatea sa rezumându-se la transportarea părții vătămate în Italia la solicitarea coinculpatei, neavând reprezentarea unui fapt ilicit.

Instanța a reținut că infracțiunea de trafic de persoane poate fi comisă numai cu intenție, ca formă de vinovăție. În modalitățile normative prevăzute în art.12 al.1 și 2 din Legea nr.678/2001, intenția nu poate fi decât directă, deoarece acțiunile care compun elementul material al laturii obiective – recrutarea, transportarea și cazarea părții vătămate astfel cum au fost reținute prin actul de trimitere în judecată – au ca finalitate subiectivă scopul exploatării unei persoane. Traficantul are reprezentarea caracterului ilicit al actelor sale în realizarea cărora se implică în mod conștient și prevede consecințele lor, urmărind producerea acestora.

În cauză din nici o probă administrată nu a rezultat că inculpatul A.V. cunoștea faptul că partea vătămată a fost recrutată prin înșelăciune de către coinculpata D.C. în scopul exploatării sexuale în Italia, astfel că activitatea de transport a părții vătămate desfășurată de inculpat nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane, lipsind latura subiectivă, respectiv intenția.

În concret, inculpatul le-a transportat cu autoturismul în Baia Mare pe inculpată și partea vătămată pentru ridicarea pașaportului, în considerarea relațiilor de amiciție cu concubinul inculpatei. De asemenea, a transportat-o pe partea vătămată în Italia contracost, la solicitarea inculpatei, în acea perioadă inculpatul desfășurând regulat activități de transport persoane în Italia, aspect dovedit cu comunicarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră privind ieșirile/intrările din/în România ale inculpatului (filele 45-51 dosar urmărire penală).

În consecință, în temeiul art.11 pct.2 lit.a, art.10 lit.d Cod procedură penală, s-a dispus achitarea inculpatului A.V. sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de persoane prev. de art.12 al.1 și 2 lit.a din Legea nr.678/2001.

Neputându-se astfel reține că fapta a fost comisă de două sau mai multe persoane împreună, în sensul alin.2 lit.a al art.12 din Legea nr.678/2001, cu privire la inculpata D.C. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei în infracțiunea de trafic de persoane prev. de art.12 al.1 din Legea nr.678/2001 și s-a dispus condamnarea acesteia la pedeapsa de 1 an închisoare.

La individualizarea judiciară a pedepsei, instanța a avut în vedere pericolul social concret al infracțiunii, împrejurarea că a fost traficată o singură persoană, precum și datele ce caracterizează persoana inculpatei, lipsa antecedentelor penale, faptul că de la comiterea acestei fapte în anul 2005 inculpata nu a mai intrat în conflict cu legea penală, această faptă fiind izolată în conduita sa, motiv pentru care aceste ultime aspecte au fost reținute ca și circumstanțe atenuante, făcându-se aplicarea art.74 lit.a, 76 lit.c Cod penal.

Apreciind, față de conduita generală a inculpatei, că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea ei, în baza art.81 și 82 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pe un termen de încercare de 3 ani, atrăgându-se atenția asupra prevederilor art.83 Cod penal.

Apreciind că săvârșirea infracțiunii este incompatibilă cu exercitarea de către inculpată a drepturilor prev. de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b Cod penal, în temeiul art.71 Cod penal s-a

interzis exercițiul acestor drepturi, iar în baza art.71 al.5 Cod penal s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

În ce privește latura civilă a cauzei s-a constatat că partea vătămată D.F.L. s-a constituit parte civilă cu suma de 2.000 euro despăgubiri pentru daune morale.

Analizând cererea părții civile, instanța a constatat că aceasta este întemeiată, că părții i-a fost cauzat un prejudiciu moral prin traficarea sa în Italia în vederea practicării prostituției, prejudiciu ce se impune a fi compensat prin acordarea despăgubirilor solicitate, respectiv a echivalentului în lei.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș și inculpata D.C..

Prin motivele scrise și orale DIICOT a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței tribunalului și judecând cauza, a se dispune prin reaprecierea probelor, condamnarea inculpatului A.V. pentru comiterea infracțiunii de trafic de persoane prev.de art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001; condamnarea inculpatei D.C. pentru aceeași infracțiune de trafic de persoane prev.de art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001, astfel cum a fost trimisă în judecată prin actul de sesizare, înlăturându-se schimbarea încadrării juridice dispusă în mod eronat de către tribunal, aplicarea unei pedepse majorate inculpatei D.C. pentru fapta comisă, ca efect al înlăturării circumstanțelor atenuante greșit reținute de către prima instanță în favoarea acesteia.

Prin apelul promovat, inculpata D.C. a solicitat achitarea sa în temeiul art.10 lit.d și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., de sub învinuirea adusă prin rechizitoriul parchetului, faptei lipsindu-i atât latura obiectivă cât și cea subiectivă, probele dosarului nefăcând dovada vinovăției acesteia.

Curtea examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul DIICOT

Hotărârea Tribunalului Maramureș apare ca netemeinică prin prisma interpretării probelor administrate în cauză, conform art.63 și 64 C.proc.pen., sub aspectul achitării inculpatului A.V. pentru infracțiunea de trafic de persoane prev.de art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001 cât și în privința soluției de schimbare a încadrării juridice referitor la inculpata D.C. din forma calificată a infracțiunii, în forma simplă prev.de art.12 alin.1 din Legea 678/2001, ca efect a dispunerii achitării inculpatului A.V..

Din coroborarea probelor testimoniale și științifice din faza de urmărire penală, cât și din fața Tribunalului Maramureș, rezultă fără putință de tăgadă că ambii inculpați au participat la convingerea victimei D.F.L. în a accepta deplasarea în Italia, unde urma – potrivit promisiunilor – să presteze o activitate legală și morală. Desigur, contribuția inculpatei D.C. a fost mult mai pregnantă decât aceea a coinculpatului A.V., însă nu se poate ignora implicarea acestuia în derularea evenimentelor ilicite.

Astfel, ambii inculpați au adus-o pe partea vătămată D.F.L. la Baia Mare cu autoturismul inculpatului A.V., unde s-au implicat direct și au efectuat demersuri în sensul obținerii urgente a pașaportului acesteia. De asemenea, ambii inculpați au închiriat camera la Hotelul P. din Baia Mare, unde s-au cazat toți trei împreună, contravaloarea cazării fiind achitată de inculpatul A., iar noaptea, inculpata D.C. i-a cerut părții vătămate D.F. să întrețină relații sexuale cu inculpatul A.V., tactică frecventă printre traficanții de persoane, care urmăresc exploatarea sexuală a victimelor, încercând astfel „să testeze calitățile” viitoare prostituate. Inculpatul A.V. nu s-a sustras ideii de a întreține astfel de relații sexuale cu partea vătămată.

Probele dosarului au reliefat că inculpatul A.V. este cel care a transportat-o efectiv la recomandarea inculpatei D.C., pe partea vătămată la Milano, a predat-o proxeneților albanezi, care erau informați și așteptau aducerea victimei în Italia, discutând cu aceștia și predând-o finalmente, împreună cu actul ei de identitate, executând astfel ultimul act al aportului său infracțional la desăvârșirea faptei ilegale, la care a participat deliberat de la început – rolul de coordonator revenindu-i inculpatei D.C..

Practica constantă a instanței supreme a reliefat că se impune condamnarea inculpaților pentru efectuarea unor astfel de demersuri, de natura celor realizate de inculpatul A.V., precizând în decizii de speță că „împrejurarea că inculpații organizau plecarea peste hotare a victimelor, le obțineau pașapoartele, le cazau în vederea plecării, le însoțeau” sunt elemente din care rezultă că aceștia cunoșteau că fetele urmau să se prostitueze, iar această activitate infracțională se circumscrie prevederilor art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001.

Probele testimoniale administrate în ambele faze ale procesului penal reliefează că inculpata D.C. nu a acționat singură, ci împreună cu inculpatul A.V., pentru a recruta victima, a o caza, i-a facilitat cu contribuția coinculpatului, obținerea pașaportului, transportul în Italia, precum și exploatarea sexuală efectivă.

Inculpata D.C. a contactat în acest sens doi proxeneți albanezi pe care îi cunoștea foarte bine din perioada șederilor sale anterioare în Italia, s-a înțeles cu aceștia „să le recruteze o fată” pentru a o trimite la Milano, unde ei să o exploateze efectiv din punct de vedere sexual, sens în care a recrutat-o pe partea vătămată D.F., beneficiind și de concursul inculpatului A.V. care a ajutat-o efectiv în transportarea victimei la Baia Mare, în vederea obținerii în regim de urgență a pașaportului părții vătămate, a cazat-o efectiv pe aceasta în același oraș, înainte de plecare și a transportat-o cu autoturismul său la destinație, după care a și predat victima proxeneților albanezi, din dispoziția inculpatei D.C..

În aceste condiții, nu se poate reține că inculpata D.C. ar fi comis infracțiunea doar în condițiile prevăzute de art.12 alin.1 din Legea 678/2001, deoarece aportul său infracțional se circumscrie într-un ansamblu de acte materiale ilicite ale acestei infracțiuni, realizată împreună cu mai multe persoane, respectiv cu inculpatul A.V. și cei doi proxeneți albanezi de la Milano.

Practica judiciară a instanței supreme relevă că „dacă din probele existente se atestă, fără dubiu, că două persoane au exploatat-o pe partea vătămată, în care scop au cumpărat-o, au sechestrat-o, au transportat-o și au cazat-o într-un imobil unde erau aduși clienți, în vederea întreținerii de relații sexuale cu aceștia, în schimbul unor sume de bani, încadrarea juridică a faptei este aceea prevăzută de art.12 alin.2 lit.a din Legea 678/2001, care are în vedere comiterea infracțiunii de două sau mai multe persoane împreună, și nu cea dispusă de art.12 alin.1 din același act normativ.

Vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii dedusă judecății, a fost probată prin declarațiile constante din ambele faze ale procesului penal, ale părții vătămate D.F.L.. Astfel, aceasta în declarația din faza de urmărire penală f.17, cât și în fața instanței a învederat „că a cunoscut-o pe inculpata D.C. în perioada cât a locuit în chirie la martora R.I., verișoara inculpatei. Cu ocazia întâlnirilor frecvente cu inculpata D.C., aceasta i-a propus victimei să se deplaseze în Italia pentru a lucra ca și menajeră la o persoană în vârstă, urmând să obțină un salariu de 600 euro, având cazarea și masa asigurate. Inculpata D.C. i-a făcut această propunere părții vătămate în fața verișoarei ei, R.I., victima acceptând deplasarea în Italia, pentru a desfășura activitate de menajeră. Partea vătămată, cu această ocazie i-a comunicat inculpatei D. că nu posedă pașaport și nici nu are bani pentru a efectua deplasarea și pentru a-și întocmi actul necesar”. Victima a precizat că inculpata D. i-a comunicat că nu este nicio problemă, întrucât va suporta ea toate cheltuielile ocazionate cu obținerea pașaportului, urmând ca partea vătămată să-i restituie banii după ce va presta munca de menajeră în Italia. În declarația din fața procurorului, partea vătămată a învederat că inculpata D.C. a sprijinit-o și a întocmit dosarul în vederea obținerii pașaportului, depunând actele la Poliția Vișeu de Sus, urmând ca actul să fie eliberat în termen de 40 de zile. Cu toate acestea, partea vătămată a susținut că inculpata D. s-a obligat să-i obțină mai repede pașaportul, respectiv în termen de o săptămână de la depunerea actelor, sens în care i-a solicitat să fie de acord să se deplaseze la Baia Mare în acest scop. Deplasarea s-a realizat cu mașina inculpatului A.V. condusă de către acesta. După ce au ajuns în Baia Mare, inculpata D. i-a comunicat victimei că nu a reușit să obțină eliberarea pașaportului în acea zi, având promisiuni că acest lucru se va realiza în ziua următoare, condiții în care s-au cazat la un hotel din Baia Mare, staționare achitată din banii inculpatului A.V.. În cursul nopții, inculpata D.C. i-a solicitat victimei să întrețină raporturi sexuale cu inculpatul A.V., promițându-i în schimb chiar un telefon mobil, partea vătămată refuzând însă acest lucru.

Potrivit susținerilor victimei, a doua zi s-a prezentat la hotel un tânăr în vârstă de 30 de ani, care în urma discuțiilor purtate cu inculpata D.C. și cu inculpatul A. le-a promis că vor obține de urgență pașaportul părții vătămate. Fără a fi influențată în vreun mod, partea vătămată în fața procurorului în declarație precizează textual „după ce am ajuns în fața clădirii unde se eliberau pașapoarte, tânărul respectiv căruia nu i-am reținut numele, a intrat în clădire, iar după cca 10 minute a revenit cu un pașaport pe care i l-a dat lui D.C.. Eu personal, nu am intrat în clădire și nici nu am semnat nimic pentru eliberarea pașaportului meu”.....”abia după 4 zile când am plecat spre Italia, am primit pașaportul de la D.C.. După obținerea actului, eu și cei doi inculpați, am pornit spre Vișeu de Sus cu autoturismul condus de inculpatul A.V., iar spre Italia am plecat tot cu acesta și cu aceeași mașină cu care m-am deplasat la Baia Mare”. Tot în fața procurorului, partea vătămată învederează că „eu personal nu am achitat nicio sumă în vederea întocmirii documentației pentru obținerea pașaportului, nici pentru transportul la Baia Mare, nici cazarea și masa de la hotel și nici pentru drumul până în Italia. Cheltuielile cred că le-a suportat fie C., fie inculpatul A.V.”. În Italia, potrivit aceleiași declarații a părții vătămate din faza de u.p., „inculpatul A.V. s-a întâlnit cu doi bărbați de aproximativ 30 de ani, despre care mi-a spus că sunt fiii bătrânei, pe care urmează să o îngrijesc, ulterior aflând că sunt cetățeni albanezi”.

Proxeneții albanezi i-au adus la cunoștință victimei D. că urmează să întrețină relații sexuale contra cost cu diferiți bărbați, pentru ca aceștia să-și recupereze suma de bani plătită inculpatei D.C., în cuantum de 1000 euro, achitată în schimbul predării părții vătămate.

În declarația din fața instanței, partea vătămată își nuanțează poziția în sensul susținerii că, în urma conversațiilor avute cu inculpata D.C., când a achiesat să se deplaseze în Italia și să muncească ca și menajeră, și-a depus actele pentru obținerea pașaportului, însă datorită împrejurării că această procedură dura excesiv, respectiv 40 de zile, inculpata D.C. s-a oferit să-i faciliteze obținerea mai rapidă a acestui act, condiții în care s-au deplasat la Baia Mare împreună cu inculpatul A.V., care le-a însoțit la Serviciul Pașapoarte pe cele două, după ce în prealabil, dimineața la hotel au fost vizitați de acel tânăr, care a discutat cu inculpata D.C., despre eliberarea înainte de termenul legal, a pașaportului părții vătămate.

Și în fața magistratului de la Tribunalul Maramureș, partea vătămată a afirmat că deplasarea în străinătate a făcut-o după discuțiile avute cu inculpata D.C., în sensul obținerii unui loc de muncă onorabil (menajeră) plătită cu 600 euro/lună, iar transportul i-a fost asigurat de către inculpatul A.V., inculpat care în Milano a și luat legătura personal cu cetățenii albanezi, spunându-i textual victimei „ăștia sunt bărbații cu care trebuie să mergi”.

Susținerile părții vătămate sunt confirmate și de martora S.A.C. care relevă că „a ajuns în Italia fiind adusă de inculpata D.C., care i-a propus și ei un loc de muncă”.

Mai mult, martora în declarația de la u.p. și instanță, precizează că „din discuțiile purtate cu D.F. am aflat de la ea că inculpata D.C. i-a propus un loc de muncă în Italia, însă după ce a ajuns acolo, a fost vândută unui cetățean albanez, de către inculpata D., în schimbul sumei de 1000 euro”.

Declarațiile părții vătămate se coroborează și cu declarațiile martorei R.I. de la u.p., care precizează că „victima în perioada cât a stat în chirie la ea, a fost vizitată de către inculpata D.C., ulterior aflând că aceasta dorește să muncească în străinătate, partea vătămată i-a comunicat că se va deplasa la Baia Mare cu cineva pentru a-și întocmi pașaportul, dar fără să precizeze numele acelei persoane”. În fața instanței de judecată, martora datorită gradului de rudenie cu inculpata D.C., a refuzat să facă declarații, prevalându-se de dispozițiile art.80 C.proc.pen. Cu toate acestea, rezultă fără putință de tăgadă, că partea vătămată D. a dorit să se deplaseze în străinătate, doar după discuțiile cu inculpata D.C.. Este firesc ca martora R.I. să fie reținută în oferirea de amănunte cu privire la activitatea infracțională a inculpatei D.C., având în vedere că sunt verișoare primare, însă declarația acesteia se coroborează în parte cu susținerile părții vătămate, a martorei S.A.C. și chiar cu declarațiile celor doi inculpați și a martorului C.I.

În legătură cu susținerea părții vătămate, în sensul că pașaportul său a fost preluat de la ghișeul Serviciului de Eliberare și Evidența Pașapoartelor Simple Maramureș, de către acel bărbat în vârstă de 30 de ani și predat inculpatei D.C., Curtea va reține că aceste afirmații sunt confirmate doar în parte, în sensul deplasării victimei într-o primă fază, singură, la Poliția Vișeu

de Sus unde și-a depus actele pentru eliberarea pașaportului, după care la câteva zile a fost transportată, cazată, hrănită de către cei doi inculpați, care au însoțit-o în vederea preluării actului în Baia Mare, însă așa cum rezultă din adresa de la instanță, acesta i-a fost eliberat titularei D.F.L. la 17 mai 2005. În același sens, declară și martora T.G.O. atât în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței.

Împrejurarea că partea vătămată s-a deplasat singură în incinta Serviciului Pașapoarte Maramureș pentru ridicarea actului, nu înlătură cu nimic din demersul inculpaților D. și A. de a urgenta eliberarea pașaportului acesteia, a o transporta în acest scop la Baia Mare, de a o caza și a plăti contravaloarea hotelului și a hranei, în vederea obținerii actului și a deplasării mai urgente în Italia pentru practicarea prostituției și recuperarea cheltuielilor efectuate de aceștia.

Cât privește declarațiile inculpaților, Curtea reține că inculpatul A.V. în faza de urmărire penală a negat prin depoziția olografă că ar cunoaște-o pe inculpata D.C., sau pe partea vătămată D. sau că ar fi transportat-o pe aceasta în străinătate, pentru a obține vreun loc de muncă. Ulterior, tot în declarația de la f.71 u.p., inculpatul A. în prezența apărătorului și în fața procurorului revine asupra nerecunoașterii și învederează că „în cursul anului 2005, fără să pot preciza data, am fost rugat de către prietenul inculpatei D.C., numitul M., să o transport pe aceasta până la Baia Mare, întrucât are niște probleme de rezolvat, C. venind însoțită de o altă fată, al cărei nume nu-l cunosc. C. mi-a spus că are treabă la pașapoarte, astfel că ne-am deplasat la acest serviciu. Inculpata D. împreună cu cealaltă fată s-au deplasat singure la serviciul pașapoarte, însă când ne-am reîntâlnit în acea zi, mi-a spus că trebuie să rămânem până în ziua următoare, întrucât nu a putut ridica pașaportul, condiții în care ne-am cazat toți trei la Hotelul P. din Baia Mare, dormind în aceeași cameră. După o perioadă de timp, am fost contactat de către inculpata D.C., care mi-a solicitat să o transport pe fata cu care am fost în Baia Mare, până în Italia, în Milano, costul transportului în sumă de 100 euro fiindu-mi achitat de inculpata D.C.. În Italia, inculpatul A. a învederat că a predat-o pe victimă la două persoane de sex masculin, care i-au luat bagajele și au transportat-o cu mașina lor, fără să cunoască destinația.

În fața Tribunalului Maramureș, inculpatul A.V. a învederat că își menține declarațiile din faza de urmărire penală, recunoscând că, în cursul anului 2005 a transportat-o pe inculpata D. și pe partea vătămată în Baia Mare pentru obținerea pașaportului victimei, s-au cazat toți trei la Hotelul P. în aceeași cameră, precizând că ulterior a transportat-o și în Italia pe victimă, la rugămintea inculpatei D.C., care, de altfel, i-a și plătit contravaloarea transportului. Precizează că în Italia a predat-o pe partea vătămată către doi bărbați care au preluat-o și au transportat-o într-un loc necunoscut.

În privința susținerilor inculpatei D.C. sunt de remarcat următoarele:

În prima declarație din faza de urmărire penală din 11.12.2008 aceasta precizează „că nu îl cunoaște pe inculpatul A.V., iar pe partea vătămată D. F., a văzut-o o singură dată, când s-a aflat în locuința numitei R.I., iar pe de altă parte, nu o cunoaște pe S.A., pe care de altfel nu a ajutat-o să ajungă în Italia, pentru a munci.

Ulterior, prin declarația din 16.01.2009 din fața procurorului și în prezența apărătorului, inculpata D.C. recunoaște că în cursul anului 2005 a cunoscut-o pe partea vătămată în timp ce aceasta locuia în chirie la martora R.I., rudenia sa. Mai mult, învederează că în aceeași perioadă s-au deplasat împreună cu inculpatul A.V. și partea vătămată D.F., la Baia Mare în vederea urgentării ridicării pașaportului victimei de la Serviciul Pașapoarte Maramureș, transportul fiind realizat cu autoturismul personal al inculpatului A.V., marca Ford Focus de culoare roșie. Întrucât obținerea actului nu a fost posibilă în aceeași zi, toți trei s-au cazat în aceeași cameră, la un hotel din Baia Mare, iar în ziua următoare inculpata D.C. susține că s-a deplasat singură la Vișeu de Sus, partea vătămată și inculpatul A.V. rămânând în Baia Mare, pentru ca victima să-și ridice pașaportul.

Inculpata D.C. recunoaște de asemenea, că l-a rugat pe coinculpatul A.V. să o transporte pe partea vătămată în Italia, pentru a practica prostituția, dar a precizat că i-a facilitat acest lucru, doar la insistențele repetate ale victimei, care nu avea resursele materiale necesare, pentru un trai onest în România.

În legătură cu susținerile inculpatei din declarația din 16.01.2009 de la DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș, Curtea reține că aceasta a revenit asupra afirmațiilor din 11.12.2008, tot din faza de urmărire penală, întrucât acestea au fost efectuate „sub imperiul emoțiilor”, revenire apreciată ca nejustificată, de către Curte.

În fața Tribunalului Maramureș, inculpata D.C. a învederat că-și menține declarațiile din faza de urmărire penală, efectuând următoarele precizări, în sensul că „în cursul anului 2005, după ce l-a cunoscut în Vișeu de Sus prin intermediul martorului C.I., pe cetățeanul albanez, numit M. (proxenet), care i-a propus inculpatei și martorei T.I. să practice în Italia, prostituția, ambele refuzând, după câteva luni, inculpata D.C. i-a comunicat părții vătămate D. despre posibilitatea de a ajunge în Italia, prin intermediul albanezului, fără să-i indice ce activitate va efectua. Partea vătămată și-a manifestat disponibilitatea și dorința de a se întâlni cu cetățeanul albanez. Întrucât victima D. i-a comunicat inculpatei D. că dorește să-și ridice pașaportul de la Baia Mare, aceasta s-a oferit ca prin intermediul inculpatului A.V., să efectueze toți trei deplasarea în acea localitate cu autoturismul personal al coinculpatului. Toți trei au fost de acord să închirieze o singură cameră la hotel, contravaloarea acesteia fiind plătită de inculpatul A.V.”. În cuprinsul declarației, inculpata D. a învederat că, în Baia Mare, fiecare s-a deplasat singur, în vederea rezolvării problemelor personale, nicidecum ea și inculpatul A. nu au urgentat obținerea pașaportului victimei. După aproximativ 1 săptămână, întrucât partea vătămată a rugat-o să-i faciliteze obținerea unui autoturism pentru deplasarea în Italia, în vederea întâlnirii cu cetățeanul albanez, inculpata D., cunoscând că inculpatul A.V. efectuează periodic asemenea transporturi de persoane în străinătate, l-a contactat pe acesta, el fiind de acord cu solicitarea coinculpatei. În ziua deplasării părții vătămate în Italia, inculpata D. a fost de față și a auzit când victima i-a spus inculpatului A. că nu are bani să-i achite contravaloarea transportului, urmând ca acesta să fie plătit de persoana care o aștepta în Italia. În aceste condiții, inculpata D. a negat plata de către ea însăși a sumei de 100 euro către inculpatul A.. În fața instanței, inculpata D. a negat, totodată, și propunerea făcută victimei D. de a întreține relații sexuale cu inculpatul A.V. în noaptea când s-au cazat la hotelul P. din Baia Mare.

În fața magistratului fondului, inculpata D. precizează textual „am mai fost sunată o dată sau de două ori de către numitul M. și atunci i-am comunicat că este o persoană care ar dori să meargă în Italia. Apreciez că doar i-am pus în legătură pe partea vătămată și pe cetățeanul albanez M. și doar pentru acest lucru, mă simt vinovată.”

În cauză au mai fost ascuțați nemijlocit în fața instanței f.183 și 222, precum și în faza de urmărire penală, martorii T.I. și C.I. Martora T.I. precizează că ”în urmă cu 5 ani, se afla într-un restaurant din Vișeu de Sus împreună cu inculpata D.C., unde au fost abordate de un cetățean albanez pe nume M., însoțit de martorul C.I., care le-a propus celor două să practice prostituția în Italia”.

Deosebit de relevantă este precizarea martorei T.I., care învederează „nu-mi aduc aminte să fi discutat la acel restaurant cu M., respectiv, acesta să ne fi rugat să-l punem în legătură cu alte persoane interesate de propunerea lui”, pe când inculpata D. despre această discuție, afirmă contrariul.

Martorul C.I. precizează că-și menține declarațiile din faza de urmărire penală și învederează că „pe martora T. și pe inculpata D.C. le cunoaște de aproximativ 5 ani, din orașul Vișeu de Sus, când cu o ocazie, fiind însoțit de un cetățean albanez cu prenumele M., le-au abordat într-un local pe cele două, dar nu cunoaște conținutul discuțiilor purtate, întrucât acestea s-au realizat în limba italiană între inculpata D.C. și albanez.”

În urma coroborării tuturor probelor administrate, Curtea reține că apărările inculpaților sunt total nefondate, vinovăția acestora fiind indubitabilă în săvârșirea faptei deduse judecății. Astfel, inculpații D. și A. nu au recunoscut activitățile infracționale desfășurate, dar această împrejurare nu poate constitui o cauză exoneratoare de răspundere penală, în contextul probator existent. Așadar, prin declarația părții vătămate D., a martorei S. și chiar prin declarațiile inculpaților D.C. și A.V., s-a dovedit că aceștia cunoșteau scopul pentru care a fost racolată victima (practicarea de relații sexuale în străinătate prin prostituție). În contextul activității infracționale desfășurate, s-a dovedit că inculpata D.C. „a vândut-o pe partea vătămată”

proxeneților albanezi cu suma de 1000 euro, iar inculpatul A. recunoaște că apelanta D. i-a achitat contravaloarea transportului victimei în Italia, în sumă de 100 euro. Probele dosarului atestă fără dubiu că partea vătămată era o persoană lipsită de posibilități materiale, tocmai de aceea a și dorit să muncească în calitate de menajeră în Italia, după cum mincinos i-a promis inculpata D.C., context în care Curtea va reține că atât taxa pentru obținerea pașaportului în sumă de 95,7 lei în anul 2005, deplasarea în Mun.Baia Mare pentru ridicarea acestuia, cazarea la hotel și contravaloarea hranei a fost plătită exclusiv de către cei doi inculpați. Instanța de fond în mod greșit a învederat că există dovada că partea vătămată și-a achitat singură contravaloarea pașaportului. Din scriptul depus în fața tribunalului, rezultă doar că taxele pentru eliberarea acestui act sunt în valoare de 957.000 lei vechi, nerezultând că partea vătămată D. a achitat singură această sumă. De altfel, probele dosarului atestă la unison că victima avea o situație materială precară, aceasta doar depunându-și singură actele pentru eliberarea pașaportului, ulterior toate deplasările pentru urgentarea obținerii actului și contravaloarea acestuia, fiind suportate de către cei doi inculpați. În aceste condiții, se impune legitim întrebarea, care era interesul inculpaților în sprijinirea victimei pentru obținerea urgentă a actelor de deplasare în străinătate, ajutor cu titlu gratuit, dacă nu încasarea unor sume mari de bani, ca efect al practicării prostituției de către aceasta, din care să le restituie contravaloarea cheltuielilor făcute anterior plecării?

Aceste conduite materiale, de netăgăduit, în raport de probele administrate, nu pot configura nicio eroare în reținerea stării de fapt, după cum nici nu pot justifica lipsa unui element constitutiv al infracțiunii deduse judecății, de natură să atragă o soluție de achitare a inculpaților.

Curtea va reține corect vinovăția ambilor inculpați în desfășurarea unei activități infracționale, având ca obiect recrutarea (inculpata D.), transportarea părții vătămate de sex feminin în Italia, în scopul practicării prostituției, activitate realizată în cooperare de către cei doi inculpați, numitul A. transportând-o cu autoturismul personal la solicitarea expresă a coinculpatei D., atât la Baia Mare, cât și în Italia, ambii suportând costul camerei de hotel, a hranei, a contravalorii pașaportului și în final, inculpata D. i-a achitat coinculpatului, suma de 100 euro, preț al transportului victimei în Italia.

Potrivit art.12 alin.1 și alin.2 lit.a din Legea 678/2001 „constituie infracțiunea de trafic de persoane, recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea sau primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința, ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acelei persoane”. Expresia utilizată „în scopul exploatării victimei” trebuie înțeleasă în sensul executării unei munci în mod forțat, cu încălcarea normelor legale vizând condițiile de muncă, obligarea la practicarea prostituției sau alte forme de exploatare sexuală.

Din analiza textului incriminator, rezultă existența mai multor modalități de realizare a conținutului laturii obiective a infracțiunii de trafic de persoane, iar în privința scopului, acesta este generalizat, urmărindu-se exploatarea victimei. Cât privește latura subiectivă, infracțiunea se săvârșește cu intenție directă sau indirectă, iar potrivit art.16 din aceeași lege, consimțământul persoanei, victimă a traficului, nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului.

În prezenta speță, s-a dovedit că ambii inculpați se fac vinovați de forma calificată a infracțiunii, reglementată prin textul de mai sus.

Deși, au avut poziții nesincere la debutul urmăririi penale, negând că s-ar cunoaște între ei și nici pe partea vătămată, ulterior, prin coroborarea declarațiilor lor, a rezultat fără dubiu, că partea vătămată D. a fost recrutată prin înșelăciune de coinculpata D.C. la sfârșitul lunii aprilie – începutul lunii mai 2005, în scopul exploatării sexuale în Italia, împrejurare ce i-a fost adusă la cunoștință de coinculpată și inculpatului A.V., care în prealabil, împreună cu apelanta D. au transportat-o pe victimă pentru obținerea în regim de urgență a pașaportului, la Baia Mare, locație unde au suportat cheltuielile de transport, cazare și masă, contravaloarea pașaportului, după care inculpatul A. a transportat-o cu autovehiculul personal în străinătate, coinculpata D. achitându-i 100 euro contravaloarea transportului. Prin declarația martorei Ț. și chiar a

coinculpatei D. și a martorei S. din ambele faze ale procesului penal, s-a dovedit împrejurarea că și anterior recrutării părții vătămate D. în luna aprilie 2005 și a transportării ei în străinătate în scopul exploatarei sexuale, apelanta D. s-a ocupat cu asemenea activități.

Activitatea infracțională a inculpatului A.V. este demonstrată prin faptul că de conivență cu inculpata D., a organizat deplasarea în străinătate a victimei D., pentru practicarea prostituției, după ce în prealabil, a ajutat-o în urgentarea obținerii pașaportului, prin transportarea ei la Baia Mare, unde a suportat cheltuielile materiale implicate de această activitate, a cazării, a hranei și contravaloarea actului, după care i-a fost achitată suma de 100 euro, preț al transportului în Italia a victimei, de către coinculpata D.. Mai mult, din coroborarea declarației părții vătămate și a declarației inculpatului A., rezultă că acesta, în Italia, a predat-o direct către doi cetățeni albanezi, împreună cu pașaportul ei.

Legătura subiectivă între cei doi inculpați, în săvârșirea infracțiunii incriminate prin art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001 este dovedită și prin faptul că ambii au transportat-o pe victimă la Baia Mare în vederea urgentării obținerii pașaportului, au suportat cheltuielile de deplasare, de cazare și de hrană și contravaloarea actului, iar deosebit de relevant este aspectul vizând cazarea lor în aceeași cameră și solicitarea inculpatei D. de a întreține partea vătămată relații intime cu inculpatul A., în schimbul unui telefon mobil, cerere respinsă de D.F..

Pentru motivele ce preced, se va admite ca fondat apelul Parchetului în baza art.379 pct.2 lit.a C.pr.pen., împotriva sentinței penale nr.262 din 28 aprilie 2011 a Tribunalului Maramureș pe care o va desființa în latura penală și judecând sub acest aspect, se va dispune condamnarea inculpaților **D.C.** și **A.V.** în baza art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001 cu aplicarea art.74 lit.a și 76 lit.b C.pen. pentru infracțiunea de trafic de persoane, la o pedeapsă de câte 3 (trei) ani închisoare fiecare.

La dozarea și individualizarea sancțiunilor, Curtea a avut în vedere disp.art.72 și 52 C.pen., trebuind să păstreze o proporție între gravitatea actelor infracționale, consecințele acestora și durata în timp necesară procesului educațional, de resocializare. A fost avut în vedere gradul de pericol social al faptelor, atitudinea procesuală a inculpaților care au încercat să eludeze aflarea adevărului, sustrăgându-se judecății. Deși au fost legal citați, niciunul dintre inculpați nu s-a prezentat în fața Curții.

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia. În aprecierea unor împrejurări ca circumstanțe atenuante, acestea trebuie raportate la gradul de pericol social concret al faptei comise, la urmările ei, la ansamblul condițiilor în care a fost săvârșită, precum și la orice alte elemente privitoare la persoana făptuitorului.

Probele dosarului evidențiază că inculpații, deși nu s-au prezentat în fața Curții și au fost nesinceri pe parcursul procesului penal, față de împrejurarea că sunt infractori primari, că au traficant în prezenta speță o singură parte vătămată și ținând cont și de suma obținută în urma comiterii infracțiunii, respectiv 1000 euro, se consideră că circumstanțele atenuante au fost judicios reținute în favoarea lor de către Tribunalul Maramureș.

Față de perioada de timp trecută de la data săvârșirii infracțiunii, respectiv 6 ani, interval în care inculpații nu au mai fost confrunțați cu legea penală, instanța de apel apreciază că reeducarea acestora este posibilă și fără executarea efectivă a sancțiunilor, dispunând în baza art.81 C.pen. suspendarea condiționată a executării pedepselor pe durata termenelor de încercare prev.de art.82 C.pen., acelea de 5 ani.

Conform art.359 C.proc.pen., se va atrage atenția inculpaților asupra nerespectării art.83 C.pen. privind cazurile de revocare a suspendării condiționate.

Se va face aplicarea art.71 alin.5 C.pen. privind suspendarea pedepselor accesorii.

În baza art.88 C.pen. se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatei D.C. reținerea de 24 de ore dispusă prin ordonanța din 11 decembrie 2008.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței atacate.

Se va stabili onorar parțial apărător oficiu de câte 75 lei pentru avocații inculpaților D.C. și A.V., ce se achită Baroului de Avocați Cluj din fondurile Ministerului Justiției, conform art.189 C.pr.pen.

Cheltuielile judiciare în apelul Parchetului vor rămâne în sarcina statului, conform art.192 alin.3 C.pr.pen.

Cu privire la apelul inculpatei D.C.

Potrivit art. 69 C.pr.pen., declarațiile inculpatei făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatei trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu , anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatei să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatei, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatei sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acesteia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și apel au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatei.

Pe de altă parte, declarațiile inculpatei date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se îmbină cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Tribunalul Maramureș a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatei, însă activitățile infracționale în mod greșit au fost încadrate doar în art.12 alin.1 din Legea 678/2001, în loc de forma calificată, apreciindu-se eronat că fapta a fost comisă doar de apelantă, fără contribuția inculpatului A..

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatei sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de persoane, însă încadrarea juridică corectă este cea în forma calificată, reglementată de art.12 alin.1 și alin.2 lit.a din Legea 678/2001, dovedindu-se fără echivoc că fapta a fost comisă împreună cu coinalpatul A., pentru considerentele pe larg expuse, cu ocazia motivării apelului DIICOT.

Deși inculpata a negat constant comiterea faptei, afirmând că a fost condamnată pe nedrept, susținerile acesteia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpată, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatei rezultă fără putință de tăgadă chiar din declarațiile acesteia din fața Tribunalului Maramureș, unde recunoaște că a pus-o în legătură pe partea vătămată D. cu

cetățeanul albanez M., persoană care îi propusese și apelantei să se prostitueze în străinătate. Mai mult, fără un interes pecuniar, nu s-a justificat preocuparea excesivă a inculpatei față de soarta părții vătămate D., lipsită total de posibilități materiale, în a o ajuta să se deplaseze în străinătate, în vederea realizării unor venituri din prostituție, scop în care i-a prezentat-o inculpatului A., care a transportat-o atât în țară, cât și în străinătate, pentru întocmirea formelor necesare emigrării, contravaloarea deplasării fiindu-i achitată coinculpatului, de către apelantă. Martora S. învederează atât în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței că și ea a fost racolată și traficată de către coinculpata D., susținere care întărește afirmațiile părții vătămate pe parcursul procesului penal. Activitatea de recrutare a unor eventuale părți vătămate de către apelantă este reliefată și prin depozițiile martorilor T.I. și C.I., care au fost de față în anul 2005 într-un bar din Vișeu de Sus, la discuțiile purtate de aceasta cu un cetățean albanez, cu prenumele M., care i-a propus inclusiv inculpatei D. să se prostitueze în străinătate, în schimbul unor foloase materiale.

Activitatea infracțională a apelantei este dovedită inclusiv prin susținerile inculpatului A.V., care recunoaște că a transportat-o la aceeași dată, în luna aprilie 2005, pe inculpata D. și pe partea vătămată D. la Baia Mare în vederea obținerii mai urgente a pașaportului victimei, transportul, cazarea, hrana și contravaloarea actului fiind suportate de către cei doi inculpați. Mai mult, dacă nu ar fi existat o înțelegere și un interes comun al inculpaților în deplasarea victimei în străinătate pentru ca, apoi, din banii obținuți de către aceasta, din prostituție, să-și recupereze investiția, nu s-ar fi justificat nici cazarea lor într-o singură cameră la hotelul din Baia Mare.

Nu în ultimul rând, interesul deosebit al apelantei D. pentru soarta părții vătămate este pus în evidență prin declarația victimei D., care a învederat în fața instanței că, în momentul refuzului de a practica relații sexuale contra cost, cetățenii albanezi au amenințat-o cu moartea, afirmând că au plătit suma de 1000 euro inculpatei „pentru cumpărarea ei”.

Pentru motivele pe larg expuse cu ocazia tratării apelului DIICOT, la care se adaugă și cele învederate mai sus, apelul inculpatei D.C. este nefondat și se va respinge ca atare în baza art.379 pct.1 lit.b C.pr.pen.(Judecător Delia Purice)

14.Infracțiune la legea cecului. Înșelăciune cu cecuri. Deosebiri

Pentru a fi în prezența infracțiunii de înșelăciune este necesară intenția directă, a cărei existență trebuie stabilită cu certitudine, respectiv făptuitorul își dă seama că desfășoară o activitate de inducere în eroare și că prin aceasta pricinuieste o pagubă, urmare a cărei producere o dorește; totodată, în varianta prevăzută de al. 4 art. 215 C.pen., nu este suficient ca fila cec emisă să fie refuzată la plată pentru lipsă disponibil, fiind necesară dovedirea activităților dolosive ale inculpatului în scopul inducerii în eroare a părții vătămate.

Această componentă a laturii subiective a infracțiunii nu este dovedită câtă vreme rezultă din probele cauzei că în fapt, conform înțelegerilor comerciale ale părților – inculpat și actualele părți civile, filele cec emise de inculpat reprezentau o garanție a faptului că până la data scadentă va achita contravaloarea mărfii livrate, iar numai în cazul neîndeplinirii acestei obligații respectivele file cec urmau a reprezenta instrumente de plată, putând a fi introduse spre decontare.

Din această perspectivă concluzia care se desprinde este aceea că interesul urmărit de părțile civile a fost acela a existenței provizionului la momentul scadentei, acceptând implicit posibilitatea lipsei de disponibil la momentul încheierii raporturilor contractuale și primirii filelor cec ceea ce exclude existența inducerii în eroare în momentul încheierii contractelor asupra unui aspect fundamental în formarea conștiinței și voinței părților civile.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 166/A din 4 octombrie 2011

Prin sentința penală nr. 139/F din 27.12.2010 pronunțată de Tribunalul Bistrița Năsăud, a fost condamnat inculpatul **P.I.**, la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza a II-a, b, c (acesta din urmă vizând interzicerea dreptului de a ocupa

funcții de administrator în societăți comerciale și funcții care presupun activități și atribuții specifice celei de administrator al societăților comerciale) C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3, 4 și 5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 74 lit. a, b, c, art. 74¹ alin. 1, art. 76 lit. b C.pen..

S-a făcut aplicarea art. 71 rap. la art. 64 lit. a teza a II-a, b, c C.pen. (acesta din urmă vizând interzicerea dreptului de a ocupa funcții de administrator în societăți comerciale și funcții care presupun activități și atribuții specifice celei de administrator al societăților comerciale).

Conform art. 81 C.pen. s-a suspendat condiționat executarea pedepsei și s-a stabilit conform art. 82 C.pen. un termen de încercare de 5 ani.

S-a pus în vedere inculpatului disp. art. 83 C.pen..

Conform art. 71 alin. 5 C.pen. s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut 24 de ore la data de 22.02.2007.

S-a constatat recuperat prejudiciul cauzat părților vătămate constituite părți civile.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin Rețineri nr.74/D/P/2006 al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud a fost trimis în judecată inculpatul P.I. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave prev.de art. 215 alin.1,2,3,4 și 5 C.pen. , cu aplic.art.41 alin.2 C.pen..

Prin actul de acuzare în sarcina inculpatului s-a reținut următoarele:

În perioada iunie 2005-mai 2006, în calitate de administrator sau împuternicit la S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița, S.C."J.I." S.R.L. Bistrița, S.C."C.C." S.R.L.Bistrița și S.C.B." S.R.L.Rodna, inculpatul P.I. , a emis , în baza aceleiași rezoluții infracționale, mai multe cecuri sau bilete la ordin fără a avea disponibil bănesc în cont , știind că pentru valorificarea acestor instrumente de plată nu exista provizia necesară acoperirii, în scopul inducerii în eroare a mai multor părți vătămate, respectiv a retras după emiterea cecurilor, în tot sau în parte, provizia necesară acoperirii, utilizând în unele situații și mijloace frauduloase (constând în aceea că a afirmat că S.C."C.C.I." S.R.L. nu s-a aflat niciodată în CIP, aspect nereal), precum și inducerea sau menținerea în eroare a unor persoane vătămate cu prilejul încheierii unor contracte în așa fel încât în lipsa erorii , cel înșelat nu ar fi încheiat contractul în condițiile stipulate, pricinuind un prejudiciu total de 3.155.578,7 RON, ulterior recuperat prin plată sau livrare de marfă în compensare.

S-a mai arătat în actul de acuzare că inducerea sau menținerea în eroare cu prilejul încheierii sau executării unui contract constă în aceea că, de fiecare dată, la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, una din clauze era că marfa care face obiectul contractului, se va achita cu cec, bilet la ordin sau numerar și nicidecum cu mărfuri în compensare, menționându-se totodată că dacă părțile vătămate ar fi cunoscut în momentul încheierii contractelor că inculpatul P.I. le va livra alte mărfuri în compensare nu ar mai fi încheiat contractele respective.

În concret, potrivit actului de acuzare,activitatea infracțională a fost săvârșită de inculpat în modalitatea descrisă în continuare:

1. În data de 11.06.2005, inculpatul P.I. s-a deplasat la sediul părții vătămate S.C."C.I."S.R.L.Târgoviște unde, în calitate de administrator al S.C."C.C." S.R.L.Bistrița s-a arătat interesat să achiziționeze profile din oțel. Cu acea ocazie, la solicitarea administratorului acestei societăți (numitul D.C.) inculpatul a dat o declarație prin care arată că S.C."C.C." S.R.L.Bistrița nu se află în incapacitate de plată și nu figurează în Centrala Incidentelor de Plăți. Această afirmație nu a fost reală întrucât la data de 13.08.2004 și de 18.03.2005, S.C. „C.C.” S.R.L. Bistrița a fost înregistrată în Centrala Incidentelor de Plăți. După completarea declarației de către inculpat, între cele două societăți comerciale s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 36/11.06.2005, conform căruia societatea din Târgoviște urma să livreze societății administrate de inculpat oțeluri laminate. În aceeași zi, pe bază de factură fiscală S.C."C.I." S.R.L. Târgoviște a livrat către S.C."C.C." S.R.L.Bistrița oțel în valoare de 133.062,461 lei. Pentru plata mărfii, în baza înțelegerii cu D.C. (administrator al societății furnizoare) inculpatul a emis 4 cecuri, trei în

valoare de câte 33.000 lei RON , iar unul de 34.062,468 lei RON, afirmând că nu vor fi probleme la decontare, situație în care, beneficiarul cecurilor le-a girat către S.C."L.S." S.R.L.București.

În momentul în care au fost scadente, S.C." L.S." București a depus cecurile în bancă, spre decontare, însă au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil și plătitor aflat în CIP. S.C."L.S." S.R.L.București a restituit către S.C."C.I." S.R.L.Bistrița toate cele 4 cecuri astfel că D.C. l-a contactat pe inculpat cerându-i explicații referitor la refuzul cecurilor de la decontare. În această situație, inculpatul a recunoscut că societatea pe care o administrează se află într-o situație dificilă din lipsa lichidităților, solicitând un termen pentru acoperirea cecurilor. Inculpatul a achitat în cele din urmă, cu ordin de plată, suma de 30.000 lei RON la data de 26.07.2005 și încă 22.500 lei RON la data de 26.07.2005, rămânând nerecuperată suma de 80.562,47 lei RON.

Partea vătămată s-a constituit (inițial) parte civilă cu suma de 98.134,92 lei RON, luând în calcul și o tranzacție din 2.07.2005 pentru care însă inculpatul nu a fost trimis în judecată.

2. În cursul anului 2002, prin intermediul S.C."J.I." S.R.L. Bistrița inculpatul P.I. a derulat relații comerciale cu S.C."R."S.R.L. Galați, administrată de A.G., raporturile comerciale desfășurându-se normal, în sensul că a achitat la timp mărfurile achiziționate de la această din urmă societate.

În data de 1.03.2005, între S.C. „R.” S.R.L. Galați și S.C.C.C.” S.R.L. Bistrița s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.4, conform căruia, societatea din Galați urma să livreze celei administrate de inculpat motorină Euro 3. În acest contract se stipula că inculpatul lasă cu titlu de garanție, pentru anul 2005, un cec pe care l-a completat la toate rubricile, mai puțin la rubrica „suma de plată”.

În perioada 2.03.-5.08.2005, conform unui număr de 25 facturi fiscale, S.C."R." S.R.L. a livrat către S.C."C.C." S.R.L. motorină Euro 3 și tablă în valoare totală de 1.107.114,31 lei RON. La data de 18.06.2005, în numele S.C."C.C." S.R.L., inculpatul a emis societății furnizoare un bilet la ordin în valoare de 100.000 lei RON care însă a fost refuzat la plată din lipsă de disponibil în bancă.

Ulterior, din suma de 1.107.114,31 lei RON, inculpatul a achitat părții vătămate suma de 168.700 lei RON, rămânând nerecuperată suma de 938.414,31 lei RON. Apoi, la 26.09.2005 inculpatul a emis în numele S.C."C.C." S.R.L. un alt bilet la ordin, în valoare de 65.000 lei RON, care introdus în bancă spre decontare de către reprezentanții societății furnizoare , a fost refuzat din lipsă de disponibil.

Din acest motiv, numitul A.G. a completat cecul primit de la inculpat (cu ocazia încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 4/1.03.2005), cu suma de 808.571 lei RON și l-a introdus la bancă spre decontare, care de asemenea a fost refuzat la plată din lipsă de disponibil.

Ulterior, inculpatul P.I. a livrat către S.C."R." S.R.L. Galați, mărfuri în compensare, astfel că această societate nu s-a mai constituit parte civilă.

3. În actul de acuzare se mai arată că inculpatul P.I. a derulat relații comerciale cu S.C."R." S.R.L.Galați și prin intermediul S.C."M.S.I."S.R.L. Bistrița. Astfel, la data de 12 și 17.09.2005, S.C."R." S.R.L. Galați a livrat către S.C."M.S.I." S.R.L. tablă LB2 și tablă zincată în valoare totală de 210.157,57 lei RON. Pentru plata contravalorii mărfii, inculpatul P.I. a emis 4 bilete la ordin care introduse în bancă spre decontare (la data scadenței) au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil bănesc.

Ulterior, inculpatul P.I. a livrat societății furnizoare mărfuri în compensare, astfel că S.C."R." S.R.L. Galați nu s-a mai constituit parte civilă.

4. În data de 5.05.2005, inculpatul P.I. s-a deplasat la Galați și a încheiat în numele S.C."C.C." S.R.L. Bistrița, contractul de vânzare-cumpărare nr.95/2005 cu S.C."T." S.A.Galați, având ca obiect livrarea de diferite produse de către societatea din Galați. Societatea administrată de inculpat și-a asumat obligația de a face plata în numerar, cu ordin de plată sau cec.

În baza contractului S.C.T." S.A.Galați a livrat către S.C."C.C." S.R.L.Bistrița mărfuri în valoare totală de 148.728,92 lei RON, pentru plata cărora inculpatul a emis trei file cec. La data scadenței cecurile au fost introduse în bancă spre decontare însă au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil.

În data de 19.07.2005, cu ordin de plată, inculpatul P.I. a achitat suma de 30.000 lei RON, astfel că pentru prejudiciul de 118.728,92 lei RON partea vătămată S.C."T." S.A.Galați s-a constituit parte civilă.

5. În data de 18.11.2004 între S.C."C.C.I." S.R.L., reprezentată de inculpat și S.C."T.C.C." S.A.Deva s-a încheiat contractul nr.1465/18.11.2004.În baza acestui contract, societatea din Deva urma să livreze celei administrate de inculpat, produse metalurgice, plata mărfii urmând a fi făcută cu file cec.

Astfel, la data de 3.05.2005, S.C."T.C.C." S.A.Deva a livrat către S.C."C.C.I." S.R.L.Bistrița mărfuri în valoare de 173.493,67 lei RON. Pentru plata parțială a mărfii, inculpatul a remis administratorului societății furnizoare o filă cec în valoare de 50.000 lei, care introdusă în bancă spre decontare a fost refuzată din lipsă totală de disponibil bănesc.

Ulterior, cu ordin de plată și livrarea unor mărfuri în compensare, inculpatul a achitat o parte din prejudiciu, rămânând un rest de 91.589 lei RON, sumă cu care partea vătămată S.C."T.C.C." S.A.Deva s-a constituit parte civilă în cauză.

6. În cursul anului 2003 inculpatul P.I. l-a contactat telefonic pe administratorul S.C."D."S.R.L. Dâmbovița, arătându-se interesat de achiziționarea produselor comercializate de această societate.Ca urmare, S.C."D." S.R.L.Dâmbovița a început să livreze mărfuri către S.C."M.S.I." S.R.L. pentru plata cărora inculpatul a emis file cec care au fost decontate de bancă.

Ulterior, la data de 4.07.2005, inculpatul P.I., în calitate de administrator al S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița a încheiat cu S.C."D." S.R.L.Dâmbovița un contract de vânzare-cumpărare având ca obiect livrarea de produse metalurgice (oțel beton, sârmă etc) pe care s-a obligat să le plătească cu numerar, ordin de plată, bilet la ordin sau cec. În baza acestui contract S.C."D." S.R.L. Dâmbovița a livrat către S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița oțel beton și sârmă în valoare totală de 460.221,77 Lei RON, pentru plata cărora inculpatul a emis 3 file cec, stabilind de comun acord cu reprezentantul partenerului său comercial data scadenței.

Înainte de data scadenței filelor cec, inculpatul a propus numitului D.F. să nu introducă filele cec la bancă, spunându-i că îi va livra în compensare alte mărfuri. După primirea mărfurilor în compensare, administratorul S.C."D." S.R.L., numitul D.F., a constatat că acestea sunt necorespunzătoare calitativ, astfel că a solicitat inculpatului să-și ridice marfa. Ca urmare, D.F. a introdus filele cec în bancă, spre decontare, însă acestea nu au fost onorate la plată din cauza lipsei de disponibil bănesc.

Pentru prejudiciul cauzat S.C."D." S.R.L.Dâmbovița s-a constituit parte civilă cu suma de 460.221,77 lei RON.

7. În perioada 2002- începutul anului 2004, între S.C."R.N." S.R.L. Șieu Odorhei și societățile comerciale administrate de inculpat, S.C."J.I." S.R.L.Bistrița și S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița s-au derulat relații comerciale constând în livrarea de diferite produse, pe care P.I. le-a achitat în diferite modalități.

Începând cu luna iunie 2004 S.C."R.N." S.R.L.Sieu Odorhei a început să livreze mărfuri și către S.C."C.C.I." S.R.L. administrată tot de către inculpatul P.I. pe care acesta s-a obligat că le achite cu bilet la ordin sau cec, care urmau să fie introduse în bancă numai în situația în care nu se făcea plata până în acel moment.

În luna iulie 2005, S.C."C.C.I." S.R.L. Bistrița a acumulat o datorie față de S.C."R.N." S.R.L. de 400.000 lei RON, astfel că administratorul acestei societăți a introdus în bancă un număr de 4 bilete la ordin, în valoare totală de 93.227,99 lei RON, care însă au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil bănesc.

Ulterior, inculpatul P.I. a livrat acestei societăți mărfuri în compensare, astfel că S.C."R.N." S.R.L. nu s-a mai constituit parte civilă.

8. În calitate de reprezentant al S.C."C.C.I." S.R.L., în data de 4.03.2005 inculpatul a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu S.C."B.I." S.R.L. Rodna, în baza căruia, această din urmă societate a vândut către S.C."C.C.I." S.R.L. un imobil în valoare de 200.000 lei RON.Prin același contract, în nume propriu, administratorul aceleiași societăți a vândut către S.C."C.C.I." S.R.L. un teren cu suma de 50.000 lei RON.

Pentru plata imobilelor, inculpatul a emis 5 file cec, fiecare în valoare de câte 50.000 lei RON. Introduse la decontare în bancă, primele două cecuri au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil bănesc.

Ulterior, inculpatul P.I. a livrat diferite mărfuri în compensare, astfel că S.C."B.I." S.R.L. nu s-a mai constituit parte civilă.

9. În luna decembrie 2005, inculpatul a luat legătura cu numitul B.I., administrator al S.C."T." S.R.L. Târgu Mureș, arătându-se interesat de achiziționarea de produse electrice. În perioada următoare, S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș a livrat diferite produse către S.C."B." S.R.L. Rodna, administrată de inculpat, pentru plata cărora a emis file cec care au fost decontate de bancă.

Ulterior, la data de 20.12.2005, S.C."B." S.R.L. Rodna s-a aprovizionat de la S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș cu mărfuri în valoare totală de 49.980 lei RON. O parte din valoarea mărfurilor a fost achitată de inculpat în numerar, iar pentru diferența de 37.544 lei RON a emis o filă cec pe care S.C. „T.” S.R.L. a girat-o către S.C."R." S.R.L. Cluj-Napoca. Introdusă în bancă spre decontare, această filă a fost refuzată la plată din lipsă de disponibil bănesc, astfel că S.C."R." S.R.L. Cluj-Napoca s-a constituit parte civilă cu suma de 37.544 lei RON.

În data de 31 ianuarie 2006 inculpatul P.I., în numele S.C."B." S.R.L. s-a aprovizionat de la S.C. T." S.R.L. cu tablă în valoare de 284.819 lei RON. Pentru plata mărfii inculpatul a emis două file cec. Aceste două file cec au fost girate de către S.C."T." S.R.L. altor două societăți față de care avea datorii, respectiv S.C."M." S.R.L. Ernei și S.C."U." S.A. Petroșani. Introduse în bancă spre decontare cele două cecuri au fost refuzate la plată, astfel că reprezentantul S.C."T." S.R.L. a stins datoria pe care o avea față de cele două societăți în alt mod.

S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș nu s-a constituit parte civilă deoarece inculpatul P.I. a livrat mărfuri în compensare.

10. În baza unei procuri autentificate, numitul C.V. a fost împuternicit să desfășoare activitatea de administrator a S.C."F.P." S.R.L. Brașov. La începutul anului 2006, numitul C.V. l-a cunoscut pe inculpatul P.I. și au hotărât să desfășoare relații comerciale, cei doi convenind ca S.C."F.P." S.R.L. Brașov să livreze societății administrate de inculpat truse auto în valoare de 200.000 lei RON, plata urmând a fi făcută cu file cec.

În perioada următoare, numitul C.V. a achiziționat de la S.C."A." S.R.L. truse auto, iar în baza facturii fiscale nr.8045729/10.02.2006, S.C."F.P." S.R.L. a livrat către S.C."B." S.R.L. truse auto în valoare de 184.688 lei RON. Pentru plata mărfii inculpatul a emis o filă cec și două bilete la ordin, care însă au fost refuzate la plată din cauza lipsei de disponibil bănesc.

Ulterior, o parte din prejudiciu a fost recuperat, astfel că S.C."F.P." S.R.L. se constituie parte civilă cu suma de 123.574,3 lei RON.

11. În data de 13.02.2006, în numele S.C."B." S.R.L. inculpatul P.I. s-a aprovizionat de la S.C."T.I.S." S.R.L. Pitești cu mărfuri în valoare de 103.156,09 lei RON, pentru plata cărora a emis o filă cec, care introdusă în bancă spre decontare a fost refuzată la plată.

Ulterior, inculpatul a livrat către S.C."T.I.S." S.R.L. Pitești mărfuri în compensare astfel că această societate nu s-a mai constituit parte civilă.

12. La începutul anului 2006 inculpatul P.I. l-a cunoscut pe T.A., administrator al S.C."M." S.R.L. Tecuci cu care s-a înțeles să deruleze relații comerciale.

Ca urmare, la data de 24.02.2006 S.C."M." S.R.L. Tecuci a livrat către S.C."B." S.R.L. mărfuri în valoare de 46.866,96 lei RON.

Pentru plata mărfii inculpatul a emis o filă cec în valoare de 46.800 lei RON (diferența fiind achitată în numerar). Pentru o datorie pe care o avea către S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș, numitul T.A. a girat cecul primit de la inculpat acestei societăți. Introdus în bancă spre decontare cecul a fost refuzat la plată din lipsă disponibil bănesc.

Ulterior, prejudiciul a fost recuperat, astfel că niciuna din aceste societăți nu s-a constituit parte civilă.

13. În cursul lunilor octombrie-noiembrie 2005, inculpatul l-a cunoscut pe D.V.R., administrator al S.C."E." S.R.L. Tecuci, cei doi hotărând să deruleze relații comerciale.

În perioada noiembrie-decembrie 2005 S.C."E." S.R.L. a livrat către S.C."B." S.R.L.Rodna marfă în valoare totală de 238.095,45 lei RON. Reprezentanții celor două societăți au convenit ca plata mărfii să se facă cu ordin de plată, cec sau numerar. Până în luna februarie 2006, prin diferite modalități, inculpatul P.I. a achitat suma de 60.138 lei RON, astfel încât a rămas un rest de plată de 178.967,45 lei RON. Pentru plata parțială a debitului, inculpatul a remis partenerului său comercial o filă cec, pentru suma de 40.000 lei RON, care introdusă în bancă spre decontare a fost refuzată la plată din lipsă de disponibil.

Întrucât inculpatul P.I. a livrat mărfuri în compensare, S.C."E." S.R.L. nu s-a mai constituit parte civilă.

14. Numitul N.I. este administrator la S.C."D.S." S.R.L.Năvodari, iar în cursul lunii noiembrie 2005 l-a cunoscut pe inculpat în calitate de administrator la S.C."B." S.R.L.Rodna. Inculpatul s-a arătat interesat de achiziționarea de salopete pentru uz industrial. Cei doi s-au înțeles ca salopetele să fie transportate de către N.I. la Bistrița, lucru care s-a petrecut la data de 25.11.2005, când S.C."D.S." S.R.L. a livrat către S.C."B." S.R.L, salopete în valoare de 47.742,8 lei RON. Pentru plata mărfii inculpatul a remis o filă cec care introdusă în bancă spre decontare nu a fost onorată din lipsă de disponibil bănesc.

Ca urmare, S.C."D.S." S.R.L. s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 47.742,8 lei RON.

Părțile vătămate , S.C."R." S.R.L.Galați, S.C."R.N." S.R.L.Sieu Odorhei, S.C."B.I." S.R.L. Rodna, partea vătămată B.C.I., S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș, S.C."T.I.S." S.R.L. Pitești, S.C."M." S.R.L.Tecuci, S.C."E." S.R.L. Tecuci, nu s-au constituit părți civile, arătând că și-au recuperat prejudiciul primind mărfuri în compensare.

Partea vătămată S.C."C.I." S.R.L.Târgoviște s-a constituit parte civilă, în instanță, înainte de începerea cercetării judecătorești, cu suma de 112.350, 82 lei RON, însă prin actul de acuzare se reține că a fost prejudiciată cu suma de 80.562,47 lei.

Partea vătămată S.C."T." S.A.Galați s-a constituit parte civilă, în faza de urmărire penală, cu suma de 118.728,92 lei.

Partea vătămată S.C."T.C.C." S.A.Deva s-a constituit parte civilă, în faza de urmărire penală cu suma de 91.589,9 lei.

Partea vătămată S.C."D."S.R.L. Dâmbovița s-a constituit parte civilă în faza de urmărire penală cu suma de 460.221,77 lei, iar în fața instanței, până la începerea cercetării judecătorești (f.26 și f.48) cu suma de 512.825,19 lei daune materiale și 100.000 lei daune morale.

Partea vătămată S.C."R."S.R.L. Cluj-Napoca s-a constituit parte civilă cu suma de 50.040,2 lei RON (f.74).

Partea vătămată S.C."F.P." S.R.L.Brașov s-a constituit parte civilă în faza de urmărire penală cu suma de 123.574,36 lei.

Partea vătămată S.C."D.S." S.R.L.Năvodari s-a constituit parte civilă cu suma de 47.742,8 lei (în faza de urmărire penală).

Audiat în instanță, inculpatul nu a recunoscut săvârșirea faptei pentru care este trimis în judecată, aceea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave și a susținut că evenimentele s-au derulat în modalitatea descrisă mai jos.

Prin declarația dată în instanță inculpatul a arătat că societățile comerciale la care este administrator, cele menționate în rechizitoriu, au ajuns în incapacitate de plată din cauza unor relații comerciale pe care le derula începând cu luna aprilie 2005 cu S.C."B.P." S.R.L. Craiova, căreia i-a livrat marfă de circa 32 miliarde lei vechi, fără ca ulterior să-i fi achitat prețul. A relatat că o parte din marfa livrată acestei societăți a fost achiziționată de la unele din societățile comerciale despre care se face vorbire în prezentul dosar. Inculpatul a relatat că S.C."B.P." S.R.L. Craiova i-a garantat plata celor 32 miliarde de lei atât cu file cec cât și cu un contract de ipotecă asupra unei benzinării și că ulterior a aflat că această societate a întocmit în fals actele notariale, iar benzinăria a fost vândută fără știrea sa. Inculpatul a susținut că ipoteca a fost radiată în urma întocmirii unor acte false inclusiv prin falsificarea stampilei notarului și că aceste fapte fac obiectul unui dosar al DIICOT Craiova, iar administratorul S.C."B.P."S.R.L.Craiova a fost arestat, în acel dosar el având calitatea de parte vătămată.

În ce privește S.C."C.I."S.R.L. Târgoviște inculpatul a relatat că relațiile comerciale s-au derulat prin S.C."C.C." S.R.L.Bistrița în baza unui contract. A arătat că marfa se livra de către societatea din Târgoviște pe bază de comandă, iar plata o efectua cu ordin de plată, în final eliberând societății furnizoare 3 file cec, care nu au putut fi decontate din cauză că în perioada respectivă S.C."B.P." Craiova îi datora circa 32 miliarde lei, bani pe care nu i-a mai primit. A susținut că după refuzul de către bancă a decontării celor trei cecuri, prin livrarea de marfă în compensare a recuperat prejudiciul cauzat acestei societăți și că, ulterior au continuat să deruleze relații comerciale împreună.

Referitor la S.C."R." S.R.L.Galați inculpatul a relatat că se aproviziona cu produse metalurgice de la această societate prin intermediul S.C."C.C." S.R.L.. În baza contractului încheiat cu această societate a emis o filă cec cu tilu de garanție, care putea fi depusă în bancă doar la 31.12.2005, în condițiile în care S.C."C.C." S.R.L. rămânea datoare în urma relațiilor comerciale derulate. Cu toate acestea, reprezentanții S.C."R." S.R.L. Galați au modificat unilateral data scadenței stabilite de comun acord și au depus fila cec în bancă înainte de 31.12.2005. Inculpatul a susținut că a obținut în instanță anularea filei cec și că va depune la dosar acea sentință civilă. Ulterior a livrat către S.C."R." S.R.L.Galați mărfuri în compensare, în baza unei înțelegeri verbale, deși acest mod de plată nu era stipulat în contract.

Inculpatul a relatat că a derulat relații comerciale cu S.C."R." S.R.L.Galați și prin intermediul S.C."M.S.I." S.R.L.Bistrița, plata mărfurilor făcându-se cu bilete la ordin. În acea perioadă, S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița a fost supusă unui control financiar de către administrația financiară din cauza unor „probleme la bugetul de stat” și din acest motiv avea conturile blocate. Ca urmare a plătit mărfurile livrate de societatea din Galați cu mărfuri livrate în compensare și „bilete la ordin” girate de alte societăți.

Inculpatul a susținut că de la S.C."T." S.A. Galați a achiziționat produse metalurgice de circa 2 miliarde lei vechi pentru plata cărora a lăsat cu titlu de garanție 3 file cec. Din cauză că nu a putut să plătească marfa livrată cu ordin de plată, reprezentanții S.C."T." S.A.Galați au completat filele cec și le-au depus în bancă. Cele trei file cec au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil și pentru că S.C."C.C."S.R.L. era în incidentă de plată. Ulterior, a remis reprezentantului S.C."T." S.A.Galați bilete la ordin girate de alte societăți, astfel că nu mai are nicio datorie față de această societate.

Referitor la S.C."T.C.C."S.A.Deva, inculpatul a arătat că prin S.C."C.C.I." S.R.L. Bistrița a achiziționat produse metalurgice de circa 23 miliarde lei pentru care a remis reprezentanților acestei societăți o filă cec cu titlu de garanție. Înțelegerea era ca acea filă cec să nu fie introdusă în bancă spre decontare întrucât au convenit ca plata să se facă cu ordin de plată. După circa 1 an de zile, timp în care au derulat relații comerciale „a rămas de plată” față de S.C."T.C.C." S.A. Deva , astfel că reprezentanții acestei societăți au completat-o și au depus-o în bancă. Fila respectivă a fost refuzată de bancă la decontare din lipsă de disponibil însă a recuperat prejudiciul cauzat S.C."T.C.C." S.A.Deva prin remiterea unui bilet la ordin girat de o altă societate. Ca urmare, acoperind prejudiciul cu un bilet la ordin girat de o altă societate, inculpatul a declarat că față de această societate comercială nu mai are nicio datorie.

Referitor la S.C."D."S.R.L.Dâmbovița, inculpatul a arătat că relațiile comerciale s-au derulat pe bază de contract încheiat cu S.C."M.S.I." S.R.L.Bistrița. De la această societate inculpatul a declarat că a achiziționat marfă de circa 20 miliarde lei vechi, iar plata mărfurilor urma a fi făcută cu ordin de plată. A susținut că a lăsat, cu titlu de garanție, încă de la încheierea contractului, 3 file cec.

Inculpatul a arătat că înainte de introducerea filelor cec în bancă, spre decontare, administratorul S.C."D." S.R.L.Dâmbovița a fost la Bistrița la sediul societății sale și a ridicat marfă în valoare de 11 miliarde lei pe care a recepționat-o, urmând ca pentru diferență să-i livreze marfă în compensare. După 20 de zile de la ridicarea mărfii din Bistrița, reprezentanții S.C."D." S.R.L. Dâmbovița au făcut obiecțiuni la calitatea mărfii și au introdus cele trei file cec spre decontare în bancă, care au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil.

Inculpatul a mai susținut că S.C."M.S.I." S.R.L. nu are datorii față de S.C."D." S.R.L. Dâmbovița și că, dimpotrivă, această societate datorează societății sale 6 miliarde lei vechi, sens în care a introdus o acțiune civilă (somație de plată) care i-a fost admisă.

Referitor la partea vătămată S.C."R.N." S.R.L. Sieu Odorhei inculpatul a arătat că au derulat relații comerciale încă din anul 2002 prin S.C."C.C.I." S.R.L. și S.C."J.I." S.R.L. Bistrița și că și în prezent desfășoară raporturi comerciale cu această societate. A susținut că cele 5 bilete la ordin emise acestei societăți au fost refuzate la plată pentru că la rândul său nu a avut încasări de la alte societăți care îi datorau sume de bani, dar că ulterior a recuperat prejudiciul, livrând mărfuri în compensare, astfel că din acest motiv S.C."R.N." S.R.L. Sieu Odorhei nu s-a mai constituit parte civilă.

În ce privește relația comercială cu S.C."B.I." S.R.L. Rodna, inculpatul a afirmat că a achiziționat de la această societate precum și de la persoana fizică B.C.I., un imobil și un teren în valoare de circa 2,4 miliarde lei vechi, încheind în acest sens un contract de vânzare-cumpărare în cuprinsul căruia s-a stipulat lăsarea unor cecuri cu titlu de garanție. Înțelegerea cu reprezentantul S.C."B.I." S.R.L. Rodna a fost ca plata mărții să se facă cu mărfuri în compensare respectiv materiale de construcție, ceea ce s-a și realizat în fapt.

Referitor la partea vătămată S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș inculpatul a arătat că a derulat relații comerciale cu această societate, iar în luna decembrie 2005 a achiziționat prin intermediul S.C."B." S.R.L. lanțuri industriale. Pentru plata mărții a lăsat cu titlu de garanție o filă cec, care fără știrea sa a fost ulterior girată către altă societate, fără ca el să-și fi dat în prealabil acordul, respectiv către S.C."R." S.R.L. Cluj-Napoca cu care neavând raporturi comerciale a declarat că nu este de acord cu constituirea de parte civilă formulată de aceasta.

Inculpatul a susținut că în cursul lunii ianuarie 2006 a achiziționat de la S.C."T." S.R.L. Târgu Mureș o anumită cantitate de tablă care s-a dovedit a fi necorespunzătoare calitativ. Din acest motiv au apărut „probleme” și a încheiat cu reprezentanții S.C."T." S.R.L. o „minută” prin care au convenit de comun acord ca cecul lăsat cu titlu de garanție să nu fie girat și să plătească marfa prin compensare. Ulterior a aflat că S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș a girat filele cec către alte societăți comerciale și că acestea au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil. A precizat că datoria avută față de S.C."T." S.R.L. a fost stinsă prin livrare de marfă în compensare de către S.C."B." S.R.L..

În ce privește relația comercială cu S.C."F.P." S.R.L. Brașov, a arătat că a achiziționat de la această societate truse auto în valoare de aproximativ 2 miliarde de lei, pentru plata mărții lăsând cu titlu de garanție o filă cec. Ulterior, societatea a girat fila cec fără știrea sa, deși înțelegerea era ca plata să se facă prin compensare, aspect consemnat într-o „minută”. Inculpatul a relatat că a recuperat întregul prejudiciu, prin compensare și că va depune la dosar documente justificative în acest sens.

Inculpatul a susținut că a derulat relații comerciale cu S.C."T.I.S." S.R.L. Pitești de peste 20 miliarde lei vechi și că fapta descrisă în rechizitoriu la pct.11 se referă la ultima achiziție de motorină din luna februarie 2006, pentru plata căreia a emis furnizorului file cec.

Ulterior, fără știrea sa S.C."T.I.S." S.R.L. Pitești a girat filele cec astfel că acestea au fost introduse în bancă spre decontare înainte de termenul de 35 de zile de la emitere, motiv pentru care au fost refuzate la plată. Inculpatul a susținut că, datoria sa față de această societate a fost stinsă prin livrare de marfă în compensare.

Referitor la S.C."M." S.R.L. Tecuci, inculpatul a relatat că a vândut marfa achiziționată de la această societate altor societăți comerciale, care l-au înștiințat că era necorespunzătoare calitativ. Ca urmare a returnat produsele din nou către S.C."M." S.R.L. Tecuci. Între timp, această societate a girat cecul primit cu titlu de garanție, care a fost refuzat la plată, arătând că nu a putut să-l mai retragă. Inculpatul a precizat că a stins datoria pe care o avea față de S.C."M." S.R.L. Tecuci, întrucât marfa a fost stornată.

În ce privește partea vătămată S.C."E." S.R.L. Tecuci a relevat că în februarie 2006 a achiziționat țevă de la această societate comercială, lăsând cu titlu de garanție o filă cec. A susținut că înțelegerea cu reprezentanții acestei societăți a fost de a plăti marfa în numerar sau compensare. Marfa achiziționată a avut deficiențe calitative, astfel că au apărut întârzieri la plată,

situație în care S.C."E." S.R.L.Tecuci a depus fila cec la bancă spre decontare. Întrucât fila cec a fost refuzată la plată, a stins datoria față de această societate comercială prin livrare de marfă în compensare.

Referitor la S.C."D.S." S.R.L. Năvodari, inculpatul a susținut că a făcut o singură tranzacție cu această societate de la care a achiziționat salopete industriale. A relevat că a încheiat o minută cu reprezentanții acestei societăți prin care au convenit, de comun acord, să lase cu titlu de garanție o filă cec, întrucât plata mărfii urma să se facă prin livrare de marfă în compensare sau ordin de plată. Inculpatul a susținut că reprezentanții acestei societăți nu au respectat înțelegerea și au introdus fila cec în bancă spre decontare, astfel că a fost refuzată la plată din lipsă de disponibil.

Inculpatul a susținut că a recuperat prejudiciul cauzat acestei societăți prin livrare de marfă în compensare.

Analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarea stare de fapt:

Inculpatul P.I. este administrator la S.C."M.S.I." S.R.L.Bistrița și la S.C."J.I." S.R.L. Bistrița, iar în baza unei procuri speciale autentificată la un notar public în data de 9.08.2004 a fost împuternicit de către P.H., care este cumnata inculpatului și administrator la S.C."C.C."S.R.L.Bistrița, să desfășoare toate activitățile care țin de administrarea societății. De asemenea, în baza unei alte procuri speciale, autentificată de un notar public la data de 9.01.2006, inculpatul P.I. a fost împuternicit de către numitul A.F.V., administrator la S.C."B." S.R.L.Rodna, să desfășoare toate activitățile care țin de administrarea acesteia.

În perioada iunie 2005-mai 2006, în calitate de administrator sau împuternicit la societățile anterior arătate, inculpatul P.I. a emis mai multe cecuri sau bilete la ordin, fără a avea disponibil bănesc în cont, astfel cum va fi descris în continuare:

1. În data de 11.06.2005, inculpatul P.I. s-a deplasat la sediul S.C."C.I."S.R.L. Târgoviște și l-a contactat pe administratorul societății, numitul D.C., spunându-i că este interesat să achiziționeze profile din oțel. Cu acea ocazie, inculpatul s-a prezentat în fața reprezentantului acestei societăți ca fiind administrator al S.C."C.C." S.R.L.Bistrița.

Numitul D.C. a fost de acord cu solicitarea inculpatului însă înainte de a încheia un contract referitor la livrarea de produse metalurgice, a solicitat acestuia să dea o declarație scrisă din care să rezulte că este administrator la S.C."C.C." S.R.L.Bistrița, că această societate nu se află în incapacitate de plată, nu a figurat în centrala Incidentelor de Plăți, nu se află în stare de insolvabilitate sau sub procedură de faliment ori reorganizare judiciară.

Inculpatul a acceptat să dea o astfel de „declarație” care se află la dosar, însă cele declarate nu corespundeau realității, întrucât din adresa nr.II/4766/24.10.2005 emisă de Banca Națională a României – Direcția Stabilitate Financiară rezultă că în data de 13.08.2004 și 18.03.2005, S.C."C.C."S.R.L.Bistrița a fost înregistrată în Centrala Incidentelor de Plăți.

După completarea „declarației” de către inculpat, numitul D.C. a acceptat să încheie contractul de vânzare-cumpărare nr.36/11.06.2005, conform căruia societatea din Târgoviște urma să livreze celei din Bistrița, administrate de inculpat, oțeluri laminate. Potrivit contractului, plata contravalorii mărfurilor urma a fi făcută de inculpat cu numerar, ordin de plată, cec sau bilet la ordin.

În aceeași zi, în baza facturii fiscale DBVEV nr.0481 8539102, S.C."C.I." S.R.L. a livrat către S.C."C.C." S.R.L. oțel în valoare de 133.062,468 RON.

Conform înțelegerii dintre cei doi administratori, respectiv D.C. și inculpatul P.I., plata urma să se facă cu cecuri.

În acest sens, inculpatul a emis 4 (patru) cecuri seria BG 306 nr.001110815-00110818, dintre care trei în valoare de câte 33.000 lei RON, iar unul de 34.062,468 RON. În concret, cele 4 cecuri au fost completate la toate rubricile de către directorul economic al S.C."C.I." S.R.L., numitul D.I., după care inculpatul P.I. le-a semnat și stampilat. S-a convenit ca cecurile să fie scadente la următoarele date: 11.07.2005,14.07.2005,19.07.2005 și 26.07.2005.

Cu ocazia emiterii celor 4 cecuri, inculpatul P.I. a afirmat că nu vor exista probleme cu decontarea lor, după care numitul D.C. i-a spus că va gira cecurile către alte societăți comerciale, moment în care inculpatul l-a asigurat de bonitatea firmei sale.

Având convingerea că afirmațiile inculpatului corespund realității, în perioada următoare D.C. a girat cele 4 cecuri către S.C."L.S." S.R.L. București, societate care la datele scadenței a introdus primele două cecuri în bancă, spre decontare. Aceste două cecuri au fost refuzate la decontare de către bancă ambele la data de 12.07.2005, pentru lipsă totală de disponibil și plătitor aflat în CIP.

Sub acest aspect, este de menționat că S.C."C.C." S.R.L. a intrat în interdicție bănească de a emite cecuri din data de 22.06.2005 până în data de 22.06.2006, deci după data de 11.06.2005 când inculpatul a emis cele patru cecuri. În acest context, pentru a releva reaua-credință a inculpatului, (care nu a comunicat situația reală a societății pe care o administra) este de menționat că până la data de 12.07.2005, când au fost refuzate la plată cele două cecuri, a determinat pe reprezentantul S.C."C.I." S.R.L. să mai livreze către S.C."C.C." S.R.L. încă o cantitate de oțel, în valoare de 76.971,2 RON, tranzacție care a avut loc la data de 2.07.2005, moment până la care D.C. nu a realizat inducerea sa în eroare.

După refuzul la decontare a primelor două cecuri, S.C."L.S." S.R.L. București a restituit către S.C."C.I." S.R.L. toate cele patru cecuri. În această situație, D.C. l-a contactat pe inculpatul P.I. și i-a cerut explicații cu privire la refuzul de plată a cecurilor, împrejurare în care acesta a recunoscut că societatea sa se află într-o situație dificilă determinată de lipsa lichidităților.

Ulterior, la data de 18.07.2005 și de 26.07.2005, inculpatul a achitat cu două ordine de plată suma de 30.000 lei RON și respectiv 22.500 lei RON, rămânând un rest neacoperit de 80.562,47 lei RON, cu mențiunea că pentru tranzacția din 2.07.2005 inculpatul nu este trimis în judecată, iar prejudiciul cauzat prin această ultimă livrare de oțel nu va fi reținută în sarcina inculpatului.

2. În cursul anului 2002, inculpatul P.I. l-a cunoscut pe administratorul S.C."R." S.R.L. Galați, numitul A.G., împreună cu care au început să deruleze relații comerciale. Inițial, inculpatul a derulat raporturi comerciale prin S.C."J.I." S.R.L. Bistrița, acestea decurgând normal, în sensul că mărfurile achiziționate erau achitate la timp.

În data de 1.03.2005, între S.C."R." S.R.L. și S.C. „C.C.” S.R.L. reprezentată de inculpat s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr.4, conform căruia societatea din Galați urma să livreze celei din Bistrița motorină Euro 3. În cuprinsul contractului s-a stipulat că plata contravalorii produselor se va face cu filă cec sau ordin de plată și că S.C."C.C.I." S.R.L. Bistrița lăsa garanție pentru anul 2005 fila cec seria BG nr.306 00100392. Acest cec a fost lăsat de inculpat numitului A.G. completat la toate rubricile, inclusiv „data scadenței”, mai puțin la rubrica „suma de plată”.

În baza contractului, conform unui număr de 25 (douăzeci și cinci) facturi fiscale, S.C."R." S.R.L. a livrat către S.C."C.C." S.R.L., motorină Euro 3 și tablă în valoare totală de 1.107.114,31 lei RON.

În data de 18.06.2005, în numele S.C."C.C." S.R.L. inculpatul P.I. a emis un bilet la ordin în valoare de 100.000 lei RON, scadent la 27.06.2005, însă la momentul introducerii la bancă acesta a fost refuzat la decontare, din lipsa disponibilului bănesc.

Din suma de 1.107.114,31 lei RON inculpatul P.I. a achitat suma de 168.700 lei RON, astfel încât a rămas un rest de 938.414,31 lei RON.

În data de 26.09.2005, în numele S.C."C.C." S.R.L. inculpatul a mai emis un bilet la ordin, în valoare de 65.000 lei RON, scadent la 26.10.2005, însă la momentul introducerii la bancă acesta a fost refuzat la decontare din lipsă de disponibil bănesc (f.121-124 vol.1 dos. de urm.penală).

Din acest motiv, în data de 3.11.2005, numitul A.G. a completat pe cecul seria BG nr.306 nr.00100392 suma de 808.571 lei RON, pe care l-a introdus în bancă la decontare, însă și acest instrument de plată a fost refuzat din lipsa disponibilului bănesc.

Ulterior, inculpatul P.I. a livrat către S.C."R." S.R.L. Galați mărfuri în compensare, astfel că societatea din Galați nu s-a mai constituit parte civilă. Referitor la recuperarea prejudiciului este de menționat că după refuzul la plată al biletului la ordin în valoare de 1.000.000.000 lei vechi, A.G. a încercat să rezolve situația amiabil, deplasându-se în mai multe rânduri la Bistrița pentru a discuta cu inculpatul. Potrivit declarației acestuia, inculpatul a evitat să comunice și s-a

exprimat în sensul că nu-i „va plăti nici un ban”, după care , atunci când a încercat să-și recupereze banii prin intermediul unui executor judecătoresc, a fost intimidat cu telefoane amenințătoare. În acest context, A.G. a acceptat să primească marfă în compensare (placaj), care potrivit propriei declarații a fost necorespunzătoare calitativ și cantitativ. De asemenea, prin declarația din 8.11.2006, dată la urmărirea penală, A.G. a declarat că „... nu se consideră prejudiciat dacă îmi emite facturi și procese-verbale în compensare”, respectiv dacă va primi documente contabile justificatoare de la inculpat.

3. Inculpatul P.I. a desfășurat relații comerciale cu S.C.”R.” S.R.L. Galați și în calitate de administrator al S.C.”M.S.I.” S.R.L. Bistrița.

Astfel, conform facturilor fiscale GL VEH nr.7956259 din data de 12.09.2005 și seria GL VEH nr.7956264 din data de 17.09.2005, S.C.”R.” S.R.L.Galați a livrat către S.C.”M.I.” S.R.L. Bistrița tablă LB 2 și tablă zincată în valoare totală de 210.157,57 lei RON.

Pentru plata contravalorii mărfurilor achiziționate inculpatul P.I. a emis un număr de 4 bilete la ordin, scadente la 22.09.2005, 26.09.2005, 29.09.2005, 26.10.2005. În momentul introducerii biletelor la ordin în bancă spre decontare, au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil.

Ulterior, inculpatul P.I. a livrat către S.C.”R.” S.R.L. Galați, administrată de A.G., mărfuri în compensare, astfel că societatea nu se mai constituie parte civilă.

Cu privire la această modalitate de recuperare a prejudiciului și contextul în care a fost acceptată, instanța va avea în vedere declarațiile administratorului A.G., din faza de urmărire penală, la care s-a făcut referire la pct.2.

4. La data de 5.05.2005, inculpatul P.I. s-a deplasat la Galați și a încheiat în numele S.C.”C.C.” S.R.L. Bistrița contractul de vânzare-cumpărare nr.95/2005 cu S.C.”T.”S.A.Galați, având ca obiect livrare de diferite produse de către societatea din Galați către cea din Bistrița. În cuprinsul acestui contract la capitolul V art.8 s-a stipulat expres că plata mărfii livrate se va face cu numerar, ordin de plată sau cec.

La data la care inculpatul a semnat acest contract, S.C.”C.C.” S.R.L Bistrița se afla înregistrată în Centrala Incidentelor de Plăți, astfel cum rezultă din Adresa nr.II/4/4766/24.10.2005 a Băncii Naționale a României – Direcția Stabilitate Financiară la început în data de 13.08.2004 și ulterior în interdicție bancară de a emite cecuri 22.06.2005 – 12.07.2006.

În data de 17.05.2005, S.C.”T.”S.A.Galați a livrat către S.C.”C.C.” S.R.L.Bistrița mărfuri în valoare totală de 148.728,92 lei RON, pe bază de facturi fiscale.Pentru plata mărfii, inculpatul a emis 3 file cec, respectiv seria BG 306 nr.00110806, în valoare de 45.471,73 RON, scadentă la 1.07.2005; seria BG 306 nr.00110807 în valoare de 45.392,73 lei RON scadentă la 4.07.2005 și fila cec seria BG 306 nr.00110808 în valoare de 57.864,46 lei RON scadentă la 19.06.2006.

Toate aceste cecuri au fost completate de inculpat, deși știa situația S.C.”C.C.I.” S.R.L..

La datele scadente cecurile au fost introduse în bancă spre decontare dar au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil.

Potrivit declarației martorului B.O.P. filele cec au fost lăsate va mijloc de plată fiind „semnate, completate și stampilate de inculpat”.Ulterior, inculpatul a achitat suma de 30.000 lei RON cu ordin de plată emis de S.C.”E.P.” S.R.L.Constanța (plată făcută în contul S.C. ”C.C.” S.R.L. Bistrița). Pentru diferență, inculpatul a propus recuperarea prin compensare cu energie electrică.

5. În data de 18.11.2004, între S.C.”C.C.I.” S.R.L , reprezentată de inculpatul P.I. și S.C.”T.C.C.” S.A.Deva , s-a încheiat contractul comercial nr.1465/18.11.2004.

În baza acestui contract societatea din Deva a livrat celei administrate de inculpat produse metalurgice, plata făcându-se cu file cec.

În data de 3.05.2005, în baza facturii fiscale seria HDVEX nr.02884963102 S.C.”T.C.C.” S.R.L.Deva a livrat către S.C.”C.C.” S.R.L.Bistrița, mărfuri în valoare de 173.493,67 lei RON.

Este de menționat că livrarea mărfii de către societatea din Deva s-a făcut în urma comenzilor făcute de inculpat.

La jumătatea lunii iunie 2005, inculpatul P.I. s-a prezentat la sediul S.C."T.C.C." S.R.L.Deva și a înmănat administratorului C.D.E.I. cecul seria BG 306 nr.00110416 scadent la 20.06.2005, în valoare de 50.000 lei RON, reprezentând o parte din valoarea mărfii achiziționate.

Cecul a fost introdus în bancă spre decontare însă a fost refuzat la plată din lipsă de disponibil.

Ulterior, cu ordine de plată și compensare, inculpatul a achitat părții vătămate 61.903,77 lei RON până la sesizarea instanței, iar diferența, în faza de cercetare judecătorească, potrivit raportului de expertiză.

Potrivit declarației administratorului S.C."T.C.C." S.R.L.Deva societatea nu ar fi făcut ultima livrare de produse metalurgice dacă inculpatul i-ar fi spus despre problemele financiare cu care se confrunta. A mai relatat că a aflat acest lucru abia când filele cec au fost refuzate la plată și l-a contactat telefonic pe inculpat. Cu acea ocazie, inculpatul a recunoscut că are probleme financiare, situație în care împreună juristul societății a deschis o acțiune civilă și un dosar execuțional. C.D.E.I. a mai afirmat că din punctul său de vedere nu a fost înșelat cu ocazia încheierii contractului dar că s-a ajuns la depunerea unei plângeri penale văzând că inculpatul nu-i mai răspunde la telefon și nu achită debitul.

6. În cursul anului 2003, inculpatul P.I. l-a contactat telefonic pe numitul D.F., administrator la S.C."D." Dâmbovița, căruia i-a spus că este interesat de produsele comercializate de această societate și că dorește începerea unei relații comerciale. Ulterior, cei doi au convenit începerea relației comerciale, astfel că numitul D.F., în calitate de administrator, a început să livreze către S.C."M.S.I." S.R.L. diferite produse pentru plata cărora P.I. emitea cecuri care la datele scadente erau decontate de bancă.

În data de 4.07.2005, S.C."D." S.R.L. Dâmbovița a încheiat cu S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița, prin intermediul administratorilor celor două societăți, respectiv D.F. și P.I., contractul de vânzare-cumpărare nr. 235, având ca obiect livrarea de către societatea din Dâmbovița către cea din Bistrița, de diferite produse metalurgice, care urmau a fi individualizate în avizele de expediție. În cuprinsul contractului, s-a stabilit condițiile de livrare și plata prețului prin „virament cu ordin de plată, numerar, cu filă cec sau cu bilet la ordin”.

După încheierea acestui contract, S.C."D." S.R.L.Dâmbovița a livrat către S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița oțel beton și sârmă, în valoare totală de 460.221,77 lei RON, în baza unor facturi fiscale și documente de transport aflate la dosar cu mențiunea că marfa a fost livrată în urma comenzilor semnate de inculpat.

Pentru plata mărfii inculpatul a emis 3 file cec seria BE nr.307 nr.00032996, scadent la 11.04.2006, în valoare de 150.000 lei RON, seria BE 307 nr.00032997, scadent la 12.04.2006, în valoare de 150.000 lei RON și seria BE nr.00032998, scadent la 13.04.2006, în valoare de 160.221,77 lei RON.

La data scadenței aceste file cec au fost introduse în bancă spre decontare însă au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil. În aceste condiții, după refuzul decontării ultimei file cec, din 19.04.2006, D.F., în calitate de reprezentant al S.C."D." S.R.L. Dâmbovița a formulat plângere pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, adresată Parchetului de pe lângă Tribunalul Dâmbovița, la data de 28.04.2006.

În luna martie 2006, întrucât inculpatul nu i-a achitat nici măcar parțial datoria, D.F. a acceptat, în scopul de a recupera din prejudiciu, livrarea unor mărfuri în compensare, propunerea venind din partea inculpatului. În aceste condiții, inculpatul P.I. a livrat către S.C."D." S.R.L.Dâmbovița mărfuri (papuci electrici, siguranțe electrice, truse tubulare și cablu electric), conform facturii fiscale și avizelor de însoțire a mărfii aflate la dosar.

După primirea acestor mărfuri „în compensare” D.F. a constatat că nu corespund calitativ și deci nu pot fi valorificate, astfel că a trimis o notificare prin care a înștiințat inculpatul să se prezinte pentru ridicarea mărfii.Întrucât inculpatul nu s-a prezentat să ridice marfa necorespunzătoare calitativ, D.F. a introdus cecurile spre decontare, care așa cum s-a arătat mai sus, au fost refuzate la plată pentru lipsă de disponibil și apoi a formulat plângere penală, reclamând un prejudiciu de 460.221,77 lei RON, cauzat prin înșelăciune, prin aceea că la data emiterii instrumentelor de plată, inculpatul l-a asigurat că vor fi decontate.

7. Numitul N.D. este administrator la S.C."R.N." S.R.L.Sieu Odorhei, județul Bistrița-Năsăud, iar în perioada 2002 – începutul anului 2004 a avut relații comerciale cu P.I. în calitate de administrator la S.C."J.I." S.R.L. Bistrița, constând în livrarea de diferite produse pe care inculpatul P.I. le-a achitat în diferite modalități.

Începând cu luna iunie 2004, S.C."R.N." S.R.L. a început să livreze diferite produse către S.C."C.C.I." S.R.L., reprezentată de inculpatul P.I..Potrivit înțelegerii, pentru fiecare marfă livrată, inculpatul emitea câte un bilet la ordin sau cec, cu titlu de „garanție”, în sensul că aceste instrumente de plată urmau a fi introduse în bancă doar în situația în care inculpatul nu făcea plata, în principal, în termen de 45 de zile de la livrare.

În luna iulie 2005, S.C."C.C.I." S.R.L. a acumulat față de S.C."R.N." o datorie de circa 400.000 lei RON, astfel că numitul N.D. a introdus la bancă un număr de 4 bilete la ordin, în valoare totală de 93.227,9938 lei RON, care însă au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil. Luând legătura cu inculpatul și cerându-i explicații, acesta a spus numitului N.D. că nu mai are bani să-i plătească, propunându-i livrarea de marfă în compensare.

N.D., în calitate de administrator al S.C."R.N." S.R.L. , prin declarația dată în faza de cercetare judecătorească a arătat că și-a recuperat prejudiciul, primind marfă în compensare și instrumente de plată girate de alte firme, însă nu există dovezi în acest sens (exemplu facturi fiscale care să ateste livrarea de mărfuri în compensare sau cecuri și ordine de plată girate de alte societăți).

8. În calitate de reprezentant al S.C."C.C.I." S.R.L., în data de 4.03.2005, inculpatul P.I. a încheiat un contract de vânzare-cumpărare cu S.C."B.I."S.R.L.Rodna, în baza căruia, această din urmă societate a vândut către societatea administrată de inculpat un imobil în valoare de 200.000 lei RON.Prin același contract de vânzare-cumpărare, autentificat, numitul B.C.I. (administratorul S.C."B.I." S.R.L., Rodna), în calitate de persoană fizică (deci, în nume propriu) a vândut inculpatului un teren în valoare de 50.000 RON.

Pentru plata sumei totale de 250.000 lei RON, inculpatul a emis un număr de 5 cecuri, fiecare de câte 50.000 lei RON.

Primul cec a fost introdus în bancă la decontare la 15.03.2005, iar al doilea la 30.04.2005, însă ambele au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil bancar. În aceste condiții, reprezentantul legal al S.C."B.I." S.R.L. Rodna a întreprins demersuri pentru investirea cu formulă executorie a filei cec seria BG 306 00100394, fiind pronunțată în acest sens Încheierea civilă nr.977/CC/11.11.2005 a Judecătoriei Năsăud.

Ulterior, inculpatul a livrat reprezentantului legal al S.C."B.I." S.R.L. Rodna mărfuri în compensare, astfel că reprezentantul legal al societății a declarat că societatea pe care o administrează nu mai are pretenții civile și nu se constituie parte civilă.

Potrivit declarației numitului B.C.S. pentru marfa livrată în compensare (6 tiruri de BCA, 10 tone fier beton, 6 tone fier beton), inculpatul nu a emis facturi fiscale, astfel că nu există documente contabile justificative în acest sens.

Susținerea inculpatului că filele cec au fost lăsate cu titlu de garanție și că potrivit înțelegerii avute cu B.C.S. plata imobilelor urma să se facă prin livrarea unor mărfuri (materiale de construcție) nu va fi însușită de instanță întrucât din cuprinsul contractului autentificat la notar rezultă explicit că plata se face cu file cec, în același sens fiind și declarația reprezentantului părții vătămate.

9. În luna decembrie 2005, numitul B.I., care este administrator al S.C." T." S.R.L.Târgu Mureș a aflat de la diferite persoane că inculpatul P.I. este interesat de achiziționarea de diferite produse electrice, obținând la un moment dat numărul de telefon al acestuia. În perioada următoare, B.I. a luat legătura telefonic cu inculpatul P.I., care s-a arătat interesat de derularea unor relații comerciale, astfel încât, prin fax i-a trimis inculpatului o ofertă de produse și prețuri.

După alte câteva discuții telefonice, numitul B.I. s-a deplasat la Bistrița, unde s-a întâlnit cu inculpatul P.I. care i-a spus că este administrator la S.C."B."S.R.L.Rodna. În perioada următoare S.C."T." S.R.L. a livrat către această din urmă societate, diferite produse pentru plata cărora inculpatul a emis cecuri care la data scadenței au fost decontate de bancă.

La data de 20.12.2005 S.C."T." S.R.L. Târgu-Mureș a livrat către S.C."B."S.R.L. administrată de inculpat, lanțuri industriale conform facturii fiscale nr.MS VFQ nr.1700559, în valoare de 49.980 lei RON. B.I. a însoțit transportul mărfii în Bistrița, iar după ce a descărcat-o în locul indicat de inculpat (într-un garaj) a primit de la acesta o filă cec (seria BF 307 nr.00032112) cu scadență în 60 de zile, pentru diferența de 37.544 lei care a rămas neachitată, întrucât o parte din preț l-a primit în numerar. Această filă cec a fost girată de S.C."T." S.R.L. către S.C."R." S.R.L.Cluj-Napoca, însă la data introducerii în bancă a fost refuzată la decontare din lipsă de disponibil bănesc.

În data de 31 ianuarie 2006, inculpatul P.I. , în numele S.C."B." S.R.L. s-a aprovizionat de la S.C."T." S.R.L. Târgu Mureș, conform facturii fiscale MS nr.1700571 cu tablă în valoare de 284.819 lei RON. Pentru plata mărfii, inculpatul a emis fila cec seria BF 307 nr.00032157, scadentă la 31.03.2006 pentru suma de 110.959 lei RON și fila cec seria BF 307 nr.00032124, scadentă la data de 3.03.2006, pentru suma de 169.274, 07 lei RON.

Întrucât avea datorii la alte societăți, S.C."T." S.R.L. , pentru stingerea datoriei față de S.C."M." S.R.L.Ernei județul Mureș, i-a girat fila cec seria BF nr.00032157, iar fila cec seria BF 307 nr.00032124 l-a girat către S.C."U." S.A.Petroșani.

La datele scadente cecurile au fost introduse la bancă dar au fost refuzate la decontare, din lipsă de disponibil bănesc, astfel că reprezentanții celor două societăți au comunicat acest lucru administratorului S.C."T." S.R.L.Târgu Mureș, care a stins datoria față de aceștia în alt mod.

Ulterior, prin declarația dată în faza de cercetare judecătorească B.I. a arătat că S.C."T." S.R.L. Târgu Mureș nu se constituie parte civilă, pentru că nu a înregistrat nici un prejudiciu din moment ce a girat filele cec către alte societăți cu care derula relații comerciale.

10. Numita C.L. este administrator la S.C."F.P." S.R.L.Brașov, iar în baza unei procuri autentificate l-a împuternicit pe soțul ei, C.V. să desfășoare activități de administrație a societății.

La începutul anului 2006, C.V. l-a cunoscut pe inculpat și au hotărât să desfășoare relații comerciale. Cei doi s-au înțeles ca numitul C.V. să livreze societății administrate de inculpatul P.I., truse auto în valoare de circa 200.000 lei RON, plata urmând a se face cu cec.

În perioada următoare, C.V. a achiziționat de la S.C."A." S.R.L., truse auto, în baza facturii fiscale nr. 8045729/10.02.2006, astfel că S.C."F.P." S.R.L.Brașov a livrat către S.C."B." S.R.L. Bistrița, truse auto în valoare de 184.688 lei RON.

Pentru plata mărfii, inculpatul a emis cecul seria BF 307 00032164 scadent la 18.05.2006, pentru suma de 108.662,91 lei RON și două bilete la ordin a câte 55.000 lei RON fiecare. Aceste instrumente de plată au fost ulterior girate de beneficiar către S.C."A. Grup" S.R.L. Afumați .

În momentul introducerii în bancă spre decontare, aceste instrumente de plată au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil, justificarea refuzului băncii.

Ulterior, inculpatul a livrat către S.C. „F.P.” S.R.L. Brașov, marfă în compensare (conform facturii nr.8277533 din 6.05.2006), astfel că, reprezentantul legal C.V. (f.306 dos. de urm.penală vol.II) a susținut că societatea pe care o reprezintă nu se constituie parte civilă.

Este de menționat că prin declarația de la dos.de urmărire penală, C.V. a susținut că a fost înșelat de inculpat, relatând că dacă știa că nu există disponibil în cont nu ar fi livrat marfă inculpatului.

Din declarația martorei V.V. rezultă că numitul C.V. a încercat să compenseze prejudiciul suferit de S.C."A. Grup., S.R.L. Afumați (prin nedecontarea instrumentelor de plată girate, din lipsă de disponibil) cu marfă în compensare primită de la inculpat (potrivit declarației martorului C.V.), ceea ce nu s-a realizat, întrucât produsele erau necorespunzătoare calitativ.

11. În data de 13.02.2006, în numele S.C."B." S.R.L. inculpatul P.I. s-a aprovizionat de la S.C."T.I.S." S.R.L. Pitești, cu motorină în valoare de 103.159,09 lei RON, conform facturii fiscale seria AGUDZ nr.7223974, pentru plata căreia a emis fila cec seria BF 307 nr.00032121, scadentă la 27.02.2006 Marfa a fost livrată de societatea din Pitești în urma unei comenzi telefonice făcute de inculpat (potrivit declarației administratorului S.C."T.I.S." S.R.L.). Fila cec a fost girată către S.C."L.R." S.R.L., astfel că nu se află la dosar.

Ulterior, inculpatul a livrat marfă în compensare (deși nu există dovezi în acest sens), cert fiind doar că S.C."T.I.S." S.R.L.Pitești nu s-a constituit parte civilă potrivit declarației reprezentantului legal.

12. La începutul anului 2006, inculpatul P.I. l-a cunoscut pe numitul T.A., administrator al S.C."M." S.R.L. Tecuci. Cei doi s-au înțeles să desfășoare relații comerciale, sens în care la data de 24.02.2006, în baza facturii fiscale seria GLVEY nr. 03711802/24.02.2006 societatea din Tecuci a livrat către S.C."B." S.R.L. mărfuri în valoare de 46.866,96 lei RON. Pentru plata mărfii inculpatul a emis cecul seria BF 307 nr. 00032465, în valoare de 46.800 lei RON (diferența fiind achitată în numerar).

Întrucât T.A. avea o datorie către S.C."T." S.R.L. Târgu Mureș, cu acordul inculpatului, a girat fila cec către această societate. În momentul introducerii cecului în bancă spre decontare, acesta a fost refuzat la plată din lipsa disponibilului.

Întrucât fila cec primită de la inculpat a fost girată, reprezentantul legal al S.C."M." S.R.L. Tecuci nu s-a constituit parte civilă și a arătat că „nu se consideră nici înșelat”.

Astfel cum s-a arătat la pct.9 în considerentele acestei sentințe, S.C."T." S.R.L. Târgu Mureș nu s-a constituit parte civilă în cauză.

13. În cursul lunilor octombrie-noiembrie 2005, numitul D.V.R., administrator al S.C."E." S.R.L. Tecuci l-a cunoscut pe inculpatul P.I. și a început să deruleze relații comerciale cu acesta, inculpatul „lucrând” pe S.C."B." S.R.L. Rodna.

În perioada noiembrie-decembrie 2005, S.C."E." S.R.L. a livrat pe bază de facturi fiscale, tablă în valoare totală de 238.095 lei RON potrivit documentului justificativ prezentat de societatea furnizoare. Inculpatul a achitat suma de 60.138 lei RON, astfel că a rămas un rest de plată de 177.967,45 lei RON.

Pentru a recupera debitul, D.V.R. a luat legătura cu inculpatul pentru a stabili o modalitate de stingere a datoriei. În acest context inculpatul a i-a remis fila cec seria BF 307 nr.,00032169 pentru suma de 40.000 lei RON scadentă la 10.03. 2006.

Această filă cec a fost refuzată la plată din lipsă de disponibil bănesc, atunci când la scadență, a fost depusă în bancă de numitul D.V.R..

Prin declarații date în faza de urmărire penală, reprezentantul S.C."E." S.R.L. Tecuci, D.V.R. a arătat că nu se constituie parte civilă întrucât inculpatul i-a livrat marfă în compensare.

Din cuprinsul declarației date în faza de cercetare judecătorească de către D.V.R., rezultă că înainte de a începe colaborarea cu inculpatul au purtat o „discuție de principiu” referitor la efectuarea plății și că atunci când acesta i-a înmănat fila cec l-a asigurat că plata va fi făcută la scadență. A mai declarat că a acceptat plata prin compensare deoarece inculpatul nu mai avea disponibil în cont pentru a fi făcută în numerar și că a sistat relațiile comerciale cu inculpatul după decembrie 2005 deoarece acesta nu mai avea disponibil.

Raportat la documentele justificative existente în dosarul de urmărire penală (factura fiscală nr. 8277917, factura fiscală nr. 8277511 din 15.03.2006, referitoare la „compensare” care se regăsesc „centralizate” în Fișa de cont analitic – Furnizori- cont 401, deschisă pentru S.C."B." S.R.L.) coroborate cu data refuzului cecului BF 307 00032169, emis pentru valoarea de 40.000 lei, la decontare, aceea de 15 martie 2006 și cu declarația lui D.V.R. (dată în faza de cercetare judecătorească) care arată că imediat după refuzarea decontării filei cec de către bancă, a avut loc returnarea mărfii, instanța apreciază că în realitate, nu a avut loc recuperarea prejudiciului prin livrarea de marfă în compensare ci de o restituire a mărfii de către inculpat.

14. Numitul N.I. a fost administrator la S.C." D.S." S.R.L. Năvodari, iar în cursul lunii noiembrie 2005 l-a cunoscut pe inculpatul P.I., care i-a spus că este administrator la S.C."B." S.R.L. și că dorește să achiziționeze circa 1.200 perechi salopete de uz industrial.

Cei doi s-au înțeles ca salopetele livrate de societatea din Năvodari să fie transportate la Bistrița de către N.I., lucru care s-a întâmplat la data de 25.11.2005, conform facturii fiscale seria CI VEH nr.6741431/25.11.2005 în valoare de 47.742,8 lei RON. Pentru plata mărfii inculpatul a emis fila cec BF 307 seria 00032109, scadentă la 27.02.2006, însă la data introducerii la bancă aceasta a fost refuzată la decontare.

Din declarația numitului N.I. și mențiunile făcute în cuprinsul facturii fiscale, rezultă că acesta a convenit cu inculpatul (la data de 25.11.2005) ca fila cec să fie introdusă în bancă spre decontare la data de 27.02.2006. Însă, printr-o „minută” datată 6.12.2005 încheiată între S.C.”M.S.I.” S.R.L. Bistrița și S.C.”D.S.” S.R.L.Năvodari, inculpatul și N.I. convin ca fila cec să nu fie introdusă în bancă și nici girată, urmând ca plata mărfii să se facă cu „bilete la ordin la termenul stabilit de comun acord”.

Referitor la această „minută” este de observat că nu a fost încheiată între inculpat în calitate de reprezentant al S.C.”B.” S.R.L. (societatea care a achiziționat salopetele industriale), ci de reprezentant al S.C.”M.S.I.” S.R.L. Bistrița (care nu are nicio calitate referitor la această tranzacție comercială). Prin urmare, în mod legitim N.I. a depus fila cec la bancă la scadența convenită odată cu emiterea facturii.

Este de subliniat că inculpatul nu a plătit contravaloarea mărfii ci a livrat marfa „în compensare” printr-o factură care nu poartă parafa S.C.”D.S.” S.R.L. Năvodari.

Starea de fapt redată mai sus rezultă din probele indicate concret, cu ocazia descrierii faptelor enumerate de la 1-14, aflate în dosarul de urmărire penală, precum și din declarațiile reprezentanților legali ai părților vătămate și martorilor audiați, Raportul de expertiză contabilă (f.1042-1059) însoțit de actele anexe, Adresa nr. II/4/4766/24.10.2005, emisă de Banca Națională a României, referitoare la interdicția bancară de a emite cecuri în perioada 22.06.2005-12.07.2006 de către S.C.”C.C.I.” S.R.L. Bistrița însoțită de anexe, precum și cerere de înscriere a refuzului bancar în FMC, nr.191/8.07.2005, referitoare la interdicția bancară de a emite cecuri a S.C.”C.C.I.” S.R.L.Bistrița în perioada 8.07.2005-8.07.2006, Istoricul incidentelor de plată cu bilete la ordin emis de BNR înregistrat sub nr. 228/14.02.2006, referitor la S.C.”B., S.R.L. aferent perioadei 4.05.2005-9.09.2005, declarația martorilor B.M. și Ș.S.

Faptele săvârșite de inculpatul P.I., astfel cum au fost reținute mai sus, întrunesc în drept elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev.de art. 215 alin. 1,2,3,4 și 5 C.pen., cu aplic.art.41 alin.2 C.pen..

Instanța a reținut această infracțiune în sarcina inculpatului cu motivarea de mai jos:

Faptele descrise la punctele 1-14 în considerentele hotărârii dobândesc caracter infracțional numai examinate în ansamblul lor. Aceste fapte nu pot fi dissociate (în elementele componente ale infracțiunii) și examinate individual făcând abstracție de intenția infracțională a inculpatului, de a prejudicia părțile vătămate, pe care a disimulat-o în mai multe moduri, în raport de situația concretă a fiecărei părți vătămate în parte.

În esență, intenția de-a înșela și păgubi părțile vătămate rezultă cel puțin din următoarele elemente de fapt:

Cu ocazia încheierii contractelor comerciale cu reprezentanții părților vătămate, inculpatul a ascuns cu rea-credință, situația financiară a societăților pe care le administra și faptul că nu avea disponibilități în cont. Această împrejurare rezultă explicit din fapta descrisă la pct.1 (parte vătămată S.C.”C.I.” S.R.L. Târgoviște), când înainte de încheierea contractului, D.C. i-a cerut inculpatului să de o „declarație scrisă” din care să rezulte că S.C.”C.C.”S.R.L.Bistrița nu se află în incapacitate de plată și nu a figurat în centrala Incidentelor de Plăți. Cu rea-credință, contrar realității, deși știa că societatea sa este înregistrată la C.I.P. încă din 13.08.2004 și 18.03.2005, inculpatul a dat o astfel de declarație ceea ce l-a determinat pe D.C. să încheie contractul. În mod similar, inculpatul a procedat și în celelalte cazuri, ascunzând celorlalte părți vătămate situația financiară reală a firmelor sale, abuzând de buna credință a reprezentanților acestora care au sperat că la scadență vor încasa, conform contractului, prețul mărfii livrate care va fi plătit cu file cec, bilet la ordin sau numerar și nu vor fi obligați să primească în compensare mărfuri, doar pentru a nu rămâne prejudiciați (pct.4 8, 10 și 13). În acest context este de amintit că în unele situații, mărfurile livrate în compensare nu au fost corespunzătoare calitativ (pct.3, 4 și 6), alături reprezentanții părților vătămate nu primeau documente justificative pentru mărfurile primite în compensare (pct.1,2, 7,11) și chiar au fost amenințați să accepte această variantă a compensării (pct.2).

Încheierea cu reprezentanții părților vătămate a așa numitelor „minute” despre care face vorbire inculpatul, referitoare la lăsarea cecurilor cu „titlu de garanție”, nu înlătură intenția

infrațională a inculpatului, câtă vreme părțile vătămate au depus cecurile spre decontare la data scadenței stabilită de comun acord (pct.14) și le-au girat cu acordul inculpatului (pct. 12) ci constituie mai mult o preconstituire de probe pentru cazul în care, ulterior, reprezentanții părților vătămate vor încerca să le valorifice prin depunerea în bancă, dar și un mod abuziv de a le imputa folosirea lor precum și un mijloc de a le constrânge să accepte mărfuri în compensare. În acest context este relevantă „minuta” de la dos. de urm.penală, referitoare la fapta descrisă la pct.14, conform căreia beneficiarul filei cec lăsată cu titlu de garanție își asuma practic obligația să nu o folosească niciodată (să nu o depună în bancă). Este de observat că uneori acele „minute” erau niște formulare tipizate pe care inculpatul (care avea o putere mare de convingere, potrivit declarațiilor martorului B.M.) le înmâna reprezentanților părților vătămate spre semnare odată cu lăsarea filelor cec „cu titlu de garanție”. Un exemplu sunt minutele de la dos. de urm. penală pe care inculpatul le-a semnat în calitate de reprezentant al altei societăți decât cea pentru care a achiziționat marfa. În fine, acele „minute” rămâneau în posesia inculpatului, pentru a „justifica” ulterior depunerea „fără știrea sa” a filei cec în bancă și pentru a imputa fără temeii reprezentanților părților vătămate încercarea de a-și recupera prețul mărfii vândute.

Apărarea inculpatului că a lăsat cecurile cu „titlu de garanție” și nu cu titlu de plată a mărfurilor achiziționate de la părțile vătămate nu are niciun temei, nefiind susținută de probe. Sub acest aspect este de subliniat că filele cec lăstate cu „titlu de garanție” au fost introduse în bancă la termenul convenit de reprezentanții părților vătămate cu inculpatul și de fiecare dată pentru că inculpatul nu plătea la scadență mărfurile achiziționate.

Raportat la cele de mai sus, instanța a apreciat că lipsind provizionul din bancă, fila cec lăsată de inculpat reprezentanților părților vătămate cu „titlu de garanție”, a fost în realitate „o garanție inexistentă”, ori nici un creditor de bună-credință nu acceptă o astfel de garanție inexistentă. Întrucât reprezentanții părților vătămate au acceptat să primească acele file cec fără să știe că „garanția nu există”, lăsându-se amăgiți în baza înțelegerii cu inculpatul că la momentul completării și depunerii filei cec în bancă va exista disponibilul necesar pentru a încasa contravaloarea mărfii livrate, instanța a apreciat că inculpatul a făcut promisiuni mincinoase, cu intenția de a înșela părțile vătămate.

Intenția infrațională a inculpatului rezultă și din declarațiile martorilor B.M. și S.S.. Cei doi martori relatează, în esență, despre inducerea în eroare a reprezentanților părților vătămate de către inculpat, cu intenție, prin promisiunea mincinoasă cum că va asigura ulterior provizia necesară în contul consemnat pe cecul postdatat emis fără acoperirea necesară în cont (afirmând că urmează să încaseze sume de bani de la alte societăți).

Martorul B.M. relatează că uneori „P.I. spunea furnizorului că cecul îl lasă ca și garanție și că nu poate fi introdus la bancă decât cu acordul lui. Aceasta era însă o șmecherie de-a lui P.I., respectiv după ce el vindea marfa sub prețul de achiziție, nu plătea furnizorului, astfel încât acesta, după unele insistențe, introducea fila cec la bancă, dar era refuzat”.

Același martor (angajat la S.C.”C.C.”S.R.L.Bistrița și împuternicit al S.C.”M.S.I.” S.R.L. în perioada decembrie 2004 – aprilie 2006) declara și că inculpatul „uneori dădea în compensare diferite mărfuri, dar care erau slabe calitativ și cu un preț mare”.

În fine, martorul B.M. a relatat și despre faptul că inculpatul avea „obiceiul de a declara cecuri pierdute, după care le folosea...”, astfel că erau refuzate la plată, precum și despre altă „modalitate de lucru”, respectiv aceea că în momentul în care emitea un instrument de plată, inculpatul semna cu altă semnătură decât cea care era specimen în bancă și aplica o altă stampilă decât cea existentă în bancă, cu scopul de a nu achita marfa.

Referitor la modalitatea în care inculpatul P.I. lăsa cecul ca și garanție, martorul B.A. a declarat că inculpatul proceda în acest mod „întrucât după ce trecea mai mult timp și P.I. nu achita mărfurile, furnizorul introducea cecul, iar P.I. îi făcea plângere penală că a introdus cecul fără acordul lui”.

Relevantă este și susținerea martorului în ce privește vânzarea mărfurilor cumpărate de la părțile vătămate sub prețul de achiziție precum și aceea că „P.I., când vindea marfa, de cele mai multe ori o vindea cu bani cash, iar cecuri nu primea decât dacă era 90% convins că acesta se va achita”.

Despre aspectele de mai sus a relatat pe larg și martora S.S. împreună cu care inculpatul P.I. a înființat S.C."J.I." S.R.L., S.C."A." S.R.L. și S.C."M.S.I." S.R.L., dar care în cursul lunii august 2005 a încetat colaborarea cu inculpatul, din cauza unor conflicte determinate de vânzarea mărfurilor sub prețul de achiziție, folosirea fondurilor (banilor) societății în scop personal, emiterea unor cecuri fără acoperire.

Apărarea inculpatului în sensul că aproximativ în aceeași perioadă (anul 2005) a fost înșelat de reprezentantul S.C."B.P." S.R.L.Craiova, numitul G.C.D., trimis în judecată prin Rechizitoriul nr.381/P/2007 din data de 18.02.2010, pentru infracțiunea de înșelăciune nu are nicio relevanță sub aspectul vinovăției sale în ce privește fapta dedusă judecătii. În acest context este de observat că în cauza de față nu există nicio probă din care să rezulte ce a făcut inculpatul cu marfa achiziționată de la cele 14 părți vătămate, astfel că devine credibilă afirmația martorilor B.M. și S.S., referitoare la vânzarea mărfurilor sub prețul de achiziție, în numerar (nu cu file cec) și fără documente justificative. Ca urmare, nu există documente contabile din care să rezulte că inculpatul ar fi vândut marfa către S.C."B.P." S.R.L. Craiova. Mai mult decât atât, contractul încheiat de inculpat (în calitate de reprezentant al S.C."C.C." S.R.L.Bistrița), cu inculpatul G.C.D. (reprezentant al S.C."B.P." S.R.L. Craiova), potrivit rechizitoriului depus la dosar, viza livrarea (pe baza contractului nr.110/8.04.2005) de „sortimente de oțel beton”. Ori, din cauza dedusă judecătii: rezultă că inculpatul a achiziționat de la părțile vătămate o varietate mare de produse imobile (pct.8), motorină (pct.2), tablă zincată (pct.3), salopete (pct.14), etc. mărfuri care ulterior au fost vândute de acesta fără să se cunoască căreia societăți comerciale, în niciun caz către S.C."B.P." S.R.L.Craiova, societate care era interesată doar de achiziționarea de produse metalurgice.

Așadar, susținerea inculpatului că ar fi vândut mărfurile achiziționate de la părțile vătămate către alte societăți comerciale care nu i-ar fi plătit prețul sau i-ar fi remis cecuri fără acoperire nu are nici un suport probator.

Instanța a înlăturat această apărare a inculpatului în contextul în care nu a prezentat documente justificative (facturi, avize de expediție, foi de parcurs, etc) prin care să demonstreze că a vândut marfa cumpărată de la părțile vătămate și că la rândul său ar fi primit de la partenerii săi comerciali instrumente de plată (bilete la ordin, cecuri, etc) pe care depunându-le în bancă au fost refuzate la plată din lipsă de disponibil.

Cum asemenea probe nu au fost aduse în cauză, instanța a apreciat reale afirmațiile martorilor B.M., care audiat în faza de urmărire penală a relatat că P.I. vindea mărfurile în majoritatea cazurilor, cu plata în numerar și sub prețul de achiziție, situație în care era cu neputință ca părțile vătămate să-și poată deconta prin bancă filele cec sau biletele la ordin primite de la inculpat.

Pentru considerentele arătate mai sus, instanța a apreciat că inculpatul P.I. se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev.de art.215 alin.1,2,3,4 și 5 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen..

Cererea inculpatului, de schimbare a încadrării juridice a faptei deduse judecătii, în infracțiuni la legea cecului, prev.de art. 84 alin.1 pct.2 din Legea nr.59/1934 nu a fost însușită de instanță.

Această faptă sancționează simpla emitere a unui cec fără a avea la tras disponibilul necesar. În cauza de față probele administrate dovedesc cu prisosință intenția frauduloasă a inculpatului la momentul emiterii filelor cec. Acesta a ascuns cu rea-credință dificultățile financiare cu care se confruntau firmele sale și nu a manifestat sinceritate în relațiile cu reprezentanții părților vătămate, care prin declarațiile date au afirmat că nu ar fi încheiat contracte sau nu ar fi livrat mărfuri inculpatului dacă ar fi cunoscut situația societăților administrate de inculpat.

Infracțiunea de înșelăciune dedusă judecătii s-a consumat în momentul în care acțiunea de inducere în eroare desfășurată de inculpat i-a determinat pe reprezentanții părților vătămate să ia o măsură patrimonială prin care s-a creat o situație de fapt păgubitoare societăților pe care le administrau (respectiv să dispună livrarea mărfurilor). În mod special, în cazul înșelăciunii prev.de art. 215 alin.3 C.pen., săvârșită în dauna unora dintre părțile vătămate, aceasta s-a

consumat în momentul în care, prin inducerea în eroare s-a obținut încheierea contractului profitabil pentru inculpat și păgubitor pentru părțile vătămate.

Faptul că ulterior consumării infracțiunii inculpatul a recuperat prejudiciul, nu înlătură retroactiv elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune întrunite cumulativ la momentele arătate mai sus. Paguba a existat în mod concret în patrimoniul părților vătămate, care pentru a o recupera, au acceptat varianta compensării oferită de inculpat (pentru că ne aveau altă posibilitate de a recupera prejudiciul).

Împrejurarea că din rațiuni și interese strict personale părțile vătămate nu s-au constituit părți civile în procesul penal și, mai mult decât atât, nu au formulat plângeri penale, nu are nicio semnificație cu privire la existența pagubei. Principiul disponibilității care guvernează latura civilă a cauzei și care conferă părților vătămate dreptul de a pretinde sau nu obligarea inculpatului la repararea pagubei, nu-și poate extinde efectele și asupra raporturilor de drept penal care, în cazul de față (infracțiunea de înșelăciune) sunt guvernate de principiului oficialității.

Altfel spus, o infracțiune care se urmărește din oficiu, cum este cea dedusă judecății – înșelăciune cu consecințe deosebit de grave – nu poate exista ori nu, după cum părțile vătămate care au suferit o pagubă, înțeleg sau nu să se constituie părți civile în cadrul procesului penal și să ceară repararea pagubei, ori să formuleze sau nu plângere penală.

Pentru considerentele arătate, instanța a reținut în sarcina inculpatului infracțiunea de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prev.de art.215 alin.1,2,3,4 și 5 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen..

Procedând la individualizarea pedepsei, instanța a avut în vedere criteriile prevăzute de art.72 C.pen., cu referire la limitele speciale de pedeapsă, urmările cauzate, circumstanțele în care s-a comis fapta, prejudiciul cauzat și persoana inculpatului.

Întrucât inculpatul nu are antecedente penale, a recuperat prejudiciul și a recunoscut în materialitatea ei fapta, s-au reținut în favoarea acestuia, circumstanțe atenuante conform art.74 lit."a,b,c" C.pen..

Deoarece din expertiza contabilă efectuată în cauză, aflată la dosar a rezultat că părțile vătămate nu mai au nici un prejudiciu, instanța a aplicat inculpatului dispozițiile favorabile prev.de art.74/1 alin.1 din Legea nr.202/25.10.2010, referitoare la reducerea la jumătate a limitelor pedepselor prevăzute de lege (reținând că prejudiciul total cauzat părților vătămate este peste 100.000 Euro în echivalentul monedei naționale).

Sub aspectul laturii civile a cauzei, instanța a avut în vedere că în cauza de față acțiunea civilă nu se poate exercita din oficiu, așa încât o eventuală contraexpertiză contabilă putea fi efectuată doar pe cheltuiala și la solicitarea părților vătămate constituite părți civile. Din probele existente la dosar rezultă că expertul a înștiințat părțile vătămate referitor la expertiza contabilă efectuată în cauză, iar după depunerea raportului de expertiză au fost acordate mai multe termene fără ca părțile vătămate să formuleze obiecțiuni. Pentru aceste considerente și apreciind că soluționarea laturii civile este guvernată de principiul disponibilității (părțile vătămate fiind societăți comerciale) instanța a reținut că în cauză prejudiciul este recuperat.

La dozarea pedepsei, instanța a avut în vedere și datele care caracterizează persoana inculpatului, care este trimis în judecată și pentru alte infracțiuni concurente (de evaziune fiscală, aflate pe rolul Judecătorei Bistrița), precum și de împrejurarea că în cursul cercetării judecătorești a fost extrădat în Franța, referitor la alte fapte penale (dar pus ulterior în libertate pe durata procedurilor de către autoritățile franceze). În fine, s-a ținut seama la individualizarea pedepsei și de poziția adoptată de părțile vătămate, respectiv că nu toate au depus plângere penală apreciind că și-au recuperat prejudiciul (în condițiile impuse de inculpat) și că urmărirea penală s-a început din oficiu.

Pentru considerentele arătate, instanța a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev.de art. 64 lit."a" teza a II-a, b,c, C.pen. (acestea din urmă vizând interzicerea dreptului de a ocupa funcții de administrator în societăți comerciale și funcții care presupun activități și atribuții specifice celei de administrator al societăților comerciale, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de

grav, prev.de art. 215 alin.1,2,3,4 și 5 C.pen. cu aplic.art.41 alin.2 C.pen., art. 74 lit.”a,b,c”, art.74/1 alin.1, art. 76 lit.”b” C.pen..

Pedepsele accesorii au fost aplicate inculpatului în conținutul prevăzut de art. 71 rap.la art. 64 lit.”a”, teza a II-a, b,c C.pen. (acesta din urmă vizând interzicerea dreptului de a ocupa funcții de administrator în societăți comerciale și funcții care presupun activități și atribuții specifice celei de administrator al societăților comerciale.

Apreciind că scopul pedepsei poate fi atins și fără privare de libertate, fiind îndeplinite cumulativ cerințele art.81 C.pen. s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit conform art.82 C.pen..

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.83 C.pen. (referitor la consecințele comiterii unor noi fapte penale pe durata termenului de încercare cu consecința revocării suspendării condiționate).

Conform art. 71 alin.5 C.pen. s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata termenului de încercare.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut 24 de ore, la data de 22.02.2007, pentru faptele deduse judecării.

În latura civilă a cauzei s-a constatat că prejudiciul cauzat părților civile a fost recuperat.

Conform art.193 C.proc.pen. inculpatul a fost obligat să plătească în favoarea Biroului Teritorial de expertize contabil și tehnice de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud, în favoarea expertului contabil S.Z.A. suma de 1.900 lei cu titlul de diferență onorariu expertiză.

Conform art. 191 C.proc.pen. inculpatul a fost obligat să plătească statului 4.410 lei cheltuieli judiciare.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel inculpatul P.I. și partea civilă SC C.I. S.R.L. și Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud, criticându-se sentința instanței de fond ca fiind nelegală și netemeinică.

Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița Năsăud a solicitat desființarea sentinței penale apelate și pronunțarea unei decizii prin care să se dispună condamnarea inculpatului la pedeapsa închisorii într-un quantum mai ridicat, cu executare în regim de detenție, fără reținerea de circumstanțe atenuante.

Apelul a fost motivat arătându-se că în mod nejustificat s-au reținut circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului cu toate că atitudinea acestuia reflectă un grad de pericolozitate ridicată. S-a invocat faptul că inculpatul nu a recunoscut faptele comise și că raportat la starea de fapt reținută, împrejurările concrete în care a săvârșit fapta precum și prejudiciile foarte mari cauzate părților vătămate, instanța de fond nu a realizat o corectă individualizare a pedepsei.

Partea civilă SC C.I. SRL a solicitat desființarea sentinței penale apelate și pronunțarea unei decizii prin care să se dispună admiterea acțiunii civile formulate, cu consecința obligării inculpatului la plata despăgubirilor civile în sumă de 98.134,82 lei.

În motivarea apelului s-a arătat că raportul de expertiză soluționează doar parțial divergențele supuse analizei prin obiectivele suplimentare stabilite de instanță. Expertul confirmă că în relația comercială cu SC C.C. SRL, aceasta nu era debitoare și cu contravaloarea sumei de 214.127,27 lei din care s-a achitat suma de 52.546,82 lei și s-a compensat suma de 61.445,65 lei. În urma acestor operațiuni, relația cu SC C.C. SRL s-a închis cu un debit restant al acesteia către partea civilă în sumă de 98.134,82 lei.

Referitor la relația cu SC M.S. SRL, tinde să considere că partea civilă este de rea credință când a contestat FF 7654019/07.12.2006 în valoare de 92.780,14 lei reprezentând livrarea unei cantități de combustibil lichid care însă nu a mai ajuns niciodată la partea civilă și nu reprezintă o operațiune comercială. Deși a transmis expertului jurnalul de cumpărături pe luna decembrie 2006 de unde nu rezultă că a făcut această achiziție, expertul în loc să aprecieze că această livrare nu este reală, sugerează că ea a existat dar că partea civilă nu a înregistrat-o în mod voit. Expertul a refuzat să accepte că partea civilă nu mai putea derula operațiuni comerciale cu SC M.S. SRL în condițiile în care aceasta era urmărită penal în urma plângerii părții civile pentru infracțiunea de înșelăciune.

Expertul a considerat că marfa a fost livrată pe baza declarației unui martor în condițiile în care predarea mărfii se face prin proces verbal de recepție și constatare diferențe. Expertul a reproșat nejustificat netransmiterea fișelor de cont 401 și 411 pe anii 2006-2010 în relația cu societățile inculpatului în condițiile în care a transmis fișa de cont 401 și 411 pe anul 2005, comunicând că în anii 2006-2010 nu au existat relații comerciale cu cele două societăți astfel că nu există fișele de cont solicitate. Fictivitatea livrării mărfii în baza FF 76540/07.12.2006 rezultă și din conținutul înscris în aceasta în sensul că poartă o semnătură de primire ce nu aparține vreunui salariat al părții civile și cu atât mai puțin a administratorului, nu poartă ștampila societății, la rubrica „date privind expediția” este înscrisă o persoană V.I. din Iași, persoană necunoscută părții civile și nu se menționează data expediției, ora plecării și nici semnătura care să ateste expediția ceea ce pune sub semnul întrebării faptul că marfa ar fi fost expeditată.

Inculpatul a solicitat desființarea sentinței penale apelate și pronunțând o nouă hotărâre să se dispună, în *principal*, trimiterea cauzei spre rejudecare fiind incident unul din cazurile prev. de art.197 alin.2 C.pr.pen., hotărârea fiind lovită de nulitate absolută, iar în *subsidiar* a solicitat schimbarea încadrării juridice din art.215 alin.1,2,3,4 și 5 C.pen. cu aplic. art.41 alin.2 C.pen. în infracțiunea prev. de art.84 alin.1 pct.2 din Legea nr.59/1934 cu aplic. art.41 alin.2 C.pen. și a se dispune încetarea procesului penal în baza art.11 pct.2 lit.b rap. la art.10 lit.i/1 C.pr.pen..

În final, a solicitat condamnarea inculpatului la o pedeapsă redusă sub minimul special cu reținerea circumstanțelor atenuante.

În motivarea apelului inculpatul a arătat că hotărârea atacată este lovită de nulitate absolută întrucât judecata a avut loc în lipsa inculpatului arestat temporar într-o altă cauză și fără a fi legal citat. Inculpatul a fost arestat la data de 19.11.2008 urmare admiterii cererii formulate de către autoritățile franceze, fiind achitat apoi la data de 18.02.2010. Prin încheierile de ședință de la termenele din 18.02.2009 și 18.03.2009, se reține că procedura a fost legal îndeplinită și că inculpatul a fost prezent în stare de arest preventiv deși la dosar există citațiile emise pe numele inculpatului la Arestul IPJ Bistrița Năsăud restituite, cu precizarea scriptică referitor la extrădare.

S-a mai arătat că hotărârea este netemeinică și nelegală întrucât motivarea acesteia nu este susținută de probe, că nu s-a ținut seama de depoziția martorilor care infirmă că inculpatul a folosit manopere frauduloase la derularea raporturilor comerciale, că nu existase intenția de a induce în eroare față de comportamentul inculpatului de a stinge debitele, că la dosar s-au depus acte doveditoare privind încheierea de către inculpat a unui contract cu SC B.P. SRL. și că s-a produs blocajul financiar începând cu perioada aprilie 2005, când inculpatul trebuia să înceapă încasarea debitului.

În final, s-a arătat că desi instanța a reținut că inculpatul nu a dovedit ce a făcut cu marfa achiziționată de la părțile civile, nici un moment nu s-a pus problema nelegalității tranzacționării acesteia.

Procedând la soluționarea apelurilor prin prisma motivelor invocate și pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată următoarele:

Critica privind nulitatea absolută a sentinței atacate este nefondată deoarece situația invocată de către inculpat are caracterul unei nulități relative.

Corespunde adevărului că la termenele de judecată din 18.02.2009 și 18.03.2009 inculpatul se afla la dispoziția autorităților franceze ca urmare a emiterii unui mandat european de arestare, însă a fost liberat la data de 10.04.2009, dată de la care a avut posibilitatea de a se prezenta în instanță și a solicita refacerea actelor de procedură întocmite în lipsa sa, dar în prezența apărătorului ales. Inculpatul nu a motivat care a fost vătămarea adusă, iar lipsa unei conduite în sensul arătat echivalează cu însușirea actelor procedurale derulate la termenele arătate.

Pe fondul cauzei, Curtea reține că la pronunțarea unei condamnări instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure și certe. Atunci când probele în acuzare nu au caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a da eficiență principiului „in dubio pro reo” care constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care

reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în art. 3 C.proc.pen., se regăsește în materialul probațiunii.

Coroborând probele administrate în cursul urmăririi penale cu cele administrate nemijlocit în cursul judecății, Curtea reține că instanța de fond în mod eronat a stabilit că în cauză există probe indubitabile, în sensul celor reținute în actul de sesizare a instanței în sarcina inculpatului.

Astfel, potrivit art. 215 C.pen. constituie infracțiunea de înșelaciune inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevarata a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasa a unei fapte adevarate, în scopul de a obtine pentru sine sau pentru altul un folos material injust si daca s-a pricinuit o paguba. La fel, există înșelaciune prin inducerea sau mentinerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executarii unui contract, savârșita în asa fel încât, fara aceasta eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, precum si emiterea unui cec asupra unei institutii de credit sau unei persoane, stiind ca pentru valorificarea lui nu exista provizia sau acoperirea necesara, precum si fapta de a retrage, dupa emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul aratat în alin. 1, daca s-a pricinuit o paguba posesorului cecului.

Pentru a fi în prezența infracțiunii de înșelăciune este necesară intenția directă, a cărei existență trebuie stabilită cu certitudine, respectiv făptuitorul își dă seama că desfășoară o activitate de inducere în eroare și că prin aceasta pricinuieste o pagubă, urmare a cărei producere o dorește; totodată, în varianta prevăzută de al. 4 al textului legal, nu este suficient ca fila cec emisă să fie refuzată la plată pentru lipsă disponibil, fiind necesară dovedirea activităților dolosive ale inculpatului în scopul inducerii în eroare a părții vătămate.

În speță, însă, această componentă a laturii subiective a infracțiunii nu a fost dovedită.

Rezulta din probele cauzei că între inculpat și părțile civile, prin reprezentantii acestora, au fost încheiate contracte comerciale având ca obiect livrarea de bunuri, stabilindu-se ca plata să se facă la un anumit termen de la livrare (situat între 15 și 60 de zile, după caz) cu numerar, ordin de plată, cec sau bilet la ordin. Conform înțelegerii părților, filele cec emise de inculpat reprezentau o garanție a faptului că până la data scadentă va achita contravaloarea mărfii livrate, iar numai în cazul neîndeplinirii acestei obligatii respectivele file cec urmau a reprezenta instrumente de plată, putând a fi introduse spre decontare.

Din această perspectivă concluzia care se desprinde este aceea că interesul urmărit de părțile civile a fost acela a existenței provizionului la momentul scadentei, acceptând implicit posibilitatea lipsei de disponibil la momentul încheierii raporturilor contractuale și primirii filelor cec ceea ce exclude existența inducerii în eroare în momentul încheierii contractelor asupra unui aspect fundamental în formarea conștiinței și vointei părților civile. De altfel, martorul A.G., administrator al SC "R." SRL a recunoscut explicit că în momentul primirii filei cec stia că nu există disponibil în cont.

Nici pe parcursul derulării contractelor nu s-a probat existența inducerii în eroare a părților civile.

Astfel, societățile administrate de inculpat derulau o activitate comercială constantă, generatoare de profit, evidențiind bonitatea firmelor inculpatului și că acesta a actionat având credința că la datele scadente putea onora obligatiile de plata. În acest sens sunt concluziile raportului de expertiză unde se arată că firmele inculpatului au înregistrat profit în perioada 2005-2006. Acest fapt, coroborat cu concluzia exprimată în același raport potrivit căreia mărfurile nu au fost vândute sub pretul de achiziție, evidentiaza că nu îi poate fi imputat inculpatului faptul că nu reușit să procure provizionul necesar decontării filelor cec raportat la condițiile concrete în care s-a săvârșit fapta, deoarece acesta nu avea cum să prevadă survenirea blocajului financiar generat, în principal, de inducerea în eroare și de neexecutarea de către S.C."B.P." S.R.L. Craiova) a contractului nr.110/8.04.2005 în valoare de 3.500.000 lei.

Apoi, anterior introducerii filelor cec inculpatul a contactat reprezentantii unor părți civile cărora le-a comunicat că nu a reușit să alimenteze conturile bancare și a solicitat amânarea plății. În acest sens sunt declarațiile martorilor N.D., D.F., M.M., N.I., D.V.R. De asemenea, chiar aflând că nu există provizionul necesar unii din reprezentatii părților civile au inteles sa continue relatiile comerciale cu inculpatul prin livrarea de marfuri in acelasi conditii, inclusiv cele

referitoare la plată, cu referire la martorii B.O. fiind astfel exclusă lipsa de credibilitate a inculpatului.

Totodată, împrejurarea că inculpatul a recuperat debitele relevă de asemenea că există serioase dubii privitor la vinovăția acestuia.

Sustinerea potrivit căreia inducerea în eroare și folosirea de manopere dolosive este demonstrată și de faptul că inculpatul a emis filele cec în timp ce societățile acestuia se aflau în interdicție bancară nu poate fi primită.

Astfel, S.C."M.S.I." S.R.L. Bistrița, în numele căreia s-au emis filele cec de la pct. 3 și 6 nu a fost declarată în interdicție bancară.

Referitor la S.C."C.C.I." S.R.L.Bistrița, interdicția bancară de a emite cecuri a survenit potrivit adresei nr. II/4/4766/24.10.2005, emisă de Banca Națională a României, în perioada 22.06.2005-12.07.2006 și în perioada 8.07.2005-8.07.2006. Or, filele cec emise în numele acestei societăți comerciale (pct. 1,2,4,5,7,8 din starea de fapt) au fost anterioare datei de 22.06.2005, respectiv în perioada iunie 2004-mijlocul lunii iunie 2005.

Situația este identică și în cazul S.C."B., S.R.L (pentru pct. 9-14 din starea de fapt) care a fost în incidentă bancară în perioada 4.05.2005-9.09.2005 (f.286), iar filele cec au fost emise în perioada decembrie 2005-februarie 2006.

Chiar dacă nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune, atâta timp cât inculpatul a acționat în maniera arătată, fapta sa constituie numai o încălcare a normelor juridice financiare, fiind susceptibilă de a fi încadrată în prevederile art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, potrivit căruia săvârșește infracțiunea prevăzută în acest text de lege "oricine emite un cec fără a avea la tras disponibilul suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut".

Aceste dispoziții se completează cu cele ale art. 3 al. 2 din legea nr. 59/1934 care statuează expres asupra obligativității existenței disponibilului anterior emiterii cecului: „Cecul nu poate fi emis decât dacă trăgătorul are disponibil la tras”, precum și de art. 29 din aceeași lege potrivit căruia „Cecul este plătitibil la vedere” și că „Cecul prezentat înaintea zilei arătate ca dată a emiterii este plătitibil în ziua prezentării”.

La fel sunt și dispozițiile pct. 34 al. 1 și 2 din Normele Cadru ale BNR: „trăgătorul poate emite un cec numai în condițiile existenței la tras a unor fonduri proprii, disponibile în momentul emiterii instrumentului care să facă posibilă trasului efectuarea plății” și „disponibilul trebuie constituit prealabil emiterii cecului și de valoare mai mare sau egală cu cea a cecului”. Mai mult, al. 4 a pct. 34 din aceleași norme prevede că „disponibilul trebuie să fie lichid, cert și exigibil”, adică să nu existe nici un impediment de ordin juridic sau material care să împiedice efectuarea plății cecului”.

În acest sens este și decizia nr. IX din 24.10.2005 a ICCJ pronunțată în interesul legii.

Fată de împrejurarea emiterii și de bilete la ordin fără acoperire în cont, în lipsa laturii subiective a inducerii în eroare, Curtea constată că, nefiind emise în condițiile prevăzute în art. 104 pct. 2 din Legea 58/1934, sunt aplicabile dispozițiile acestei legi privitoare la gir, scadența, plata, acțiunea sau executarea cambială, [regres](#) în caz de neplata și protest, fapta neconstituind infracțiune, ci se situează în domeniul dreptului civil.

Asa fiind, în temeiul art. 379 pct. 2 lit. a C.proc.pen. se va admite apelul inculpatului, iar sentința atacată se va desființa în ceea ce privește latura penală a cauzei, iar în temeiul art.334 C.proc.pen. se va dispune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1,2,3,4 și 5 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen. în infracțiunea de emiterie file cec fără acoperire prev. de art. 84 alin.1 pct.2 din Legea nr. 59/1934 cu aplic. art. 41 alin.2 C.pen. pentru care se va dispune în temeiul art.11 pct.2 lit.b C.pr.pen., raportat la art.10 lit.g C.pr.pen. încetarea procesului penal ca urmare a intervenției prescripției speciale.

Astfel, pentru infracțiunea prev. de art. 84 alin.1 pct.2 din Legea nr. 59/1934 cu aplic. art. 41 alin.2 C.p pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 1 an. Potrivit disp. art. 121, art. 122 lit.e și art. 124 C.p. ce reglementează prescripția specială drept cauză care înlătură răspunderea penală, termenul de prescripție este de 4 ani și 6 luni. Având în vedere data comiterii ultimului act material al faptei (februarie 2006), se constată că acest termen s-a împlinit în luna august 2010.

Cu privire la apelul părții civile SC "C.I." SRL întrucât infracțiunea de emitere file cec fără acoperire prev. de art. 84 alin.1 pct.2 din Legea nr.59/1934 cu aplic. art. 41 alin.2 C.p este o infracțiune de pericol și nu de prejudiciu, instanța va lăsa nesolunită acțiunea civilă promovată de apelantă în prezentul proces penal, fiind inadmisibilă, soluția fiind în acord cu decizia nr. Înaltei Curți de Casatie și Justiție nr. 43/2008, sens în care *apelul susnumitei părți civile se va admite* potrivit art. 379 pct. 2 lit a C.proc.pen., partea civilă având deschisă calea unei acțiuni civile separate.

De menționat este faptul că o soluție similară nu poate fi adoptată și cu privire la celelalte părți civile care nu au atacat sentința instanței de fond deoarece s-ar încălca principiul securității raporturilor juridice, dar și cel al neagrării situației în propria cale de atac, inculpatul beneficiind de o soluție favorabilă în sensul constatării ca recuperat a prejudiciului.

Pentru motivele expuse mai sus în temeiul art. 379 pct. 1 lit. b C.proc.pen. ***se va respinge ca nefondat apelul*** Parchetului de pe lângă Tribunalul Bistrița Năsăud.

Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței penale atacate. (Judecător Luminița Hanzer)